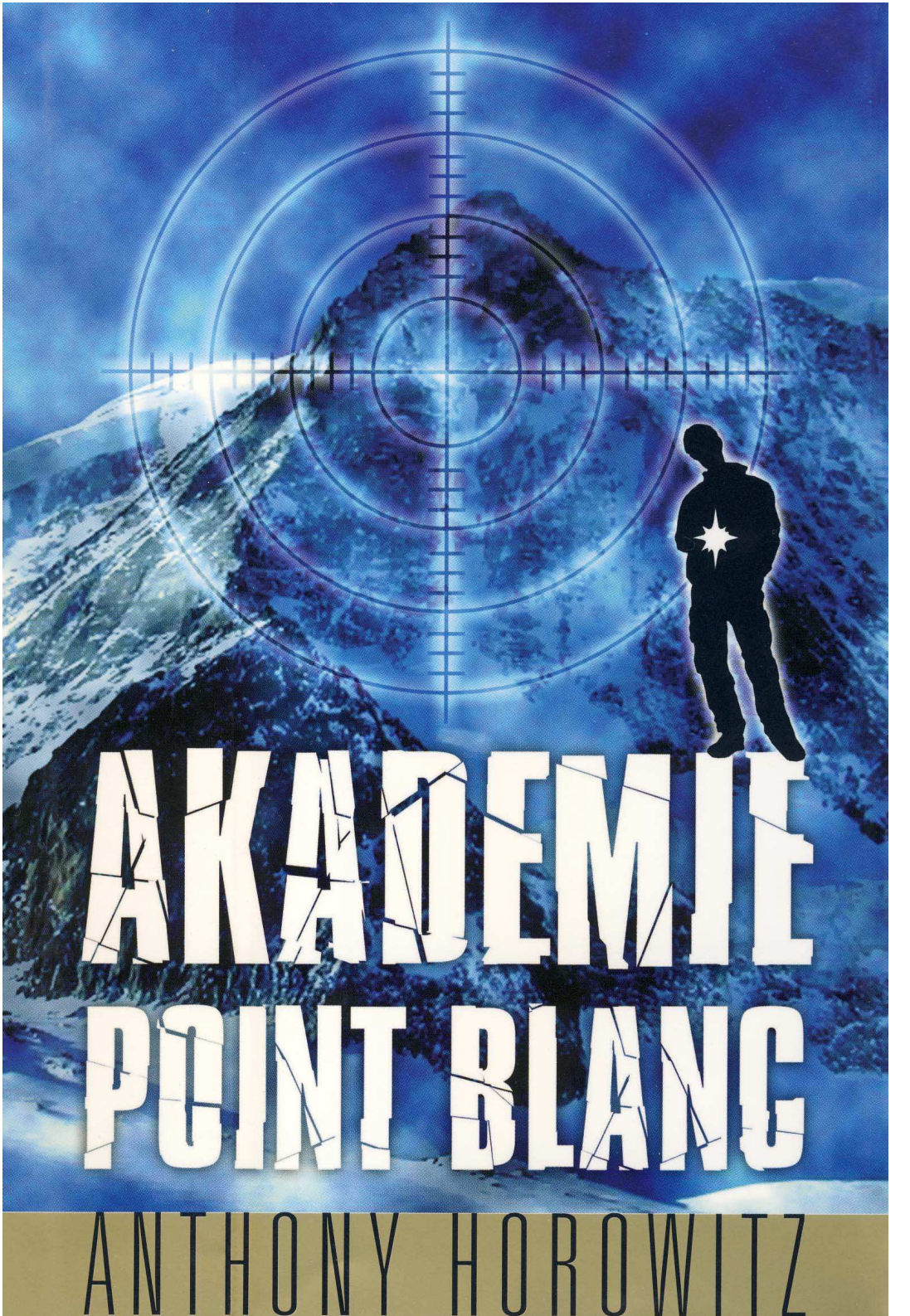

AKADEMIE
POINT BLANC
ANTHONY HOROWITZ

AKADEMIE
POINT BLANC
ANTHONY HOROWITZ

Přeložila Eva Brožová

Vydalo nakladatelství BB/art s. r. o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2006
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2001 Anthony Horowitz
All rights reserved
Z anglického originálu *Point Blanc*
(First published in 2001 by Walker Books Ltd, London)
přeložila © 2006 Eva Brožová
Redakce textu: Richard Podaný
Jazyková korektura: Mirka jarotková
Grafická úprava obálky: Jan Matoška
Tisk: CENTA spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7341-669-7

Pro W. S. a N.

OBSAH

1 Pád
2 Modrý stín
3 Na háku
4 Průzkum a hlášení
5 Na lovu
6 Tunel
7 Zvláštní vydání
8 Pokoj číslo 13
9 „Jmenuji se Grief“
10 Věci, které v noci cvakají
11 Dvojí provedení
12 Taktické vyčkávání
13 Jak ovládnout svět
14 Černá sjezdovka
15 Po pohřbu
16 Noční přepad
17 Dvojník

PÁD

Michael J. Roscoe byl opatrný člověk.

Každé ráno v 7:15 ho vozil do práce zakázkový mercedes s dveřmi z vyztužené oceli a neprůstřelnými skly. Jeho řidič, agent FBI ve výslužbě, nosil poloautomatickou berettu a uměl s ní zacházet. Auto zastavilo před Roscoe Tower na newyorské Páté Avenue, odkud vedlo ke vchodu pouze pět schodů, ale bezpečnostní kamery průmyslové televize sledovaly každý centimetr trasy. Jakmile se za ním tiše zavřely automatické dveře, střežil jeho cestu přes foyer do soukromého výtahu uniformovaný recepční – také ozbrojený.

Výtah měl stěny z bílého mramoru, modrý koberec, stříbrné madlo a byl bez tlačítek. Roscoe stiskl rukou malý skleněný panel. Senzor přečetl jeho otisky prstů, zkontroloval je a aktivoval výtah. Dveře se zavřely a výtah se bez zastavení vydal do šedesátého podlaží. Nikdo jiný ho nikdy nepoužíval. Ani nikdy nezastavil v nějakém jiném podlaží budovy. Zatímco výtah stoupal nahoru, recepční zvedl telefon a oznámil týmu pana Roscoea, že je šéf na cestě.

Všichni, kdo pracovali v soukromé kanceláři pana Roscoea, byli pečlivě vybráni a důkladně prověřeni. Nikdo ho nemohl navštívit bez předchozí domluvy. Dohodnout si schůzku někdy trvalo i tři měsíce.

Když je člověk bohatý, musí se chovat opatrně. Po světě se pohybuje spousta cvoků, únosců, teroristů… zoufalých a vykořeněných lidí. Michael J. Roscoe byl ředitelem firmy Roscoe Electronics a devátým nebo desátým nejbohatším člověkem na světě – a byl skutečně velice opatrný. Od té doby, co se jeho tvář objevila na titulní straně časopisu *Time* („Král elektroniky“), uvědomil si, že se stal viditelným terčem. Takže se na veřejnosti pohyboval rychle, se sklopenou hlavou. Brýle, které nosil, si vybral tak, aby mu zakrývaly co největší část kulatého, pohledného obličeje. Obleky měl drahé, ale anonymní. Když šel do divadla nebo na večeři, vždycky dorazil na poslední chvíli, aby nemusel někde čekat. V jeho životě se vyskytovaly desítky nejrůznějších bezpečnostních opatření, a přestože ho kdysi obtěžovala, časem se stala rutinou.

Ale zeptejte se jakéhokoli špiona nebo agenta bezpečnostní služby. Rutina je právě ta věc, která vás může zabít. Díky ní nepřítel ví, kam půjdete a kdy tam půjdete. Rutina měla zabít i Michaela J. Roscoea a tohle byl den, který si vybrala smrt pro svou návštěvu.

Když Roscoe vystoupil z výtahu přímo do své soukromé kanceláře, neměl o tom samozřejmě tušení. Obrovská místnost zaujímala celý roh budovy a okna sahající od podlahy ke stropu nabízela výhled dvěma směry; na Pátou Avenue na severu a na Central Park na západě. Na dvou zbývajících stěnách se nacházely dveře, nízká police na knihy a, vedle výtahu, jediná olejomalba: váza s květinami od Vincenta Van Gogha.

Černá skleněná deska na jeho stole působila stejně sterilním dojmem jako kancelář. Počítač, záznamník v kožených deskách, telefon a zarámovaná fotografie čtrnáctiletého chlapce. Když si Roscoe sundal sako a posadil se, přistihl se, že se dívá na snímek. Plavé vlasy, modré oči a pihy. Paul Roscoe vypadal naprosto stejně jako jeho otec před čtyřiceti lety. Roscoeovi teď bylo čtyřiapadesát, a přestože býval celý rok opálený, začínal na něm být jeho věk znát. Jeho syn byl vysoký téměř jako on. Tenhle snímek pocházel z loňského léta, z Long Islandu. Vyjeli si tam na den plachtit a pak si udělali na pláži barbecue. Byl to jeden z mála šťastných dní, který spolu strávili.

Dveře se otevřely a do místnosti vešla jeho sekretářka. Helen Bosworthová byla Angličanka. Opustila domov i manžela, aby mohla odjet do New Yorku, a nikdy toho nelitovala. Pracovala v jeho kanceláři už jedenáct let a za celou tu dobu nikdy nezapomněla jedinou drobnost ani neudělala jedinou chybu.

„Dobré ráno, pane Roscoe," pozdravila.

„Dobré ráno, Helen."

Položila mu na stůl desky. „Nejnovější čísla ze Singapuru. Kalkulace nákladů na elektronický diář R-15. V půl jedné máte oběd se senátorem Andrewsem. Zamluvila jsem restauraci U břečťanového –"

„Nezapomněla jste zavolat do Londýna?" zeptal se Roscoe.

Helen Bosworthová zamrkala. Nikdy na nic nezapomněla, tak proč se ptá? „S kanceláří pana Alana Blunta jsem mluvila včera

odpoledne,“ odpověděla. Odpoledne v New Yorku znamenalo večer v Londýně. „Pan Blunt nebyl přítomen, ale prý vám dnes odpoledne sám zavolá. Můžeme vám ho přepojit do auta.“

„Děkuju, Helen.“

„Chcete přinést kávu?“

„Ne, díky, Helen. Dneska si kávu nedám.“

Helen Bosworthová, hluboce zneklidněná, vyšla z místnosti. Žádná káva? Jakpak to? Od té doby, co pana Roscoea znala, zahajoval den dvojitým espressem. Že by byl nemocný? V poslední době není rozhodně ve své kůži… od chvíle, co se Paul vrátil z té školy na jihu Francie. A tenhle telefonát Alanu Bluntovi do Londýna! Nikdo jí nikdy neřekl, kdo to je, ale jednou viděla jeho jméno v materiálech. Má něco společného s britskou vojenskou rozvědkou. MI-6. Proč pan Roscoe potřebuje mluvit se špionem?

Helen Bosworthová se vrátila do své kanceláře a uklidnila si nervy, ne kávou – tu nesnášela –, ale šálkem čerstvého anglického čaje. Dělo se něco moc divného a jí se to ani trochu nelíbilo. Vůbec se jí to nelíbilo.

Zatím o šedesát podlaží níž vešel do recepce muž v šedivé pracovní kombinéze s identifikačním štítkem na prsou. Podle něj šlo o Sama Greena, údržbáře od firmy X-Press Elevators Inc. V jedné ruce nesl aktovku a v druhé dlouhý stříbrný kufřík s nářadím. Obojí postavil na zem před recepční pult.

Sam Green nebylo jeho skutečné jméno. Jeho vlasy – černé a trochu mastné – byly falešné, stejně jako brýle, knír a křivé zuby. Vypadal asi na padesát, ale ve skutečnosti mu bylo kolem třiceti. Jeho pravé jméno nikdo neznal, ale v oboru, v němž pracoval, bylo jméno to poslední, co si mohl dovolit. Byl znám pod přezdívkou Džentlmen a patřil k nejúspěšnějším a nejlépe placeným nájemným vrahům na světě. Tu přezdívku si vysloužil tím, že vždy poslal rodinám svých obětí květiny.

Recepční na něj vrhl letmý pohled.

„Přišel jsem kvůli tomu výtahu,“ oznámil Džentlmen. Hovořil přízvukem typickým pro čtvrť Bronx, přestože tam za celý život strávil jediný týden.

„Co s ním zas je?“ zeptal se recepční. „Lidi od vás tu byli minulý týden.“

„Jo, já vím. Na výtahu dvanáct jsme objevili poškozené lano. Bylo ho třeba vyměnit, ale neměli jsme náhradní součástky. Tak mě sem poslali znovu.“ Džentlmen zalovil v kapse a vytáhl z ní zmačkaný list papíru. „Chcete zavolat na firmu? Tady mám objednávku.“

Kdyby byl recepční zavolal do X-Press Elevators Inc., zjistil by, že skutečně zaměstnávají Sama Greena – i když se už dva dny v práci neobjevil. To proto, že pravý Sam Green ležel na dně řeky Hudson s nožem v zádech a k nohám měl přivázaný desetikilový betonový panel. Ale recepční tam nezavolal. Džentlmen tušil, že se s tím nebude obtěžovat. Koneckonců, výtahy se pořád porouchávají. Údržbáři je neustále opravují. Jakou roli hraje jeden navíc?

Recepční ukázal palcem. „Pořád rovně za nosem!“ pronesl.

Džentlmen zasunul papír do kapsy, zvedl aktovku a kufřík s nářadím a zamířil k výtahům. V mrakodrapu se nacházelo dvanáct výtahů pro veřejnost a třináctý pro Michaela J. Roscoea. Výtah číslo dvanáct byl až na konci. Když do něj nastoupil, snažil se k němu vecpat poslíček s balíčkem. „Promiňte,“ pronesl Džentlmen. „Výtah se opravuje.“ A dveře se zavřely. Byl sám. Stiskl tlačítko do šedesátého prvního poschodí.

Dostal tuhle zakázku teprve před týdnem. Musel pracovat rychle – zabít skutečného údržbáře, převzít jeho totožnost, opatřit si plán Roscoe Tower a sehnat složité zařízení, o kterém věděl, že je bude potřebovat. Jeho zaměstnavatelé chtěli, aby multimilionáře odstranil co nejdřív. A co bylo ještě důležitější, muselo to vypadat jako nehoda. Z toho důvodu Džentlmen za svou práci požadoval – a dostal – dvě stě tisíc amerických dolarů. Peníze mu měly přijít na bankovní účet do Švýcarska; polovina teď a polovina po dokončení.

Dveře výtahu se otevřely. Šedesáté první podlaží používali pouze pracovníci údržby. Byly zde umístěny nádrže s vodou a také počítače, které řídily vytápění, klimatizaci, bezpečnostní kamery a výtahy v celé budově. Džentlmen pomocí klíče, který kdysi patřil Samu Greenovi, vyřadil výtah z provozu a zamířil k počítačům. Věděl přesně, kde jsou. A co víc, dokázal by je najít poslepu. Otevřel

aktovku. Byly v ní dvě přihrádky. Spodní část tvořil laptop. Víko obsahovalo nespočet vrtáků a dalšího nářadí a všechno mělo své pevné místo.

Trvalo mu patnáct minut, než se dostal do hlavního počítače Roscoe Tower a zapojil svůj laptop do systému jeho obvodů. Obejít bezpečnostní systémy budovy mu trvalo trochu déle, ale nakonec to zvládl. Na klávesnici vyťukal příkaz. V poschodí pod ním udělal soukromý výtah Michaela J. Roscoea něco, co ještě nikdy předtím. Vyjel o jedno patro výš – do jednašedesátého pochodí. Dveře však zůstaly zavřené. Džentlmenovi to nevadilo, nastoupit dovnitř nepotřeboval.

Místo toho zvedl aktovku a stříbrný kufřík s nářadím a odnesl je do výtahu, kterým přijel z recepce. Otočil klíčem a stiskl tlačítko do padesátého devátého poschodí. Opět výtah vyřadil z provozu. Pak zvedl ruce nad hlavu a zatlačil. Na stropě kabiny byla dvířka, která se vyklápěla ven. Prostrčil aktovku a stříbrný kufřík otvorem, pak se vytáhl nahoru a vylezl na střechu výtahu. Nyní stál uprostřed hlavní výtahové šachty Roscoe Tower. Ze čtyř stran ho obklopovaly nosníky a potrubí pokryté olejem a špínou. Dolů visela silná ocelová lana, z nichž některá hučela a vezla svůj náklad nahoru nebo dolů. Když se podíval pod sebe, uviděl zdánlivě nekonečný čtvercový tunel osvětlený pouze paprsky světla ze dveří, které se otevíraly a opět zavíraly, jakmile výtahy dorazily na požadované poschodí. Kupodivu si sem našel cestu vítr z ulice a vířil prach, který ho štípal v očích. Vedle něho se nacházely dveře, které by ho, kdyby je otevřel, zavedly přímo do Roscoeovy kanceláře. Nad nimi, nad jeho hlavou a několik metrů doprava, se vznášel spodek Roscoeova soukromého výtahu.

Na střeše kabiny vedle něho stál kufřík s nářadím. Opatrně ho otevřel. Boční stěny kufříku byly vypolstrované vrstvou molitanu. Uvnitř, ve speciálně vytvořeném prostoru, leželo stříbrné, vypouklé zařízení se silnými čočkami, které vypadalo jako složitý promítací přístroj. Vytáhl je a podíval se na hodinky. Osm třicet pět. Připojit zařízení na spodní část Roscoeova výtahu mu zabere asi hodinu a dalších pár minut potrvá, než se ujistí, že funguje. Má spoustu času.

Džentlmen se usmál, vytáhl velký šroubovák a pustil se práce.

Ve dvanáct hodin volala Helen Bosworthová. „Váš vůz je připraven, pane Roscoe.“

„Děkuju, Helen.“

Roscoe toho to dopoledne moc neudělal. Nedokázal se soustředit na práci. Opět se zadíval na fotografii na stole. Paul. Jak se to mohlo mezi otcem a synem tak pokazit? A co se v posledních několika měsících stalo, že je to mezi nimi tak špatné?

Vstal, oblékl si sako a přešel kancelář – čekal ho oběd se senátorem Andrewsem. Často obědval s politiky. Buď chtěli peníze, jeho nápady… nebo jeho samotného. Každý tak bohatý jako Roscoe je vlivný přítel a politici potřebují všechny přátele, které dokážou získat.

Stiskl tlačítko výtahu a dveře se otevřely. Udělal krok dopředu.

Tím posledním, co Michael J. Roscoe v životě viděl, byly stěny výtahu z bílého mramoru, modrý koberec a stříbrné madlo. Jeho pravá noha v černé kožené botě, kterou pro něj ručně ušili v obchůdku v Římě, došlápla na koberec a pokračovala… přímo skrz něj. Zbytek těla ji následoval, naklonil se do výtahu a pak se propadl.

A potom padal šedesát podlaží dolů. Roscoe byl tak překvapený tím, co se stalo, tak totálně neschopný pochopit, co se stalo, že dokonce ani nevykřikl. Prostě se řítil tmou výtahové šachty, dvakrát narazil do stěn a nakonec dopadl na tvrdý beton v suterénu o dvě stě metrů níž.

Výtah zůstal na místě. Vypadal hmotně, ale ve skutečnosti to nebyla pravda. Roscoe nastoupil do hologramu promítaného do prázdného prostoru výtahové šachty tam, kde měl stát opravdový výtah. Džentlmen naprogramoval dveře tak, aby se otevřely, až Roscoe stiskne tlačítko, a poté ho tiše sledoval, jak kráčí do zapomnění. Kdyby byl miliardář jen na okamžik vzhlédl, spatřil by pár metrů nad sebou stříbrný holoprojektor vysílající obraz výtahu. Ale člověk, který nastupuje cestou na oběd do výtahu, se nahoru nedívá. Džentlmen to věděl. A nikdy se nemýlil.

Ve dvanáct třicet pět zavolal šofér do kanceláře a oznámil, že pan Roscoe dosud nedorazil. O deset minut později zburcovala Helen Bosworthová bezpečnostní službu, která začala prohledávat foyer

budovy. V jednu hodinu zatelefonovali do restaurace. Senátor tam byl a čekal na svého hosta. Ale Roscoe se neobjevil.

Jeho tělo našli až další den a do té doby se stalo miliardářovo zmizení nejdůležitější zprávou amerického televizního zpravodajství. Podivná nehoda – tak to vypadalo. Nikdo nedokázal přijít na to, co se stalo. Do té doby totiž Džentlmen samozřejmě přeprogramoval hlavní počítač, odstranil projektor a uvedl vše do původního stavu. Teprve potom nenápadně opustil budovu.

O dva dny později muž, který údržbáře ničím nepřipomínal, vešel na mezinárodní letiště JFK. Měl letenku do Švýcarska. Nejdřív ze všeho se však zastavil v květinářství a nechal na jistou adresu poslat tucet černých tulipánů. Zaplatil v hotovosti a navštívenku nenechal.

MODRÝ STÍN

Nejhorší je, když se cítíte sami, ačkoli jste mezi lidmi. Alex Rider kráčel přes hřiště, obklopen stovkami chlapců a děvčat přibližně jeho věku. Všichni mířili stejným směrem, všichni měli na sobě stejné modrošedé uniformy a všichni pravděpodobně mysleli na podobné věci. Právě skončila poslední vyučovací hodina. Zbývající čas před odchodem do postele vyplní domácí úkoly, čaj a televize. Další školní den. Tak proč si připadal tak mimo, jako by sledoval poslední týdny trimestru z opačné strany obrovského skleněného okna?

Alex si přehodil batoh přes rameno a pokračoval v cestě k přístřešku pro kola. Batoh byl těžký. Jako obvykle obsahoval dvojitou dávku domácích úkolů… z francouzštiny a dějepisu. Dva týdny ve škole chyběl a musel pilně studovat, aby učivo dohnal. Učitelé neměli slitování. Do očí mu nikdo nic neřekl, ale když se konečně vrátil s omluvenkou od lékaře (…*těžká chřipka s komplikacemi*…), pokývali hlavou, usmáli se a v duchu si mysleli, že je trochu zhýčkaný a rozmazlený. Na druhé straně na něj museli brát ohled. Všichni věděli, že je Alex sirotek a že žil u strýce, který zahynul při nějaké automobilové nehodě. Ale i tak. Dva týdny v posteli! Dokonce i jeho nejbližší kamarádi museli připustit, že je to trochu moc.

A Alex jim nemohl říct pravdu. Nesměl nikomu říct, co se skutečně dělo. To bylo peklo.

Rozhlédl se kolem sebe, na děti proudící ze školní brány, z nichž některé si čutaly fotbalovým míčem a jiné ťukaly SMS do mobilního telefonu. Zadíval se na učitele, kteří nastupovali do svých ojetých automobilů. Zpočátku si myslel, že se za tu dobu, co byl pryč, celá škola nějak změnila. Ale teď už věděl, že se stalo něco horšího. Všechno zůstalo při starém. Změnil se on.

Alex byl obyčejný čtrnáctiletý student obyčejné střední školy v západním Londýně. Nebo býval. Před pouhými několika týdny se dozvěděl, že jeho strýc byl tajným agentem a pracoval pro MI-6. Strýc – Ian Rider – byl zavražděn a MI-6 přinutilo Alexe zaujmout jeho místo. Poskytli mu rychlokurz SAS o technikách přežití a

vyslali ho na šílenou misi na jižní pobřeží. Tam ho pronásledovali, stříleli po něm a málem ho zabili. A nakonec mu lidé z MI-6 poděkovali a poslali ho zpátky do školy, jako by se vůbec nic nestalo. Ale nejdřív ho donutili podepsat prohlášení o mlčenlivosti. Alex se při té vzpomínce usmál. Nic podepisovat nemusel. Kdo by mu něco takového věřil?

Ale právě to mlčení ho teď trápilo. Kdykoli se ho někdo zeptal, co dělal ty dva týdny, kdy byl pryč, musel mu říct, že ležel v posteli, četl, potloukal se po domě, prostě něco takového. Alex se nechtěl chlubit tím, co udělal, ale vadilo mu, že musí svým kamarádům lhát. Štvalo ho to. Nejenže ho MI-6 vystavilo nebezpečí. Zamkli celý jeho život do kartotéky a zahodili klíč.

Došel k přístěnku pro kola. Někdo jeho směrem prohodil „čau“. Alex přikývl, zvedl ruku a odhrnul si pramen světlých vlasů, který mu spadl přes oko. Někdy si přál, aby se celá ta záležitost s MI-6 nestala. Ale současně – jak musel připustit – zčásti chtěl, aby se to všechno stalo znovu. Někdy měl pocit, že už do bezpečného, pohodlného světa Brooklandské školy nepatří. Příliš se toho změnilo. A nakonec, všechno je lepší než dvojitá dávka domácích úkolů.

Vytáhl kolo z přístěnku, odemkl ho, dal si batoh na záda a chystal se k odjezdu. Právě v tu chvíli spatřil otlučené bílé auto. Opět stálo před školní bránou. Podruhé tenhle týden.

Všichni toho muže v bílém autě znali.

Bylo mu kolem pětadvaceti, byl holohlavý, v místech, kde bývají přední zuby, měl dva vykotlané pahýly a v uchu se mu blýskalo pět kovových cvočků. Svým jménem se nikde nechlubil. Když o něm lidé mluvili, nazývali ho Škodovka – podle značky jeho automobilu. Ale někteří tvrdili, že se jmenuje Jake a kdysi studoval na Brooklandu. Pokud ano, vracel se jako nezvaný duch; jednu chvíli byl tady a vzápětí zmizel – vždycky pár vteřin předtím, než ho spatřil projíždějící policejní vůz nebo příliš zvědavý učitel.

Škodovka prodával drogy. Měkké drogy prodával mladším dětem a tvrdší všem studentům, kteří byli natolik hloupí, že si je kupovali. Alexovi připadalo neuvěřitelné, že to Škodovkovi tak snadno prochází, když prodává ty své balíčky za bílého dne. Ale samozřejmě ve škole existoval kodex cti. Nikdo nikdy nikoho neudal

policii, dokonce ani takovou krysu, jako byl Škodovka. A navíc se všichni báli, že kdyby šel Škodovka ke dnu, mohli by se s ním svézt i někteří z těch, které zásoboval – kamarádi a spolužáci.

Drogy nikdy nebyly v Brooklandu velký problém, ale v poslední době se to začalo měnit. Škodovkovo zboží začala kupovat partička sedmnáctiletých studentů, a jako když hodíte kámen do rybníka, kruhy se rychle šířily. Došlo k řadě krádeží a stejně tak k jednomu či dvěma případům šikany – starší studenti nutili mladší děti, aby jim dávaly peníze. Zboží, které Škodovka prodával, jako by bylo tím dražší, čím častěji jste si ho kupovali – a ani zpočátku nebylo levné.

Alex sledoval, jak se statný chlapec s tmavými vlasy a těžkou akné doloudal k autu, zastavil se u okna a pak pokračoval v cestě. Ucítil záchvěv vzteku. Ten chlapec se jmenoval Colin a ještě před rokem byl jedním z Alexových nejlepších kamarádů. Colina měli vlastně rádi všichni. Ale pak se všechno změnilo. Začal se chovat náladově a samotářsky. Ve škole to s ním šlo z kopce. Najednou se k němu nikdo nechtěl znát – a tohle byl ten důvod. Alex o drogách nikdy moc nepřemýšlel, prostě věděl, že on sám je nikdy brát nebude. Ale viděl, že muž v bílém autě ničí život nejen hrstce hloupých děcek. Ničí celou školu.

V ulici se objevil strážník a blížil se k bráně školy. O pár vteřin později se bílé auto rozjelo a z vadného výfuku se vyvalil oblak černého kouře. Alex seděl na kole dřív, než tušil, co podnikne, energicky se opřel do pedálů a jen o vlásek minul tajemnici školy, která také odcházela domů.

„Ne tak rychle, Alexi!“ zavolala na něj, a když se ani neohlédl, povzdychla si. Slečna Bedfordshirová měla pro Alexe vždy slabost, aniž přesně věděla proč. A jedinou v celé škole napadlo, jestli se za jeho nepřítomností neskrývá něco víc než to, co stálo na omluvence od lékaře.

Bílá škodovka ujížděla ulicí, odbočila vlevo, potom vpravo a Alexovi blesklo hlavou, že ji ztratí z dohledu. Ale pak se propletla bludištěm postranních uliček, které vedly na King’s Road, narazila na nevyhnutelnou dopravní zácpu, typickou pro čtvrtou hodinu odpoledne, a asi dvě stě metrů před ním se zastavila.

Na počátku dvacátého prvního století je průměrná rychlost dopravy v Londýně nižší, než bývala ve viktoriánských dobách. Na kole předjedete během obvyklé pracovní doby každé auto téměř na jakékoli trase. A Alex neměl jen tak obyčejné kolo. Stále vlastnil Condor Junior Roadracer, který mu na zakázku vyrobili v obchodě, jenž se nacházel ve stejné ulici v Holbornu už více než padesát let. Nedávno si ho nechal vylepšit integrovanou brzdou a přehazovačkou. Stačilo, aby pohnul palcem, a cítil, jak cvakl převod a ozubená kolečka z odlehčeného titanu se pod ním hladce otočila.

Dostihl auto právě v okamžiku, kdy odbočilo za roh a zařadilo se do dopravní zácpy na King's Road. Nezbývalo mu než doufat, že Škodovka zůstane ve městě, ale nějak vytušil, že nepojede daleko. Drogový dealer si nevybral Brooklandskou školu za svůj cíl jen proto, že do ní kdysi chodil. Musela se nacházet někde v jeho dosahu – ne moc blízko od domova, ale ani ne moc daleko.

Světla na semaforech se změnila a bílý vůz vyrazil dopředu, na západ. Alex se pomalu opíral do pedálů a držel se o několik aut vzadu pro případ, že by se Škodovka náhodou podíval do zpětného zrcátka. Když dorazili k nároží známému jako World's End, ulice se najednou uvolnila a Alex musel opět přehodit rychlost a šlapat rychleji, aby auto neztratil z dohledu. Vůz pokračoval v jízdě skrz Parson's Green a dál směrem k Putney. Alex přejel do vedlejšího jízdního pruhu a nacpal se před taxík, který na něj rozzlobeně zatroubil. Byl teplý den a Alex cítil, jak ho domácí úkoly z francouzštiny a dějepisu tíží na zádech. Jak daleko pojedou? A co udělá, až tam dorazí? Právě když začal přemítat, jestli to byl dobrý nápad, auto odbočilo a Alexovi došlo, že jsou na místě.

Škodovka vjel na plochu pokrytou drsným makadamem, provizorní parkoviště u Temže nedaleko mostu do Putney. Alex zůstal na mostě, a zatímco kolem něho projížděla auta, sledoval, jak drogový dealer vystoupil z vozu a pokračuje pěšky. Oblast procházela přestavbou. Rostl zde další komplex luxusních bytů, který naruší panorama Londýna. Budovu zatím tvořila jen ošklivá konstrukce z ocelových nosníků a prefabrikovaných betonových panelů. Kolem se pohybovali lidé v přilbách. Všude byly buldozery,

míchačky na beton a nad tím vším se tyčil obrovský kanárkově žlutý jeřáb. Na ceduli stál nápis:

Alex přemítal, jestli tu Škodovka nemá nějakou práci. Zdálo se, že míří ke vchodu, ale pak odbočil. Zmateně ho sledoval.

Staveniště se nacházelo mezi mostem a skrumáží moderních budov. Byl tu hostinec, pak něco, co vypadalo jako zbrusu nové konferenční centrum, a konečně policejní stanice s parkovištěm s několika služebními vozy. Ale hned vedle staveniště vyčnívalo do řeky dřevěné molo se dvěma jachtami a starým železným hausbótem, který tiše rezivěl v kalné vodě. Alex si zpočátku mola nevšiml, ale Škodovka zamířil přímo k němu a pak se vyšplhal na loď. Otevřel dveře a zmizel uvnitř. Copak žije tady? Připozdívalo se. Alex pochyboval, že má v úmyslu vydat se na výletní plavbu po Temži.

Znovu sedl na kolo. Pomalu se vydal na konec mostu a pak sjel k parkovišti. Položil kolo a batoh na zem a pokračoval pěšky. Čím víc se blížil k molu, tím pomaleji se pohyboval. Nebál se, že ho někdo zahlédne. Bylo to veřejné prostranství, a i kdyby se Škodovka znovu objevil, nemohl by nic udělat. Poháněla ho však zvědavost. Co drogový dealer na hausbótu dělá? To místo mu připadalo na návštěvu zvláštní. Stále neměl jasno, co podnikne, ale chtěl se podívat dovnitř. Pak se uvidí.

Když vstoupil na molo, prkna pod jeho nohama zaskřípala. Loď se jmenovala *Modrý stín*, ale na oprýskaném nátěru, zrezivělém kování a špinavých, olejem pokrytých palubách zůstalo modré barvy pomálu. Byla asi deset metrů dlouhá a téměř čtvercová, s jedinou kajutou uprostřed. Měla hluboký ponor a Alex usoudil, že většina

obytných prostorů se skrývá v podpalubí. Klekl si na molo a předstíral, že si zavazuje tkaničky. Doufal, že se mu podaří úzkými, šikmými okny nahlédnout dovnitř. Všechny závěsy byly ale zatažené. Co teď?

Hausbót byl přivázaný na jedné straně mola, obě jachty kotvily vedle sebe na druhé. Škodovka chtěl mít soukromí – ale také určitě potřebuje světlo, takže jistě nezatáhl závěsy na opačné straně, kde není nic než řeka. Jediná potíž spočívala v tom, že by Alex, aby se mohl do těch oken podívat, musel na loď vylézt. Krátkou chvilku nad tím uvažoval. Za to riziko to stojí. Staveniště je nedaleko. Nikdo se mu nepokusí ublížit, když je kolem tolik lidí.

Položil jednu nohu na palubu a pak na ni pomalu přenesl váhu. Bál se, že ho pohyb lodi prozradí. Samozřejmě, hausbót se pod jeho váhou ponořil; ale Alex si to dobře načasoval. Právě kolem projížděl policejní člun, který mířil po řece zpátky do města. Loď se ve vlnách přirozeně rozkolébala, a než se uklidnila, Alex byl už na palubě a přikrčil se u dveří do kajuty.

Teď uslyšel zevnitř hudbu. Pravidelné dunění rockové skupiny. Nechtěl to udělat, ale věděl, že je to jediný způsob, jak se podívat dovnitř. Pokusil se najít na palubě místo, které nebylo příliš umazané od oleje, a pak si lehl na břicho. Přitiskl se k zábradlí, spustil hlavu a ramena přes bok hausbótu a sunul se dopředu, až visel téměř vzhůru nohama nad hladinou.

Měl pravdu. Závěsy na téhle straně lodi byly roztažené. Když se zadíval špinavým oknem dovnitř, uviděl dva muže. Škodovka seděl na palandě a kouřil cigaretu. Druhý muž, plavovlasý a dost ošklivý, s křivými rty a třídenním strništěm na tváři, který měl na sobě roztrhanou mikinu a džíny, připravoval u malých kamen hrnek kávy. Hudba vycházela z přenosného magnetofonu na polici. Alex se rozhlédl po kajutě. Kromě dvou paland a miniaturní kuchyňky tu nebylo žádné jiné obytné zařízení. Hausbót očividně sloužil k jinému účelu než k bydlení. Škodovka a jeho přítel ho proměnili v plovoucí laboratoř.

Alex spatřil dvě plechové pracovní desky, výlevku a elektrické váhy. Všude se povalovaly zkumavky, Bunsenovy kahany, lahvičky, skleněné trubičky a odměrky. Celý vnitřek byl špinavý – ani jeden z

mužů se zřejmě nestaral o hygienu –, ale Alex věděl, že se dívá na centrum jejich podnikání. Tady připravovali drogy, které prodávali; dělili je, vážili a balili pro zákazníky z místních škol. Byl to neuvěřitelný nápad – umístit výrobnu drog na hausbót, téměř doprostřed Londýna a jen co by kamenem dohodil od policejní stanice. Ale současně to bylo nesmírně chytré. Kdo by ji tady hledal?

Blonďák se najednou otočil a Alex se vyhoupl nahoru a sklouzl zpátky na palubu. Chvíli se s ním všechno točilo. Jak visel hlavou dolů, nahrnula se mu do ní krev. Několikrát se nadechl a snažil se logicky uvažovat. Stačilo by dojít na stanici a oznámit policistovi, co viděl. Pak by se toho mohla ujmout policie.

Ale něco v Alexovi ten nápad zamítlo. Ještě před několika měsíci by to možná udělal. Ať se o to postará někdo jiný. Ale nejel na kole tak daleko jen kvůli tomu, aby přivolal policii. Znovu se mu vybavilo, jak poprvé spatřil bílé auto před bránou školy. Vzpomněl si na Colina, svého kamaráda, jak se k němu loudá, a opět ho popadl vztek. Tuhle věc chtěl vyřešit sám.

Co může udělat? Kdyby měla loď špunt, Alex by ho mohl vytáhnout a potopit ji. Ale tak snadné to samozřejmě nebylo. Hausbót byl k molu přivázaný dvěma silnými lany. Mohl by je rozvázat – ale ani to by k ničemu nebylo. Loď by odplula – ale tohle je Putney, nejsou tu žádné víry nebo vodopády. Škodovka by jednoduše zapnul motor a vrátil by se zpátky.

Alex se rozhlédl. Na staveništi se blížil konec pracovní doby. Někteří dělníci už odcházeli, a jak se tak díval, uviděl, jak se asi sto metrů nad ním otevřel poklop a z vršku jeřábu začal šplhat podsaditý muž. Alex zavřel oči. Hlavou mu náhle bleskla celá řada obrázků, jako jednotlivé dílky skládačky.

Hausbót. Staveniště. Policejní stanice. Jeřáb s mohutným hákem, který se mu pohupoval pod ramenem.

A lunapark v Blackpoolu. Kdysi tam byl se svou hospodyní Jack Starbrightovou a sledoval, jak vyhrála plyšového medvídka, kterého vytáhla mechanickým drapákem ze skleněné vitríny a pak přemístila ke skluzavce.

Šlo by to? Alex se opět zadíval na jeřáb a zvažoval pro a proti. Jo. Pravděpodobně by to šlo.

Vstal a potichu se plížil přes palubu ke dveřím, které Škodovka otevřel. Na jedné straně leželo ocelové lano. Zvedl je a několikrát je omotal kolem madla na dveřích. Smyčkou lano zachytil za skobu na stěně a pevně ji utáhl. Dveře se teď nedaly otevřít. Na zádi uviděl další dvířka a zajistil je zámkem na kolo. Pokud mohl soudit, okna byla příliš úzká, než aby se jimi dalo protáhnout. Jiná cesta, jak se dostat dovnitř nebo ven, neexistovala.

Opatrně se z hausbótu odplížil zpátky na molo. Pak ho odvázal a nechal silné lano ležet vedle kovových kolíků – sloupků –, které ho zajišťovaly. Řeka byla klidná. Chvíli potrvá, než se dá loď do pohybu.

Napřímil se a dal se do běhu. Až dosud byl se svou prací spokojený.

NA HÁKU

Vstup na staveniště byl ucpaný stavebními dělníky, kteří se chystali k odchodu domů. Alexovi to připomnělo Brooklandskou školu o hodinu dřív. Když člověk vyroste, vlastně se nic nezmění – jen možná nebude dostávat domácí úkoly. Muži a ženy, kteří ve skupinkách vycházeli ze staveniště, byli unavení a spěchali, aby už byli pryč. To byl možná důvod, proč se Alexe, který se vmísil mezi ně a energicky kráčel dopředu, jako by věděl, kam jde, jako by měl právo tam být, nikdo z nich nepokusil zastavit.

Ale směna ještě úplně neskončila. Jiní dělníci stále ještě nosili nářadí, uklízeli strojní zařízení a balili na noc. Všichni měli na hlavách bezpečnostní přilby, a když je Alex uviděl naskládané na hromadě, jednu z nich zvedl a nasadil si ji. Před ním se tyčil široký oblouk rozestavěného obytného domu. K průchodu skrz něj musel použít úzkou uličku mezi dvěma vysokými lešeními. Zničehonic se před ním objevil robustní muž v bílé pracovní kombinéze a zastoupil mu cestu.

„Kam jdeš?“ zeptal se.

„Táta…“ Alex nekonkrétně mávl směrem k dalšímu dělníkovi a pokračoval v chůzi. Trik vyšel. Muž ho už neobtěžoval.

Alex mířil k jeřábu, který stál na otevřeném prostranství jako velekněz stavby. Jeho výšku si uvědomil teprve v okamžiku, kdy k němu došel. Věž byla ukotvená v betonové základně. Její konstrukce byla nesmírně úzká – jakmile vklouzl mezi železné nosníky, mohl natáhnout ruku a dotknout se všech čtyř stěn. Středem věže vedl žebřík. Alex, aniž by se zastavil a promyslel si to – kdyby přemýšlel, možná by změnil rozhodnutí –, začal šplhat nahoru.

Je to jen žebřík, říkal si. Už jsi lezl po žebříku mockrát. Nemáš se čeho bát.

Ale tenhle žebřík měl tři sta příček. Kdyby se pustil nebo uklouzl, nic by ho před pádem nezachránilo. V pravidelných rozestupech se nacházely odpočinkové plošiny, ale Alex si netroufal zastavit a nabrat dech. Někdo by se mohl podívat nahoru a spatřit ho. A navíc hrozilo nebezpečí, že se dá odvázaný hausbót do pohybu.

Po dvou stech padesáti příčkách se věž zužovala. Alex viděl přímo nad sebou kabinu jeřábu. Podíval se dolů. Lidé na staveništi byli najednou velice malí a vzdálení. Během několika minut zdolal poslední úsek žebříku. Přímo nad hlavou měl padací dvířka, která vedla do kabiny. Ale byla zamčená.

Alex s tím naštěstí počítal. Když ho MI-6 poslalo na první misi, vybavili ho množstvím šikovných věciček – nedaly se přímo nazvat zbraněmi –, které by mu v případě potřeby pomohly z bryndy. Jednou z nich byla tuba s nápisem AKNÉ-STOP, PRO ZDRAVĚJŠÍ POKOŽKU. Ale krém v tubě uměl víc než jen odstraňovat pupínky.

Přestože ho Alex už většinu vypotřeboval, podařilo se mu zachránit poslední zbytky a často s sebou tubu nosil jako jakýsi suvenýr. Právě teď ji měl v kapse. Jednou rukou se držel žebříku a druhou ji vytáhl. Zbylo v ní jen velice málo krému, ale Alex věděl, že i ta trocha bude stačit. Odšrouboval víčko, vymáčkl kapku krému na zámek a čekal. Chvilku se nedělo nic, pak se ozvalo zasyčení a objevil se obláček kouře. Krém začal kov rozleptávat a vzápětí se zámek s cvaknutím otevřel. Alex zvedl dvířka a vyšplhal posledních pár příček. Byl uvnitř.

Musel dvířka opět přiklopit, aby si vytvořil dostatečné místo na stání. Ocitl se v čtvercové kovové kabině asi stejně velké jako kabinka v herně. Bylo tu pilotní sedadlo se dvěma pákami ručního ovládání na opěradlech – na každé straně jedna – a místo obrazovky okno sahající od podlahy ke stropu, okno s fantastickým výhledem na staveniště, řeku a celý západní Londýn. V jednom rohu spatřil malý počítačový monitor a ve výši kolen vysílačku.

Joysticky na opěradlech byly překvapivě jednoduché. Každý měl pouze šest tlačítek a vedle nich byly dokonce nákresy, které vysvětlovaly jejich funkci. Pravou rukou se zvedal hák nahoru a dolů, levou se posouval po ramenu – blíž ke kabině nebo dál od ní. Levá ruka také ovládala celý vršek jeřábu, tedy otáčení o tři sta šedesát stupňů. O moc jednodušší už to být nemohlo. Dokonce i startovní tlačítko bylo jasně označené. Velký knoflík na velké hračce. Všechno v jeřábu Alexovi připomínalo letadlo ze stavebnice Meccano v nadměrné velikosti.

Stiskl tlačítko a ucítil, jak kabinu rozechvěl impulz elektrického proudu. Jak se rozbíhal startovací program, na monitoru se objevil obrázek štěkajícího psa. Alex se uvelebil na sedadle. Na staveništi stále bylo asi dvacet nebo třicet lidí. Podíval se mezi koleny dolů a viděl, jak se tiše pohybují hluboko pod ním. Nikdo si nevšiml, že se něco děje. Nicméně Alex věděl, že si musí pospíšit.

Stiskl zelené tlačítko na pravém ovladači – start –, pak se opřel prsty o joystick a zatlačil. Nic se nestalo! Alex se zamračil. Možná to bude složitější, než si myslel. Na co zapomněl? Položil ruce na joysticky, podíval se vlevo a vpravo ještě jednou si vše zkontroloval. Lehce pohnul pravou rukou a hák se náhle zvedl ze země. Funguje to!

Když Alex sevřel rukojeti joysticků v ruce, netušil, že teplotní čidla ukrytá uvnitř přečetla jeho tělesnou teplotu a jeřáb aktivovala. Stejný bezpečnostní systém v sobě mají zabudován všechny moderní jeřáby pro případ, že obsluha dostane infarkt a zhroutí se na ovladače. Takhle k žádnému neštěstí dojít nemůže. K tomu, aby jeřáb fungoval, je zapotřebí normální tělesné teploty.

Naštěstí pro Alexe byl tento jeřáb Liebherr 154 EC-H, jeden z nejmodernějších na světě. Liebherr má neuvěřitelně snadné ovládání – a pozoruhodně přesné. Nyní Alex zatlačil levou rukou do strany, a když se jeřáb otočil, zalapal po dechu. Před sebou viděl dlouhé rameno, které se pohupovalo vysoko nad střechami Londýna. Cím silněji tlačil, tím rychleji se jeřáb otáčel. Pohyboval se ladně jako baletka. Liebherr 154 má mezi elektrickým motorem a převody hydrodynamickou spojku, takže sebou necuká ani se netřese – jednoduše klouže. Alex našel pod palcem bílé tlačítko a stiskl je. Jeřáb se okamžitě zastavil.

Byl připravený. Hodilo by se mu trochu začátečnického štěstí, ale byl si jistý, že to zvládne – pokud se někdo nepodívá nahoru a nezjistí, že se jeřáb pohybuje. Znovu zatlačil levou rukou a tentokrát počkal, až rameno jeřábu opíše celou dráhu nad mostem a Temží. Když se nacházelo přímo nad hausbótem, zastavil je. Pak začal manévrovat kolébkou háku. Nejprve ho přemístil na konec ramene, pak, za pomoci druhé ruky, ho začal spouštět; zpočátku rychle, a když se přiblížil k palubě, pomaleji. Hák byl z těžkého železa. Kdyby

dopadl na palubu, Škodovka by mohl ránu uslyšet a Alex by se prozradil. Spouštěl ho tedy velice opatrně, centimetr po centimetru. Olízl si rty, hluboce se soustředil, mířil na cíl.

Když hák udeřil do paluby, Alex hlasitě zaklel. Škodovka ho určitě uslyšel a právě teď lomcuje dveřmi. Pak si vzpomněl na magnetofon a doufal, že hudba ten rámus přehlušila. Zvedl hák a současně ho táhl po palubě k sobě. Blížil se k cíli. Do paluby na bližším konci byl zapuštěn tlustý kovový sloupek. Kdyby se mu za něj podařilo hák zachytit, měl by rybu na udičce. Pak by ji mohl vytáhnout.

Při prvním pokusu minul sloupek víc než o metr. Snažil se ovládnout paniku. Musí to provádět pomalu, nebo se mu to nikdy nepodaří. Pohyboval současně pravou i levou rukou, vyvažoval jeden pohyb druhým a vlekl hák po palubě zpátky ke sloupku. Nezbývalo mu než doufat, že magnetofon stále hraje a smýkající se železo nedělá moc velký hluk. Minul sloupek podruhé. Nedokáže to!

Ne. Zvládne to. Je to stejné jako v lunaparku… jen větší. Zaťal zuby a zkusil to potřetí. Tentokrát to vyšlo. Hák se zachytil o sloupek. Hotovo!

Podíval se dolů. Nikdo si ničeho nevšiml. A teď… jak ho zvedneš? Zatáhl pravou rukou. Lano se začalo napínat. Skutečně cítil, jak jeřáb táhne loď vzhůru. Celá věž se nebezpečně naklonila dopředu a Alex téměř sklouzl ze sedadla. Poprvé ho napadlo, jestli se dá jeho plán uskutečnit. Dokáže ten jeřáb vytáhnout hausbót z vody? Jakou má vůbec maximální nosnost? Na konci ramene byla bílá cedule s nápisem 3 900 kg. Tolik ta loď přece neváží. Pohlédl na monitor počítače. Jedna řada číslic se měnila tak rychle, že je nedokázal přečíst. Ukazovaly hmotnost, kterou jeřáb zvedal. Co se stane, když bude loď moc těžká? Že by pak počítač jeřáb automaticky zastavil? Nebo se celá věž prostě zřítí na zem?

Alex se zabořil do sedadla, zatáhl nahoru a čekal, jak to dopadne.

Škodovka uvnitř lodi právě otevíral láhev ginu. Měl za sebou dobrý den, prodal dětem ze své staré školy zboží za víc než sto liber. A nejlepší na tom bylo, že se všechny vrátí pro další dávku. Brzy jim

bude prodávat drogy, jen když mu slíbí, že ho seznámí s dalšími kamarády. Ti se pak stanou jeho dalšími zákazníky. Je to nejsnadnější odbytiště na světě. Má je v hrsti. Udělají všechno, co bude chtít.

Plavovlasý muž, s nímž spolupracoval, se jmenoval Mike Beckett. Seznámili se ve vězení a rozhodli se, že až je propustí, rozjedou obchod s drogami společně. Ta loď byla Beckettův nápad. Nebyla tu pořádná kuchyně ani záchod, v zimě tu mrzlo… ale fungovalo to. Dokonce jim připadalo zábavné, že jsou tak blízko policejní stanice. S oblibou sledovali policejní auta a čluny – jak projíždějí kolem nich. Poldy samozřejmě nikdy nenapadne podívat se, co mají přímo pod nosem.

Najednou Beckett zaklel. „Co to sakra…?“

„Co se děje?“ Škodovka zvedl hlavu.

„Ten hrnek…“

Škodovka sledoval, jak se hrnek s kávou, který stál na polici, začal pohybovat. Klouzal do strany, pak se s řinčením převrhl a na šedivý hadr, kterému říkali koberec, se vylila studená káva. Škodovka to nechápal. Vypadalo to, že se dal hrnek do pohybu sám od sebe. Nic se ho nedotklo. Zachichotal se. „Jak jsi to udělal?“

„Neudělal jsem to.“

„Tak…“

Beckettovi došlo, co se děje, jako prvnímu – ale ani on nedokázal uhádnout všechno. „Potápíme se!“ vykřikl.

Vrhl se ke dveřím. Teď to Škodovka cítil sám. Podlaha se nakláněla. Zkumavky a kádinky do sebe narážely a pak končily v hromadě střepů pod stolem. Zaklel a vrhl se za Beckettem – do kopce. S každou další vteřinou se sklon zvyšoval. Divné však bylo, že se hausbót nepotápěl. Naopak, vypadalo to, že se jeho příď vynořuje z vody.

„Co se to děje?“ vyjekl.

„Dveře se nedají otevřít!“ Beckettovi se je podařilo o pár centimetrů nadzvednout, ale zámek na opačné straně pevně držel.

„Jsou tu ještě jedny!“

Ale druhé dveře už byly vysoko nad nimi. Ze stolu se kutálely láhve a rozbíjely se na podlaze. V kuchyni do sebe narážely špinavé

talíře a hrnky a vzduchem létalo nádobí. Škodovka, s něčím mezi vzlykem a zavrčením, se snažil vyšplhat po horském úbočí, v něž se vnitřek lodi náhle proměnil. Ale bylo už moc příkré. Dveře měl téměř nad hlavou. Ztratil rovnováhu a zřítil se dozadu. Když na něj – o vteřinu později – dopadl druhý muž, vykřikl bolestí. Oba, zapletení do sebe, se skutáleli do rohu. Hrnuly se na ně talíře, hrnečky, nože, vidličky a součásti laboratorního vybavení. Stěny lodi se pod tlakem kroutily a okna hlasitě drnčela. Stůl se změnil v beranidlo a vrhl se na ně. Škodovka cítil, jak mu praskla kost v paži, a hlasitě vykřikl.

Hausbót se zvedl do svislé polohy a v pravém úhlu visel nad vodou. Na okamžik v téhle poloze zůstal. Pak začal stoupat…

Alex na loď ohromeně zíral. Jeřáb ji zvedal poloviční rychlostí – zřejmě se aktivovalo automatické ovládání, které operaci zpomalilo – , ale bez jakékoli námahy. Alex cítil v dlaních elektrickou energii. Seděl v kabině s oběma rukama na joysticích, rozkročený, před ním trčelo rameno jeřábu a on měl pocit, jako by se stali s jeřábem jedním tělem, jednou duší. Stačilo o centimetr pohnout rukou a hausbót by přijel k němu. Viděl, jak se houpe na háku a pomalu se otáčí. Ze zádě mu crčela voda. Byl už venku z vody a každých pět vteřin se přibližně o metr zvedal. Alexovi blesklo hlavou, co se asi děje uvnitř. Vysílačka vedle jeho kolena se probudila k životu.

„Obsluho jeřábu! Tady základna. Co to tam sakra provádíte? Přepínám!“ Ticho a praskání statické elektřiny. Nakřáplý hlas se opět ozval. „Kdo je v jeřábu? Kdo tam je? Identifikujte se!“

Alex ucítil u brady mikrofon a zmocnilo se ho pokušení něco říct. Ale nakonec si to rozmyslel. Kdyby uslyšeli pubertální hlas, zpanikařili by ještě víc.

Podíval se dolů. U základny jeřábu stálo asi deset stavebních dělníků. Další ukazovali na hausbót a něco si povídali. V kabině nebylo nic slyšet. Jako by byl Alex odříznutý od skutečného světa. Cítil se v naprostém bezpečí. S jistotou věděl, že další dělníci už začali šplhat po žebříku nahoru a že to všechno brzy skončí, ale v tuhle chvíli byl nedotknutelný. Soustředil se na svůj úkol. Vytáhnout loď z vody byla jen polovina jeho plánu. Musel ho dokončit.

„Obsluho jeřábu! Spusťte hák! V lodi jsou zřejmě lidé. Ohrožujete jejich životy. Opakuji. Spusťte hák!“

Hausbót visel vysoko nad hladinou a kýval se na konci háku. Alex pohnul levou rukou a otočil jeřáb, takže se loď obloukem zhoupla nad řekou a ocitla se nad pevnou zemí. Najednou něco zabzučelo a jeřáb se zastavil. Alex se opřel o joystick. Nic se nestalo. Pohlédl na počítač. Monitor potemněl.

Někdo na zemi se vzpamatoval a udělal jedinou rozumnou věc. Vypnul elektrický proud. Z jeřábu vyprchal život.

Alex seděl na sedadle a pozoroval loď pohupující se ve větru. Nepodařilo se mu dokončit to, co si předsevzal. Chtěl hausbót – i s jeho nákladem – spustit na parkoviště před policejní stanicí. Myslel si, že by tím policisty mile překvapil. Místo toho se teď hausbót houpal nad konferenčním centrem, které viděl z mostu. Usoudil však, že je to jedno. Výsledek bude stejný.

Zvedl paže, protáhl se a čekal, až se padací dvířka otevřou. Tohle se mu nebude snadno vysvětlovat.

A pak uslyšel zvuk, jako když něco praská.

Kovový sloupek, který vyčníval z konce paluby, neunesl váhu celé lodi. Byl zázrak, že vydržel tak dlouho. Alex z kabiny s otevřenými ústy sledoval, jak se sloupek vytrhl. Několik vteřin se jedním okrajem držel paluby a pak se uvolnil i poslední kovový nýt.

Hausbót byl v tu chvíli šedesát metrů nad zemí. A začal padat.

V konferenčním centru v Putney právě náčelník londýnské policie hovořil k davu novinářů, televizních kamer, státních úředníků a vládních představitelů. Byl to vysoký, štíhlý muž, který se bral nesmírně vážně. Tmavomodrou uniformu měl bez poskvrnky, každičký kousek stříbra – od pecek na výložkách po pět medailí – se oslnivě blýskal. Byl to jeho velký den. Nestál na pódiu s nikým menším než se samotným ministrem vnitra. Byl tu i zástupce policejního náčelníka a také sedm nižších důstojníků. Stěnu za jeho zády zdobil slogan z promítačky:

JAK ZVÍTĚZIT
VE VÁLCE PROTI
DROGÁM

Stříbrná písmena na modrém pozadí. Policejní náčelník si ty barvy sám vybral, protože věděl, že mu budou ladit s uniformou. Ten slogan miloval. Věděl, že se příští den objeví ve všech významnějších denících – a, což bylo stejně tak důležité, spolu s jeho fotografií.

„Nic jsme nepřehlédli!“ říkal a jeho hlas se hlasitě rozléhal moderním sálem. Viděl, jak si novináři zapisují každé jeho slovo. Všechny televizní kamery mířily na něj. „Díky mé osobní angažovanosti a úsilí jsme ještě nikdy nebyli úspěšnější. Pane ministře…,“ usmál se na ministra vnitra, který se na něj zazubil zpátky, „nespíme však na vavřínech. To ne! Doufáme, že každým dnem oznámíme další průlom.“

Právě v tu chvíli dopadl hausbót na skleněnou střechu konferenčního centra. Ozvala se ohlušující rána. Policejní náčelník stačil uskočit těsně předtím, než se na něj ten obrovský předmět, z něhož kapala voda, zřítil. Ministr vnitra odletěl dozadu a spadly mu brýle z obličeje. Muži z jeho ochranky bezmocně strnuli. Loď dopadla přímo před ně, mezi pódium a obecenstvo. Bok kajuty praskl a v otvoru se objevilo to, co zbylo z laboratoře, spolu se dvěma dealery rozpláclými v rohu. Ohromeně zírali na stovky policistů a úředníků, které je teď obklopovaly. Z kajuty se zvedl oblak bílého prachu, pak se pomalu snesl na tmavomodrou uniformu policejního náčelníka a pokryl ho od hlavy k patám. Vzápětí se rozhoukaly protipožární alarmy. Vypadly pojistky a světla zhasla. Poté se rozlehl jekot.

* * *

Zatím první stavební dělník dorazil do kabiny jeřábu a ohromeně zíral na čtrnáctiletého chlapce, kterého tam našel.

„Máš…?“ vykoktal. „Máš vůbec představu, cos právě udělal?“

Alex se podíval na prázdný hák a zející díru ve stropě konferenčního centra, na kouř a prach, který se odtud valil. Omluvně pokrčil rameny.

„Právě jsem se snažil snížit kriminalitu,“ pronesl pak. „A myslím, že fakt šla prudce dolů.“

Alespoň to pro něj neměli daleko.

Oba muži doprovodili Alexe z jeřábu, jeden sestupoval po žebříku nad a druhý pod ním. Dole čekala policie. S pažemi za zády, sledován nevěřícnými pohledy stavebních dělníků, se nechal odvést ze staveniště na policejní stanici, která se nacházela jen kousek odtud. Když procházeli kolem konferenčního centra, viděl, jak se z něj hrnou davy lidí. Právě dorazily vozy rychlé záchranné služby. Ministra vnitra chvatně odvezli v černé limuzíně. Alex si poprvé v životě dělal vážné starosti a přemítal, jestli někdo nezemřel. Nechtěl, aby to dopadlo takhle.

Jakmile došli na policejní stanici, všechno se odehrálo ve víru práskajících dveří, bezvýrazných úředních obličejů, vybílených stěn, formulářů a telefonických hovorů. Zeptali se ho, jak se jmenuje, kolik mu je a kde bydlí.

Sledoval, jak policejní seržant ťuká údaje do počítače; ale to, co se stalo pak, ho vyvedlo z míry. Seržant stiskl tlačítko ENTER a viditelně ztuhl. Otočil se, zadíval se na Alexe a chvatně odešel. Když Alexe přivedli na stanici, byl středem pozornosti, ale náhle se mu veškeré pohledy vyhýbaly. Objevil se další policista s vyšší hodností a prohodil s kolegou několik slov. Pak Alexe odvedli do cely.

O půl hodiny později mu přinesla policistka podnos s jídlem. „Večeře," oznámila mu.

„Co se děje?" zeptal se Alex. Žena se nervózně usmála, ale neodpověděla. „Nechal jsem kolo u mostu," dodal Alex.

„To je v pořádku, máme ho." Po těch slovech rychle odešla z místnosti.

Alex snědl večeři: párky, toast, kousek dortu. V cele byla pryčna a za zástěnou umyvadlo a záchod. Přemítal, jestli za ním někdo přijde a promluví si s ním, ale nikdo se neobjevil. Nakonec usnul.

Probudil se v sedm hodin. Dveře byly otevřené a v cele stál muž, kterého velice dobře znal. Mlčky Alexe pozoroval.

„Dobré ráno, Alexi," pronesl.

„Pane Crawley."

John Crawley vypadal jako nižší bankovní úředník, a když se s ním Alex setkal poprvé, doopravdy předstíral, že pracuje v bance. Levný oblek i proužkovaná kravata mohly pocházet z kolekce firmy Marks & Spencer „Nudný byznysmen“. Crawley ve skutečnosti pracoval pro MI-6. Alexovi blesklo hlavou, jestli je ten oděv přestrojení nebo si ho vybral sám.

„Tak pojď,“ řekl Crawley. „Odcházíme.“

„Odvezete mě domů?“ zeptal se Alex. Napadlo ho, jestli někomu řekli, kde je.

„Ne, ještě ne.“

Alex vyšel za Crawleym z budovy. Tentokrát nebyl žádný policista v dohledu. Před policejní stanicí čekalo auto s šoférem. Crawley s Alexem nastoupili dozadu.

„Kam jedeme?“ zeptal se Alex.

„Uvidíš.“ Crawley otevřel výtisk *Daily Telegraph* a začal číst. Od té doby nepromluvil.

Jeli městem na východ a nahoru k Liverpool Street. Alex okamžitě pochopil, kam ho vezou, a taky že ano: automobil zatočil do vjezdu šestnáctiposchoďové budovy nedaleko policejní stanice a po rampě sjel do podzemních garáží. Alex tu už kdysi byl. Budova se tvářila, že se jedná o ústředí Královské všeobecné banky. Ve skutečnosti zde sídlila divize zvláštních operací MI-6.

Když vůz zastavil, Crawley složil noviny, vystoupil a vedl Alexe před sebou. V podzemí nastoupili do výtahu, kterým vyjeli do šestnáctého poschodí.

„Tudy.“ Crawley ukázal na dveře označené číslem 1605. Fawkesovo spiknutí, blesklo Alexovi hlavou. Bylo absurdní, že se mu vybavil útržek domácího úkolu z dějepisu, který měl dělat včera večer. 1605 – rok, kdy se Guy Fawkes pokusil vyhodit do povětří parlament. Jistě, vypadalo to, že domácí úkol bude muset počkat.

Alex otevřel dveře a vešel dovnitř. Crawley zůstal na chodbě. Když se Alex ohlédl, muž byl již na odchodu.

„Zavři dveře, Alexi, a pojď dál.“

Alex zjistil, že opět stojí proti upjatému, neusměvavému muži, který vedl divizi zvláštních operací MI-6. Šedivý oblek, šedivý obličej, šedivý život… Alan Blunt jako by patřil do zcela bezbarvého

světa. Seděl za dřevěným stolem ve velké čtvercové kanceláři, která mohla patřit jakémukoli obchodníkovi kdekoli na světě. V místnosti nebylo nic osobního, ani obraz na zdi nebo fotografie na stole. Dokonce i holubi sedící na okenním parapetu byli šediví.

Blunt nebyl v kanceláři sám. V koženém křesle seděla jeho podřízená, paní Jonesová, která měla na sobě ošklivě hnědé sako a šaty a – jako obvykle – cucala mátový bonbon. Upřela na Alexe černé oči připomínající korálky. Vypadalo to, že má z jejich setkání větší radost než její šéf. To ona na něj promluvila. Blunt si téměř nevšiml, že Alex vstoupil do místnosti.

Pak zvedl hlavu. „Nečekal jsem, že tě uvidím tak brzy," pronesl.

„Právě jsem to měl na jazyku," odpověděl Alex. V kanceláři byla jediná volná židle, a tak se na ni uvelebil.

Blunt si přitáhl po desce list papíru a v rychlosti ho prostudoval. „Co tě to proboha napadlo?" zahromoval. „To s tím jeřábem? Způsobil jsi obrovské škody. Prakticky jsi zničil konferenční centrum za dva miliony liber. Jen zázrakem při tom nikdo nezemřel."

„Ti dva muži z lodi si pobudou několik měsíců v nemocnici," dodala paní Jonesová.

„Mohl jsi zabít ministra vnitra!" pokračoval Blunt. „To by byla poslední kapka. Cos to proboha vyváděl?"

„Byli to drogoví dealeři," odpověděl Alex.

„To jsme také zjistili. Ale normální postup by byl zavolat na linku 999."

„Nemohl jsem najít telefonní budku." Alex si povzdychl. „Vypnuli jeřáb," vysvětlil. „Chtěl jsem loď spustit na parkoviště."

Blunt jednou mrkl a mávl rukou, jako by nechtěl slyšet nic z toho, co se stalo. „Ještěže se na policejním počítači objevil tvůj výjimečný status," prohlásil. „Zavolali nám – a my zařídili zbytek."

„Nevěděl jsem, že mám výjimečný status," pronesl Alex.

„Máš, Alexi. Rozhodně jsi výjimečný." Blunt na něj chvíli zíral. „Proto jsi také tady."

„Takže mě nepošlete domů?"

„Ne. Popravdě řečeno jsme tě chtěli stejně kontaktovat. Zase tě potřebujeme."

„Jsi pravděpodobně jediný člověk, který dokáže provést to, co potřebujeme," dodala paní Jonesová.

„Počkat!" Alex potřásl hlavou. „Hodně jsem ve škole zameškal. Co když nemám o vaši nabídku zájem?"

Paní Jonesová si povzdychla. „Samozřejmě bychom tě mohli vrátit policii," pronesla. „Jak jsem pochopila, nesmírně rádi by si s tebou popovídali."

„A jak se má slečna Starbrightová?" zeptal se Blunt.

Jack Starbrightová – což byla zkratka pro Jackie neboli Jacqueline, ale nevěděl přesně pro které z těch dvou jmen – byla hospodyně, která se o něj od strýcovy smrti starala. Byla to veselá, zrzavá americká dívka, která přijela do Londýna studovat práva, ale už neodjela. Alex věděl, že Bluntovi je její zdraví ukradené. Když se naposledy setkali, dal své stanovisko jasně najevo. Dokud bude Alex dělat, co mu řeknou, může s Jack zůstat ve strýcově domě. Pokud je neposlechne, deportují ji do Ameriky a Alex půjde do dětského domova. Bylo to samozřejmě vydírání, nic jiného.

„Dobře," odpověděl Alex s tichým vztekem v hlase.

Slova se opět ujala paní Jonesová. „No tak, Alexi," pronesla. „Proč dál předstírat, že jsi obyčejný student?"

Snažila se, aby to znělo přátelštěji, mateřštěji. Ale i hadi mají matky, pomyslel si Alex.

„Už jednou jsi dokázal, co v tobě je," pokračovala. „Jen ti dáváme šanci dokázat to znovu."

„V tomhle případě pravděpodobně o nic nepůjde," přerušil ji Blunt. „Jen potřebujeme, aby ses na to podíval. Říkáme tomu průzkum a hlášení."

„Proč to nemůže udělat pan Crawley?"

„Potřebujeme chlapce."

Alex se odmlčel. Sjel pohledem z Blunta na paní Jonesovou a zase zpátky. Věděl, že ho jeden jako druhý bez sebemenšího zaváhání vytáhnou z Brooklandu a pošlou do toho nejstrašnějšího ústavu, jaký dokážou najít. A navíc, copak právě po tomhle ještě včera netoužil? Další dobrodružství. Další šance zachránit svět.

„Dobře," pronesl. „O co jde tentokrát?"

Blunt kývl na paní Jonesovou, která rozbalila bonbon a spustila.

„Říká ti něco jméno Michael J. Roscoe?“ zeptala se.

Alex se na okamžik zamyslel. „To byl ten byznysmen z New Yorku, který měl nehodu.“ Viděl to v televizních zprávách. „Spadl do výtahové šachty nebo tak něco.“

„Roscoe Electronics je jednou z největších amerických firem,“ spustila paní Jonesová. „Vlastně jednou z největších na světě. Počítače, videa, DVD přehrávače… všechno od mobilních telefonů po pračky. Roscoe byl velice bohatý, velice mocný –“

„A velmi krátkozraký,“ přerušil ji Alex.

„Rozhodně šlo o velice zvláštní a dokonce lehkomyslnou nehodu,“ přisvědčila paní jonesová. „Výtah nějak selhal. Roscoe se nepodíval, kam nastupuje, spadl do výtahové šachty a zemřel. Tak to vidí skoro všichni. My o tom však tak přesvědčení nejsme.“

„Proč ne?“

„Za prvé – objevili jsme spoustu drobností, které tomu neodpovídají. V den, kdy Roscoe zemřel, navštívil Roscoe Tower na Páté Avenue údržbář jménem Sam Green. Víme, že to byl Green – nebo někdo, kdo se mu velice podobal –, protože jsme ho viděli. V budově jsou bezpečnostní kamery průmyslové televize, které zaznamenaly jeho příchod. Tvrdil, že jde opravit poškozené lano. Ale podle firmy, která ho zaměstnávala, žádné poškozené lano neexistovalo a rozhodně tam nebyl na jejich příkaz.“

„Proč si s ním nepromluvíte?“

„To bychom rádi. Ale Green beze stopy zmizel. Myslíme si, že byl zavražděn. Myslíme si, že někdo zaujal jeho místo a nějak naaranžoval nehodu, při níž Roscoe zahynul.“

Alex pokrčil rameny. „To je mi líto. Je mi líto pana Roscoea. Ale co to má co společného se mnou?“

„To se hned dozvíš.“ Paní Jonesová se odmlčela. „Nejpodivnější na tom všem je, že Roscoe den předtím, než zemřel, telefonoval do téhle kanceláře. Chtěl mluvit s panem Bluntem.“

„Seznámil jsem se s ním na univerzitě v Cambridgi,“ vysvětlil Blunt. „Kdysi dávno. A stali se z nás přátelé.“

To Alexe překvapilo. Pan Blunt mu nepřipadal jako člověk, který má přátele. „Co říkal?“ zeptal se.

„Bohužel, nebyl jsem tady," odpověděl Blunt. „Slíbil jsem, že mu druhý den zavolám. Ale to už bylo pozdě."

„Máte tušení, co chtěl?"

„Mluvila jsem s jeho sekretářkou," ozvala se paní Jonesová. „Moc mi toho neřekla, ale měla dojem, že pan Roscoe si dělá starosti o svého syna. Jmenuje se Paul Roscoe a je mu čtrnáct."

Čtrnáctiletý syn. Alexovi začalo docházet, kam to všechno směřuje.

„Paul byl jeho jediným synem," pokračoval Blunt. „Obávám se, že spolu neměli právě ideální vztah. Roscoe se před několika lety rozvedl, a přestože se chlapec rozhodl žít u otce, moc dobře spolu nevycházeli. Šlo o běžné pubertální problémy, ale samozřejmě, když člověk dospívá obklopen miliony dolarů, tyto problémy někdy nabudou větších rozměrů. Roscoe si s ním nevěděl rady. Paul chodil za školu a trávil čas s nevhodnými kamarády. Dokonce ho zatkla newyorská policie – nešlo o nic vážného a Roscoeovi se podařilo celou věc ututlat, ale přesto ho to vyvedlo z míry. Čas od času jsem s ním mluvil. Dělal si o Paula starosti a cítil, že se mu vymkl z ruky. Bohužel nevěděl, co má dělat."

„Takže k tomu mě potřebujete?" přerušil ho Alex. „Chcete, abych se s tím klukem seznámil a promluvil si s ním o smrti jeho otce?"

„Ne." Blunt zavrtěl hlavou a podal paní Jonesové desky.

Když je otevřela, Alex zahlédl fotografii; na snímku byl snědý muž ve vojenské uniformě. „Nezapomeň, co jsme ti řekli o Roscoeovi," pronesla, „protože teď ti chci vyprávět o dalším muži." Otočila fotografii tak, aby na ni Alex viděl. „Tohle je generál Viktor Ivanov. Bývalý pracovník KGB. Do loňského prosince byl šéfem zahraniční špionážní služby a pravděpodobně druhým nebo třetím nejmocnějším mužem Ruska po prezidentovi. Ale pak se mu také něco stalo. Šlo o nehodu na Černém moři. Jeho jachta vybuchla… nikdo neví proč."

„Byl to přítel pana Roscoea?" zeptal se Alex.

„Pravděpodobně se nikdy nesetkali. Ale máme oddělení, které průběžně monitoruje zahraniční zprávy, a jejich počítače objevily velice zvláštní shodu okolností. Ivanov měl také čtrnáctiletého syna,

Dimitrije. A jedno je jisté. Mladý Ivanov určitě znal mladého Roscoea, protože chodili do stejné školy.“

„Paul a Dimitrij…“ Alex byl zmatený. „Co dělal kluk z Ruska ve škole v New Yorku?“

„Nebyl v New Yorku,“ převzal slovo Blunt. „Jak jsem už říkal, Roscoe měl se svým synem potíže. Potíže ve škole, potíže doma. Takže se vloni rozhodli celou záležitost řešit. Poslal Paula do Evropy, do jistého penzionátu ve Francii. Víš, co je to penzionát?“

„Myslel jsem, že je to nějaké místo, kam bohatí lidé posílali své dcery,“ odpověděl Alex. „Aby se naučily základům společenského chování.“

„To je obecně rozšířená představa. Tahle škola je však výhradně pro chlapce, a ne pro jen tak obyčejné chlapce. Školné za jeden trimestr dělá deset tisíc liber. Tohle je propagační materiál. Můžeš se podívat.“ Podal Alexovi silnou brožuru čtvercového tvaru. Na deskách, zlatými písmeny na černém podkladě, stála dvě slova:

POINT BLANC

„Leží na francouzsko-švýcarských hranicích,“ vysvětlil Blunt. „Jižně od Ženevy. Přímo nad Grenoblem ve francouzských Alpách. Vyslovuje se to puén blan,“ pronesl s francouzským přízvukem. „Doslova bílý bod. Je to pozoruhodné místo. V devatenáctém století si je nechal postavit nějaký blázen jako soukromé sídlo. Skutečnost je taková, že blázincem se také po jeho smrti stalo. Během druhé světové války je zabrali Němci. Používali je jako rekreační centrum pro důstojníky. Potom bylo v havarijním stavu, až je koupil současný majitel, muž jménem Grief. Doktor Hugo Grief. Je vedoucím té školy, tedy ředitelem.“

Alex otevřel brožuru a spatřil barevnou fotografii Point Blanc. Blunt měl pravdu. Škola nepřipomínala nic, co do té doby viděl; bylo to něco mezi německým hradem a francouzským zámkem, přímo z pohádky bratří Grimmů. Ale Alexovi víc než samotná budova vyrazila dech její poloha. Škola se nacházela na úbočí vysokého kopce a kolem nebylo nic než hory; obrovská stavba z cihel a kamene obklopená krajinou pokrytou sněhem. Vypadalo to, jako by se tam ocitla nedopatřením, jako by ji někdo vytrhl ze starobylého

města a náhodně ji tam upustil. Ke škole nevedly žádné cesty. Až k hlavní bráně se táhla neporušená sněhová pokrývka. Ale když se Alex podíval pozorněji, všiml si, že nad cimbuřím vyčnívá moderní heliport. Usoudil, že je to jediný způsob, jak se tam dostat… a jak místo opustit. Obrátil stránku.

Vítejte na Akademii v POINT BLANC

začínal úvod. Byl vytištěn typem písma, který by Alex čekal na jídelním lístku luxusní restaurace.

> *…jedinečná škola, která je něčím mnohem víc než školou, vytvořená pro chlapce, kteří potřebují víc, než může nabídnout běžný vzdělávací systém. Nyní se o nás mluví jako o škole pro „problémové chlapce“, ale podle nás není tento termín přesný.*
>
> *Existují problémy a existují chlapci. Naším cílem je tyto dvě skupiny oddělit.*

„Nemusíš to číst celé,“ pronesl Blunt. „Stačí, když budeš vědět, že Akademie přijímá chlapce, které vyloučili ze všech ostatních škol. Nikdy jich tu není mnoho. Jen šest sedm najednou. A škola je jedinečná také v jiných směrech. Především přijímá pouze syny obrovských boháčů –“

„Za deset tisíc liber za trimestr mě to ani nepřekvapuje,“ poznamenal Alex.

„Divil by ses, kolik rodičů sem chce svého syna poslat,“ pokračoval Blunt. „Ale podle mě se jen stačí podívat do novin, aby člověk pochopil, jak snadné je vybočit z normálních kolejí, když se narodíš do blahobytu. Nezáleží na tom, zda se jedná o politiky nebo popové hvězdy; sláva a bohatství rodičů často přináší dětem problémy… a čím jsou rodiče úspěšnější, tím je podle všeho ten tlak

větší. Akademie se rozhodla tyto mladé lidi převychovat a podle toho, co se povídá, je nesmírně úspěšná.“

„Založili ji před dvaceti lety,“ pronesla paní jonesová. „Tehdy měla seznam klientů, kterému bys jen stěží uvěřil. Ta jména samozřejmě drží pod pokličkou. Ale můžu ti říct, že mezi rodiči, kteří tam poslali své děti, je americký viceprezident, nositel Nobelovy ceny za vědu a člen naší královské rodiny!“

„A kromě toho i Roscoe a tenhle Ivanov,“ dodal Alex.

„Přesně tak.“

Alex pokrčil rameny. „Takže jde o shodu okolností. Jak jste ostatně říkali. Dva bohatí rodiče se dvěma bohatými dětmi ve stejné škole. Oba muži nešťastnou náhodou zahynou. Proč vás to tak zajímá?“

„Protože nemám shodu okolností rád,“ odpověděl Blunt. „Popravdě řečeno, já na shodu okolností nevěřím. Kde někteří lidé vidí shodu okolností, já vidím spiknutí. Je to moje práce.“

Jen si poslužte, pomyslel si Alex a nahlas pronesl: „Opravdu si myslíte, že ta škola a Grief by mohli mít s těmi dvěma nehodami něco společného? Proč? Copak zapomněli zaplatit školné?“

Blunt se neusmál. „Roscoe mi telefonoval, protože si dělal o syna starosti. Další den byl mrtvý. Od ruských špionážních zdrojů jsme se dozvěděli, že Ivanov se týden před svou smrtí divoce pohádal se synem. Ivanova zřejmě také něco trápilo. Copak tu souvislost nevidíš?“

Alex se na okamžik zamyslel. „Takže vy chcete, abych šel do té školy,“ prohlásil. „Jak to hodláte zařídit? Nemám rodiče a stejně nebyli nikdy bohatí.“

„Už jsme to zařídili,“ oznámila paní jonesová. Alex si uvědomil, že to museli mít připravené dávno předtím, než došlo k té záležitosti s jeřábem. I kdyby na sebe neupoutal pozornost, přijeli by pro něj. „Máme pro tebe bohatého tatínka. Jmenuje se sir David Friend.“

„Friend… jako supermarkety Friend‘s?“ Alex to jméno často vídal v novinách.

„Supermarkety. Obchodní domy. Umělecké galerie. Fotbalové týmy.“ Paní Jonesová se odmlčela. „Friend je zcela jistě členem stejného klubu jako Roscoe. Klubu miliardářů. Jako osobní poradce

ministerského předsedy má také vlivné postavení ve vládních kruzích. V této zemi se odehraje jen velice málo věcí, do nichž není sir David nějak zapleten.“

„Vytvořili jsme ti falešnou identitu,“ pronesl Blunt. „Chci, aby ses od téhle chvíle začal považovat za Alexe Frienda, čtrnáctiletého syna sira Davida.“

„To nepůjde,“ namítl Alex. „Lidé určitě vědí, že Friend žádného syna nemá.“

„Ale vůbec ne.“ Blunt zavrtěl hlavou. „Sir David je velice uzavřená osoba a my vytvořili typ syna, o kterém by žádný otec nechtěl hovořit. Vyloučili ho z Etonu. Má záznam v trestním rejstříku… krádeže v obchodech, vandalismus a držení drog. To jsi ty, Alexi. Sir David a jeho žena Caroline nevědí, co si s tebou počít, a tak tě přihlásili na Akademii. A byl jsi přijat.“

„A sir David s tím vším souhlasil?“ zeptal se Alex.

Blunt se ušklíbl. „Popravdě řečeno, neměl z toho moc radost – že musíme použít někoho tak mladého, jako jsi ty. Ale vysvětlil jsem mu situaci a on souhlasil, že nám pomůže.“

„Takže kdy nastupuju na Akademii?“

„Ode dneška za pět dní,“ oznámila paní Jonesová. „Ale nejdřív si musíš zvyknout na svůj nový život. Až se spolu rozloučíme, řidič tě odveze k siru Davidovi. Má dům v Lancashiru. Bydlí tam s manželkou – a má dceru. Je o rok starší než ty. Zbytek týdne strávíš s rodinou a za tu dobu by ses měl naučit všechno, co potřebuješ vědět. Tvoje krytí musí být neprůstřelné. Potom odjedeš do Grenoblu.“

„A co udělám, až tam dorazím?“

„Před odjezdem ti dáme instrukce. V podstatě je tvým úkolem shromáždit co nejvíc informací. Možná se ukáže, že je ta škola naprosto v pořádku a že mezi ní a těmi nehodami opravdu žádné spojení neexistuje. Pokud to tak dopadne, vytáhneme tě odtud. Ale chceme to vědět na sto procent.“

„Jak se s vámi spojím?“

„To zařídíme my.“ Paní Jonesová si Alexe zkoumavě změřila a pak se otočila k Bluntovi. „Budeme muset něco udělat s tím, jak vypadá,“ prohlásila. „Musíme ho pro tu roli upravit.“

„Dohlédněte na to,“ souhlasil Blunt.

Alex si povzdychl. Bylo to fakt divné. Jednoduše přejde z jedné školy na druhou. Z londýnské střední na akademii ve Francii. Tohle nebylo dobrodružství, na které se těšil.

Vstal a následoval paní Jonesovou ven z kanceláře. Když odcházel, Blunt už listoval dokumenty, jako by zapomněl, že tam Alex byl, nebo dokonce že vůbec existuje.

NA LOVU

Rolls-royce Corniche ujížděl ulicí lemovanou stromy, nízkotlaký osmiválec o obsahu 6,75 litru v okolním zeleném tichu tiše ševelil a vůz mířil stále hlouběji do lancashirského venkova. Alex seděl vzadu a snažil se nepodlehnout dojmu z automobilu, který stál přibližně tolik jako dům. Zapomeň na vlněné koberce od Wiltona, dřevěné obklady a kožené sedačky, říkal si. Je to jen auto.

Bylo nazítří po jeho schůzce v MI-6, a jak paní Jonesová slíbila, jeho vzhled se kompletně změnil. Musel vypadat jako rebel – bohatý synek, který chce žít podle svých vlastních pravidel. Takže na Alexe navlékli úmyslně provokativní oblečení. Měl na sobě mikinu s kapucí, džíny od Tommyho Hilfigera – u kotníků otrhané – a sportovní boty, které mu padaly z nohou. Přes jeho námitky mu ostříhali vlasy tak nakrátko, že vypadal skoro jako skinhead, a propíchli mu pravé ucho. Pořád cítil píchání bolesti pod provizorní peckou, kterou mu do něj nasadili, aby otvor nezarostl.

Vůz dorazil k dvoukřídlé bráně z tepaného železa, která se před nimi automaticky otevřela. A ocitli se v Haverstock Hall, rozlehlém sídle s kamennými sochami na terase a sedmimístnou cenou. Jak mu řekla paní Jonesová, sir David ho koupil před několika lety, protože chtěl dům na venkově. Zdálo se, že spolu s ním se stal majitelem poloviny Lancashiru. Pozemky se táhly na míle daleko všemi směry, na jedné straně se pásly na kopcích ovce a z oploceného výběhu na straně druhé je pozorovali tři koně. Samotný dům byl postaven v georgiánském stylu: bílé cihly, úzká okna, sloupy. Vše vyhlíželo nesmírně úhledně. Byla tu obezděná zahrada s pravidelně rozmístěnými záhony, čtvercová prosklená zimní zahrada s plaveckým bazénem a nespočet ozdobných živých plotů, které měly každičký lístek na svém místě.

Auto zastavilo. Koně otočili hlavu, aby viděli, jak Alex vystupuje, a ocasy rytmicky pleskali otravné mouchy. Jinak všude panoval klid.

Šofér zamířil k zavazadlovému prostoru. „Sir David bude uvnitř," pronesl. Alex mu byl od prvního pohledu nesympatický.

Samozřejmě to neřekl, na to byl příliš velký profesionál. Ale bylo to na něm vidět.

Alex se vzdálil od vozu, protože ho přitahovala zimní zahrada na opačném konci příjezdové cesty. Byl teplý den, na sklo dopadalo slunce a voda uvnitř náhle vypadala lákavě. Prošel dvoukřídlými dveřmi dovnitř. V zimní zahradě bylo horko. Z vody stoupal pach chlóru a dusil ho.

Myslel si, že je bazén prázdný, ale najednou si všiml, že ode dna plave vzhůru čísi postava; pak se vynořila nad hladinu přímo před ním. Byla to dívka v bílých dvojdílných plavkách. Měla dlouhé černé vlasy a tmavé oči, ale světlou pleť. Alex odhadl, že je jí kolem patnácti, a vzpomněl si, co mu o siru Davidu Friendovi říkala paní Jonesová. „Má dceru… o rok starší než ty.“ Takže to je určitě ona. Sledoval, jak se vytáhla z vody. Tělo měla hezky tvarované, spíš podobné ženě, kterou se stane, než dívce, kterou zatím je. Jednou bude určitě krásná. Potíž byla v tom, že to už věděla. Když se na Alexe podívala, v očích se jí arogantně zablesklo.

„Kdo jsi?“ zeptala se. „Co tady děláš?“

„Jsem Alex.“

„Aha.“ Natáhla se pro ručník a přehodila si ho kolem krku. „Táta říkal, že přijedeš – ale nečekala jsem, že sem takhle vpadneš.“ Hlas měla velice dospělý, s přízvukem typickým pro vyšší vrstvy. Z úst patnáctileté dívky zněl divně. „Umíš plavat?“ zeptala se.

„Jo,“ odpověděl Alex.

„To je škoda. Nesnáším, když je se mnou někdo v bazénu. A nejvíc ze všeho, když je to kluk. A navíc smradlavej kluk z Londýna.“ Zkoumavě si Alexe změřila, jeho otrhané džíny, oholenou hlavu a pecku v uchu, a otřásla se odporem. „Nechápu, jak mohl táta souhlasit, že u nás zůstaneš,“ pokračovala. „A že budeš předstírat, že jsi můj brácha! To je hnus! Kdybych nějakýho bratra měla, ujišťuju tě, že takhle by rozhodně nevypadal.“

Alex právě přemítal, jestli nemá dívku zvednout a hodit ji zpátky do bazénu – nebo oknem ven –, když vtom ucítil za zády pohyb. Otočil se a spatřil vysokého, nesmírně aristokratického muže s vlnitými prošedivělými vlasy a brýlemi, který měl na sobě sportovní sako, košili s rozhalenkou a manšestrové kalhoty.

Vypadalo to, že i jeho Alexův vzhled trochu zaskočil, ale rychle se vzpamatoval a natáhl k němu ruku. „Alex?“ zeptal se.

„Ano.“

„Já jsem David Friend.“

Alex mu potřásl rukou. „Dobrý den,“ pronesl zdvořile.

„Doufám, že jsi měl příjemnou cestu. Vidím, že ses už stačil seznámit s mojí dcerou.“ Usmál se na dívku, která teď seděla vedle bazénu, utírala se a oba je ignorovala.

„Vlastně jsme se ještě nepředstavili,“ poznamenal Alex.

„Jmenuje se Fiona. Určitě spolu budete báječně vycházet,“ pronesl sir David, ale neznělo to příliš přesvědčivě. Ukázal kamsi k domu. „Co kdybychom si promluvili u mě v pracovně?“

Alex ho následoval zpátky přes příjezdovou cestu k domu. Hlavní dveře vedly do haly, která mohla klidně pocházet přímo ze stránek drahého časopisu. Všechno bylo dokonalé, starobylý nábytek, doplňky a obrazy a stejně tak jejich umístění. Nikde nebylo jediné smítko prachu, a dokonce i sluneční světlo, které sem proudilo okny, vyhlíželo téměř uměle, jako by tu bylo jen proto, aby na všem, čeho se dotklo, zdůraznilo to nejlepší. Byl to dům muže, který přesně ví, co chce, a má čas a peníze si to dopřát.

„Krásný dům,“ pronesl Alex.

„Děkuji. Prosím, tudy.“ Sir David otevřel těžké dveře s dubovým táflováním, za nimiž se skrývala vytříbená, moderní kancelář. Byl zde stůl se židlemi po obou stranach, dva počítače, bílá kožená pohovka a několik kovových polic na knihy. Sir David ukázal Alexovi na židli a posadil se za stůl.

Nebyl ve své kůži. Alex si toho okamžitě všiml. Sir David Friend možná řídil říši v hodnotě mnoha milionů – dokonce miliard – liber, ale tohle pro něj byla zcela nová situace. Mít ve svém domě Alexe a vědět, kdo a co je. Neměl tušení, jak se k němu chovat.

„Moc toho o tobě nevím,“ začal. „Alan Blunt mi zavolal a požádal mě, abych tě tu do konce týdne ubytoval a abych předstíral, že jsi můj syn. Musím říct, že se mi vůbec nepodobáš.“

„Nepodobám se ani sám sobě,“ prohlásil Alex.

„Odjíždíš prý do nějaké školy ve francouzských Alpách. Chtějí, abys tam něco vyšetřil.“ Odmlčel se. „Nikdo se mě neptal na můj

názor,“ pokračoval, „ale já ti ho stejně řeknu. Nápad použít čtrnáctiletého chlapce jako špiona se mi ani trochu nelíbí. Je to nebezpečné –“

„Dokážu se o sebe postarat,“ přerušil ho Alex.

„Chtěl jsem říct, že je to nebezpečné pro vládu. Jestli tě zabijí a někdo na to přijde, ministerskému předsedovi to může způsobit opravdu velké nepříjemnosti. Snažil jsem se to Alanovi rozmluvit, ale tentokrát na mě nedal. Zdá se, že se už pevně rozhodli. Z té školy – z Akademie – mi už telefonovali a oznámili mi, že si tě tu příští sobotu osobně vyzvedne zástupkyně ředitele. Nějaká paní Stellenboschová. Myslím, že je to jihoafrické jméno…“

Sir David měl na stole několik objemných složek. Posunul je k Alexovi. „Zatím se asi budeš chtít seznámit s podrobnostmi o mé rodině. Připravil jsem ti nějaké materiály. Najdeš tu také informace o škole, ze které tě údajně vyloučili, o Etonu. Dneska večer je můžeš začít studovat. Pokud budeš chtít vědět něco víc, stačí se zeptat. Fiona ti bude celou dobu k dispozici.“ Podíval se na konečky prstů. „Jsem přesvědčený, že samo o sobě to pro tebe bude zajímavá zkušenost.“

Dveře se otevřely a do pracovny vešla žena. Byla štíhlá a tmavovlasá, velice podobná své dceři. Na sobě měla jednoduché světle fialové šaty a kolem krku šňůru perliček. „Davide…,“ začala, pak se zarazila a zadívala se na Alexe.

„Tohle je moje žena,“ pronesl Friend. „Caroline, tohle je ten chlapec, o kterém jsem ti vyprávěl, Alex.“

„Moc mě těší, Alexi.“ Lady Caroline se pokusila usmát, ale podařilo se jí jen lehce zkřivit rty. „Prý u nás nějaký čas zůstaneš.“

„Ano, mami,“ přisvědčil Alex.

Lady Caroline zrudla.

„Musí předstírat, že je náš syn,“ připomněl jí sir David a otočil se k Alexovi. „Fiona o MI-6 a o tom ostatním nic neví. Nechci ji děsit. Řekl jsem jí, že to souvisí s mojí prací… že jde o jakýsi sociální experiment. Musí předstírat, že jsi její bratr. Strávit s tebou víkend na venkově tak, aby ses cítil jako člen téhle rodiny. Byl bych rád, kdyby sis nechal pravdu pro sebe.“

„Za půl hodiny budeme večeřet," oznámila lady Caroline. „Jíš zvěřinu?" Popotáhla nosem. „Možná by ses chtěl před jídlem opláchnout. Ukážu ti tvůj pokoj."

Sir David podal desky Alexovi. „Máš toho hodně na čtení. Bohužel, zítra se musím vrátit do Londýna – jdu na oběd s francouzským prezidentem –, takže ti nebudu moct pomoct. Ale jak říkám, kdybys něco nevěděl –"

„Fiona Friendová," pronesl Alex.

Alex dostal malý, pohodlný pokoj v zadní části domu. Rychle se osprchoval a znovu si na sebe natáhl staré oblečení. Měl rád pocit čistoty, ale musel vypadat ušmudlaně. Odpovídalo to povaze chlapce, kterého hrál.

Otevřel první desky. Sir David byl důkladný. Poskytl Alexovi jména a životní příběh všech členů rodiny a k tomu fotografie z prázdnin, podrobnosti o domu v Mayfairu, bytech v New Yorku, Paříži a Římě a vile na Barbadosu. V deskách byly výstřižky z novin, články z časopisů… všechno, co by se mu mohlo hodit.

Ozval se gong. Bylo sedm hodin. Alex sešel dolů a zamířil do jídelny. Byla to místnost s šesti okny a naleštěným stolem tak dlouhým, že by se kolem něj vešlo šestnáct lidí. Ale seděli u něj jen tři: sir David, lady Caroline a Fiona. Jídlo už bylo na stole, zřejmě ho přinesl komorník nebo služebná. Sir David ukázal na volnou židli a Alex se posadil.

„Fiona právě mluvila o Donu Giovannim," pronesla lady Caroline a odmlčela se. „To je opera. Od Mozarta."

„Alexe určitě opera nebaví," utrousila Fiona. Měla špatnou náladu. „Vlastně pochybuju, že máme vůbec něco společnýho. Proč musím předstírat, že je můj bratr? Celá ta věc je totálně…"

„Fiono," napomenul ji tiše sir David.

„No, je samozřejmě skvělý, že tu je, tati, ale *tohle* mají bejt moje velikonoční prázdniny." Alexovi došlo, že Fiona zřejmě navštěvuje nějakou soukromou školu. Její trimestr musel končit dřív než jeho. „Podle mě to není fér."

„Alex je tady kvůli mé práci," pokračoval sir David. Je zvláštní, blesklo Alexovi hlavou, že o mně mluví, jako bych tu ani nebyl.

„Vím, že máš spoustu otázek, Fiono, ale budeš se s tím muset smířit. Bude u nás jen do konce týdne. Chci, aby sis ho vzala na starost.“

„Má to něco společnýho se supermarkety?“ zeptala se Fiona.

„Fiono!“ Sir David se o tom nechtěl dál dohadovat. „Je to, jak jsem ti řekl. Experiment. A ty uděláš všechno pro to, aby se tu Alex cítil příjemně!“

Fiona zvedla skleničku a poprvé od chvíle, co Alex vstoupil do místnosti, se podívala přímo na něj. „Spolehni se,“ pronesla.

Týden se nekonečně vlekl. Už po dvou dnech Alex dospěl k závěru, že kdyby byl skutečně synem v téhle chladné, namyšlené rodině, pravděpodobně by se *opravdu* stal rebelem. Sir David odjel hned druhý den v šest ráno, byl stále v Londýně a své ženě a dceři posílal vzkazy prostřednictvím e-mailu. Lady Caroline dělala všechno pro to, aby se Alexovi vyhnula. Jednou či dvakrát jela do nedalekého města, ale jinak zřejmě proležela celé dny v posteli. A Fiona…

Když necitovala operu, vytahovala se svým životním stylem, bohatstvím a prázdninami, které trávila po celém světě. Současně dávala najevo, jak moc Alexe nesnáší. Několikrát se ho zeptala, co v Haverstock Hall doopravdy dělá. Alex pokrčil rameny a neodpověděl – kvůli tomu ho nesnášela ještě víc.

Třetí den ho seznámila s několika svými přáteli.

„Chci jít na hon,“ oznámila mu. „Asi se nebudeš chtít připojit, co?“

Alex pokrčil rameny. Naučil se nazpaměť většinu informací z materiálů a usoudil, že dokáže člena rodiny snadno předstírat. Teď počítal hodiny, než pro něj přijede ta žena z Akademie a odveze ho pryč.

„Byl jsi někdy na lovu?“ zeptala se Fiona.

„Ne,“ odpověděl Alex.

„Já chodím na lov často,“ pokračovala Fiona. „Ale ty jsi samozřejmě kluk z města. To bys nepochopil.“

„Co je na zabíjení zvířat hezkýho?“ chtěl vědět Alex.

„Je to součást života na venkově. Tradice.“ Fiona si ho změřila, jako by byl hlupák. Takhle se na něj dívala vždycky. „Navíc se to těm zvířatům líbí.“

Ukázalo se, že lovci jsou mladí a – na rozdíl od Fiony – výhradně mužského pohlaví. Bylo jich pět a čekali na kraji lesa, který byl součástí Haverstockého panství. Rufusovi, jejich vůdci, bylo šestnáct. Měl sportovní postavu a vlnité černé vlasy. Vypadalo to, že je Fioniným oficiálním přítelem. Ostatní – Henry, Max, Bartholomew a Fred – byli přibližně stejně staří. Alex si je stísněně prohlížel. Měli na sobě stejná sportovní saka, tvídové kalhoty, bekovky a vysoké kožené boty. Mluvili se stejným přízvukem typickým pro soukromé školy. Všichni měli přes rameno brokovnici se zlomenou hlavní. Dva z nich kouřili. Okukovali Alexe se stěží skrývaným pohrdáním. Fiona jim už o něm musela vyprávět. Kluk z Londýna.

Když je rychle představila, Rufus udělal krok dopředu.

„Těší nás,“ protáhl a zkoumavě si Alexe změřil. „Trochu si zastřílíme, co říkáš?“

„Nemám pušku,“ pronesl Alex.

„No, bohužel, svoji ti nepůjčím.“ Rufus zacvakl hlaveň na místo a podal pušku Alexovi, aby si ji prohlédl. Z pažby z tmavého ořechového dřeva, na bocích zdobené stříbrnými plátky s gravírováním, vyčnívalo osmdesát centimetrů nablýskané oceli. „Je to ruční práce. Brokovnice se dvěma hlavněmi nad sebou a oddělitelnou spouští z dílny Abbiatico a Salvinelli,“ vysvětlil. „Stála mě třicet táců – teda moji mámu. Dostal jsem ji k narozeninám.“

„Musela se špatně balit,“ prohlásil Alex. „Kam dala mašli?“

Rufusův úsměv zmizel. „O zbraních nic nevíš,“ utrousil. Kývl na jednoho z přátel, který podal Alexovi mnohem obyčejnější pušku. Byla stará a trochu zrezivělá. „Můžeš si půjčit tuhle,“ řekl. „A když budeš hodný a nebudeš se nám plíst do cesty, možná ti dáme i náboj.“

Po těch slovech se všichni rozesmáli. Pak ti dva, kteří kouřili, típli cigarety a zamířili do lesa.

O půl hodiny později Alex věděl, že udělal chybu, když s nimi šel. Chlapci pálili nalevo napravo a mířili na všechno, co se pohnulo.

Králík se proměnil v lesklou červenou hrudku. Holub hřivnáč vyletěl z větví a pak se zoufale zmítal na listí pod stromem. Ať už byly jejich zbraně jakkoli kvalitní, mladíci moc střílet neuměli. Většinu zvířat, která zasáhli, jen poranili, a Alex byl z té krvavé výpravy stále znechucenější.

Když dorazili na paseku, zastavili se, aby dobili zbraně. Alex se otočil na Fionu. „Chci se vrátit zpátky," pronesl.

„Proč? Copak ti ta trocha krve vadí?"

Alex se zadíval na králíka asi padesát metrů odtud. Ležel na boku a zadní běhy mu bezmocně cukaly. „Divím se, že vám dovolí nosit zbraň," pronesl. „Myslel jsem si, že se to smí až od sedmnácti."

Rufus ho zaslechl a s pohrdavým výrazem v očích k němu přistoupil. „Tady na venkově na zákony kašleme," zahučel.

„Třeba chce Alex zavolat poldu!" poznamenala Fiona.

„Nejbližší policejní stanice je čtyřicet mil odsud."

„Chceš půjčit mobil?"

Opět se všichni rozesmáli. Alex toho měl plné zuby. Bez jediného slova se otočil a odešel.

Cesta na paseku jim trvala půl hodiny, ale o půl hodiny později byl pořád ještě v lese, ze všech stran obklopený stromy a křovím. Došlo mu, že zabloudil. Byl na sebe naštvaný. Když šel s Fionou a ostatními, měl sledovat okolí. Les byl obrovský. Jestli jde špatným směrem, možná se dostane na blata… a bude trvat několik dní, než ho objeví. Jarní listí bylo navíc tak husté, že stěží viděl deset metrů kolem sebe. Jak najde cestu? Neměl by se zkusit vrátit po vlastních stopách… nebo má pokračovat dopředu a doufat, že narazí na správnou pěšinu?

Alex vycítil nebezpečí těsně předtím, než se ten výstřel ozval. Možná to způsobilo prasknutí větvičky nebo cvaknutí kovového závěru, který zapadl na své místo. Strnul – a to ho zachránilo. Následovala rána – hlasitá a v blízkosti – a strom krok před ním se zachvěl a do vzduchu vyletěly třísky.

Alex se otočil a pátral po původci výstřelu. „Co blbnete?" zavolal. „Málem jste mě trefili!"

Téměř vzápětí zaduněla druhá rána a hned za ní uslyšel výbuch vzrušeného smíchu. A pak to Alexovi došlo. Nespletli si ho se zvířetem. Stříleli po něm z legrace!

Vrhl se dopředu a dal se do běhu. Připadalo mu, že se na něj ze všech stran tlačí kmeny stromů a brání mu v cestě. Země byla po nedávném dešti měkká, lepila se mu na nohy a bránila mu v pohybu. Vzduchem práskl třetí výstřel. Sklonil se, protože ucítil nad hlavou sprškу broků, které rozcupovaly listí.

Kdekoli jinde na světě by to bylo šílenství. Ale tohle byl anglický venkov a tihle střelci byli bohatí, znudění vyrostci, kteří byli zvyklí dělat si, co chtějí. Alex je urazil. Možná za to mohl ten vtip o mašli. Možná to souviselo s tím, že odmítl Fioně říct, kdo skutečně je. Ale rozhodli se mu dát lekci a s následky si budou dělat starosti později. Chtějí ho zabít? „Tady na venkově na zákony kašleme," prohlásil Rufus. Kdyby ho vážně poranili – nebo dokonce zabili –, nějak by z toho vyvázli. Politováníhodná nehoda. Nedíval se, kam jde, a vstoupil jim do rány.

Ne, to není možné.

Snaží se ho vyděsit, to je všechno.

Ozvaly se další dva výstřely. Ze země se prudce vznesl bažant, koule vířícího peří, a vykřikl vzhůru k obloze. Alex dál běžel. Dech ho škrábal v krku. Hustý šípek mu sahal až k ramenům a trhal mu šaty. Pořád držel v ruce zbraň, kterou mu půjčili, a jako mačetou si s ní prosekával cestu kupředu. Náhle zakopl o spleť kořenů a málem upadl.

„Alexi? Kde jsi?" Ten hlas patřil Rufusovi. Byl pronikavý, jízlivý a přicházel z opačné strany křoví. Práskl další výstřel, ale ten mu šel vysoko nad hlavou. Neviděli ho. Utekl jim?

Celý roztřesený a zpocený se zastavil. Konečně se dostal z lesa, ale pořád netušil, kde je. Ještě hůř – byl v pasti. Dorazil na břeh širokého, kalného jezera. Voda byla hnědá a vypadala téměř jako pevná hmota. Nad hladinou se nevznášeli ptáci, neplavaly na ní kachny. Odráželo se na ní večerní slunce a stoupal z ní zápach hniloby.

„Šel tudy!"

„Ne… tudy!"

„Zkusíme se podívat kjezeru…“

Jakmile Alex hlasy uslyšel, věděl, že ho tu nesmí najít. Náhle si představil své tělo, jak leží zatížené kameny na dně jezera. Ale díky tomu dostal nápad. Musí se schovat.

Vstoupil do vody. Bude potřebovat něco, čím by mohl dýchat. Viděl to ve filmech. Lidé se potopili pod hladinu a dýchali skrz dutý rákos. Ale tady žádný rákos nebyl. Kromě trávy a tlustých, slizkých řas tu vůbec nic nerostlo.

O minutu později se na břehu jezera vynořil Rufus s brokovnicí přes rameno. Zastavil se a rozhlédl se; jeho pohled naznačoval, že les dobře zná. Nic se nepohnulo.

„Musel se vrátit stejnou cestou,“ prohlásil.

Kolem něho se shromáždili ostatní lovci. Panovalo teď mezi nimi napětí, provinilé ticho. Tušili, že hra zašla příliš daleko.

„Vykašlem se na něj,“ pronesl jeden z nich.

„Jasně.“

„Dali jsme mu lekci.“

Po těch slovech chvatně zamířili domů. Skupinka zmizela po cestě, po které přišla. Rufus zůstal sám, stále svíral v ruce zbraň a pátral po Alexovi. Naposledy se podíval na hladinu, pak se otočil a vydal se za nimi.

V tu chvíli Alex zaútočil. Ležel pod hladinou a jakoby skrz tlusté hnědé sklo pozoroval nejasné obrysy výrostků. V ústech měl hlaveň pušky. Zbytek zbraně se nacházel těsně nad hladinou jezera. Dýchal dutými rourkami. Teď se vynořil – jako děsivá příšera, z níž kapalo bahno a voda, se zuřivým pohledem v očích. Rufus ho zaslechl, ale už bylo pozdě. Alex máchl brokovnicí a zasáhl ho do zátylku. Rufus zachroptěl, svezl se na kolena a zbraň mu vypadla z ruky. Alex ji zvedl. V otvoru našel dva náboje a s cvaknutím komoru zavřel.

Rufus se na něj podíval. Najednou veškerá jeho arogance zmizela a byl z něho jen hloupý, vyděšený výrostek, který se snaží zvednout na kolena.

„Alexi!“ To slovo připomínalo zafňukání. Jako by viděl Alexe poprvé. „Promiň!“ zakňoural. „Nechtěli jsme ti doopravdy ublížit.

Byl to vtip. Navedla nás k tomu Fiona. Jen jsme tě chtěli vystrašit. Prosím!“

Alex mlčel a namáhavě oddechoval. „Jak se odtud dostanu?“ zeptal se.

„Jdi po břehu jezera,“ odpověděl Rufus. „Je tam pěšina…“

Rufus stále klečel. V očích měl slzy. Alex si uvědomil, že míří stříbrem vykládanou brokovnicí přímo na něj.

Znechucený sám sebou s ní uhnul stranou. Ten kluk není jeho nepřítel. Je to nula.

„Nechoď za mnou,“ varoval ho Alex a vydal se kolem jezera.

„Prosím…!“ zavolal za ním Rufus. „Mohl bys mi vrátit pušku? Máma by mě zabila, kdybych ji ztratil.“

Alex se zastavil. Vážil zbraň v rukou a pak ji vší silou odhodil. Ručně vyrobená italská brokovnice se v ubývajícím světle dvakrát otočila a pak se šplouchnutím zmizela uprostřed jezera. „Na to, aby sis hrál s pistolkama, seš ještě moc mladej,“ prohlásil.

Po těch slovech zamířil mezi stromy.

TUNEL

Muž, který seděl ve zlatém, starobylém křesle, pomalu otočil hlavu a zadíval se z okna na sněhem pokryté svahy Point Blanc. Doktoru Hugu Griefovi bylo téměř šedesát, měl krátké bílé vlasy a tvář, která byla také téměř bezbarvá. Pleť měl bílou, rty jako dva stíny. Dokonce i jazyk měl jen šedivý. A přesto na tomhle bezvýrazném pozadí nosil kulaté brýle s tmavočervenými sklíčky. Efekt byl překvapivý. A on sám viděl celý svět v barvě krve. Měl dlouhé prsty s dokonale upravenými nehty a na sobě černý oblek zapnutý ke krku. Kdyby existovali upíři, vypadali by podobně jako Hugo Grief.

„Rozhodl jsem se posunout projekt Blíženci do poslední fáze," pronesl. Mluvil s jihoafrickým přízvukem, a než mu jednodivá slova vyšla z úst, jako by se do každého z nich zakousl. „Už nemůžeme dál otálet."

„Chápu, doktore Griefe."

Proti doktoru Griefovi seděla žena v přiléhavém trikotu z lycry s froté čelenkou na hlavě. Byla to Eva Stellenboschová. Právě skončila s ranním tréninkem – dvě hodiny vzpírání a aerobiku – dosud namáhavě oddechovala a obrovské, vypracované svaly se jí pravidelně zvedaly a klesaly. Obličej paní Stellenboschové, se rty vyčnívajícími daleko dopředu a chomáčky ryšavých vlasů nad vysokým čelem, příliš lidskou tvář nepřipomínal. V ruce držela sklenici s nějakou mléčně hustou zelenou tekutinou. Prsty měla krátké a tlusté. Musela dávat pozor, aby sklenici nerozbila.

Napila se a zamračila se. „Víte jistě, že jsme připraveni?" zeptala se.

„Nemáme na vybranou. Během posledních několika měsíců máme dva neuspokojivé výsledky. Nejdřív Ivanov. Pak Roscoe v New Yorku. Nehledě na to, co mě ty likvidace stály, je možné, že si někdo dá ty dvě nehody dohromady."

„Možné, ale nepravděpodobné," prohlásila paní Stellenboschová.

„Zpravodajské služby jsou liknavé a nevýkonné, to je pravda. CIA v Americe. MI-6 v Anglii. Dokonce i KGB! Všechny jsou jen

stínem toho, čím bývaly. Ale přesto vždycky existuje riziko, že některá z nich na něco náhodou narazí. Čím dříve tuhle fázi operace dokončíme, tím větší máme šanci, že si nás nikdo… nevšimne.“ Doktor Grief sepjal ruce a opřel si bradu o konečky prstů. „Kdy dorazí ten poslední chlapec?“ zeptal se.

„Alex?“ Paní Stellenboschová dopila sklenici a položila ji na stůl. Potom otevřela kabelku, vytáhla z ní kapesník a otřela si rty. „Zítra odjíždím do Anglie,“ pronesla.

„Skvělé. Zastavíte se s tím chlapcem při zpáteční cestě v Paříži?“

„Samozřejmě, doktore. Jestli si to přejete.“

„Přeji si toho hodně, paní Stellenboschová. Můžeme tam provést všechny přípravné práce. Ušetříme tím čas. Co mladý Sprintz?“

„Obávám se, že potřebujeme ještě několik dní.“

„To znamená, že tu budou s Alexem současně.“

„Ano.“

Doktor Grief se zamyslel. Musel porovnat riziko, které vyplývalo z jejich setkání, s nebezpečím příliš rychlého postupu. Naštěstí měl mozek vědce. Nikdy se nemýlil. „Tak dobře,“ pronesl. „Mladý Sprintz tu může ještě několik dní zůstat.“

Paní Stellenboschová přikývla.

„Alex Friend je pro nás skvělý úlovek,“ pokračoval doktor Grief.

„Supermarkety?“ Zdálo se, že o tom žena pochybuje.

„Jeho otec je poradcem ministerského předsedy. Je to nesmírně vlivný muž. Jsem přesvědčen, že jeho syn splní všechna naše očekávání.“ Doktor Grief se usmál. Oči se mu rudě blýskaly. „Velice brzy budeme mít Alexe tady na Akademii. A pak, konečně, bude projekt Blíženci kompletní.“

„Sedíš úplně špatně,“ prohlásila Fiona. „Nemáš rovný záda, ruce bys měl mít níž a nohy ti míří špatným směrem.“

„Záleží na tom, když to člověka jinak baví?“ zeptal se Alex se zaťatými zuby.

Byl čtvrtý den jeho pobytu v Haverstock Hall a Fiona ho vzala na projížďku v koňském sedle. Před jízdou musel přetrpět

nevyhnutelné školení – přestože téměř neposlouchal. Koně byli iberští nebo maďarští. Vyhráli spoustu zlatých medailí. Alexovi to bylo fuk. Věděl jen, že ten jeho je veliký, černý a lezou po něm mouchy. A že na něm bude nadskakovat jako pytel brambor na trampolíně.

O příhodě z lesa prohodili jen pár slov. Když se Alex, promočený a promrzlý, dovlekl zpátky do domu, Fiona mu zdvořile přinesla ručník a nabídla mu šálek čaje.

„Snažili jste se mě zabít!“ obvinil ji Alex.

„Nebuď směšnej!“ Fiona se na Alexe podívala s jakousi lítostí v očích. „To bysme nikdy neudělali. Rufus je moc hodnej kluk.“

„Cože…?“

„Byla to jen hra, Alexi. Jen zábava.“

A tím to skončilo. Fiona se usmála, jako by si tím všechno vysvětlili, a odešla si zaplavat. Alex strávil zbytek večera nad materiály. Snažil se zapamatovat si vymyšlený život, který trval čtrnáct let. Byli tu strýčkové a tetičky, přátelé v Etonu, celý dav lidí, které musel znát, aniž někoho z nich někdy potkal. A víc než to, snažil se zvyknout si na tenhle luxusní životní styl. Proto tu teď byl, na vyjížďce s Fionou – ona vzpřímená, v jezdeckém sáčku a rajtkách, on nadskakoval za ní.

Asi po hodině a půl dorazili k tunelu. Fiona se snažila Alexovi trochu vysvětlit techniku jízdy – například rozdíl mezi chůzí, klusem a cvalem. Ale on se už rozhodl, že jezdectví je sport, kterému se nikdy věnovat nebude. Všechny kosti v těle měl rozlámané a hýždě tak otlačené, že pochyboval, jestli se na ně bude moct ještě někdy posadit. Fiona si jeho muka vychutnávala se sadistickým potěšením. Alexe dokonce napadlo, jestli schválně nevybrala obzvlášť hrbolatou cestu, aby měl těch otlaků co nejvíc. Nebo prostě šlo jen o obzvlášť hrbolatého koně.

Před nimi se objevila jednokolejná železniční trať s automatizovaným přejezdem opatřeným zvonem a blikajícími světly, které motoristy upozorňovaly na blížící se vlak. Fiona pobídla svého koně – menšího a šedého – k přejezdu. Alexův kůň ho automaticky následoval. Alex se domníval, že trať přejedou, ale Fiona dorazila k závoře a zastavila se.

„Zpátky domů můžeme ject zkratkou," prohlásila.

„To by bylo skvělý," přiznal Alex.

„Tak musíme tudy." Fiona ukázala po trati a tam byl tunel, zející černá díra v boku kopce, obklopená tmavočervenými viktoriánskými cihlami. Alex se na ni podíval, jestli si nedělá legraci. Očividně to myslela naprosto vážně. Otočil se zpátky k tunelu. Vypadal jako hlaveň pistole, která na něj mířila a varovala ho, aby se nepřibližoval. Téměř před sebou viděl obrovský prst na spoušti někde za kopcem. Jak je ten tunel dlouhý? Podíval se pozorněji a zahlédl na opačném konci tečičku světla. Asi tak kilometr.

„To nemůžeš myslet vážně," pronesl.

„Abych řekla pravdu, Alexi, obvykle nežertuju. Když něco řeknu, myslím to vážně. Jsem jako můj táta."

„Tvůj táta není cvok," zamumlal Alex.

Fiona předstírala, že ho neslyšela. „Ten tunel je dlouhej přesně jeden kilometr," vysvětlila. „Na opačný straně je most a pak další přejezd. Jestli pojedeme tudy, můžeme bejt doma za půl hodiny. Jinak nás čeká hodina a půl po stejný cestě, kterou jsme přijeli."

„Tak pojedeme po stejný cestě, kterou jsme přijeli."

„No tak, Alexi, nebuď takovej strašpytel!" Fiona na něj našpulila rty. „Po tyhle trati jezdí jen jeden vlak za hodinu a další tu bude za –" podívala se na hodinky „– dvacet minut. Jela jsem tunelem už stokrát a nikdy to netrvalo dýl než pět minut. A ještě míň, když jedeš cvalem."

„Pořád mi připadá šílený ject na koni po kolejích."

„No, jestli se otočíš zpátky, budeš si muset najít cestu domů sám." Pobídla koně patami a zamířila kolem závory na trať. „Tak zatím."

Alex se však vydal za ní. Nikdy by se na koni nedokázal dostat sám domů. Neznal cestu a kůň ho navíc neposlouchal. Dokonce i teď následoval Fionu bez jeho pobídnutí. Opravdu ta dvě zvířata vstoupí do temného tunelu? Zdálo se mu to neuvěřitelné, ale Fiona tvrdila, že to udělala už mnohokrát, a opravdu, kůň vešel do otvoru bez nejmenšího zaváhání.

Když světlo za jeho zády zničehonic zmizelo, Alex se zachvěl. Uvnitř byla zima a vlhko. Vzduch páchl sazemi a naftou. Tunel

fungoval jako přirozená dozvuková komora. Jak koňská kopyta dopadala na štěrk mezi pražci, rachot se ozýval všude kolem nich. Co když kůň klopýtne? Alex tu myšlenku zahnal. Kožená sedla tiše skřípala. Jeho oči si pomalu zvykly na tmu. Zezadu dovnitř pronikala trocha slunečního světla. Větší útěchu mu přinášelo to, že přímo před nimi viděl východ, kruh svědа, který se po každém kroku, jak se k němu blížili, rozšiřoval. Snažil se uvolnit. Možná to nakonec nebude tak špatné.

A pak Fiona promluvila. Zpomalila, aby ji mohl dojet. „Pořád ještě se bojíš vlaku, Alexi?“ zeptala se. „Možná bys měl ject rychlejc…“

Vzduch prořízlo zasvištění jezdeckého bičíku a Alex ucítil, jak sebou jeho kůň škubl – Fiona ho tvrdě švihla přes zadek. Kůň zaržál a divoce vyrazil dopředu. Alex se při jeho prudkém pohybu zaklonil dozadu a málem sklouzl ze sedla. Vyděšeně ho sevřel stehny. Jen taktak se mu na něm podařilo udržet, ale horní polovina jeho těla svírala s koňským trupem směšný úhel a otěže se zvířeti zařízly do tlamy. Fiona se rozesmála. Alex jen vnímal, jak kolem něho sviští vítr, neproniknutelnou tmu, která se mu řítila do tváře, a koňská kopyta těžce dopadající na štěrk, jak zvíře pádilo dopředu. Do očí mu vletěl prach a oslepil ho. Myslel si, že spadne.

Ale pak, jakoby zázrakem, se vynořil v záplavě světla. Snažil se udržet rovnováhu a koně znovu ovládnout. Zatáhl za otěže a koleny mu stiskl boky. Zhluboka se nadechl, zaklel a čekal, až se objeví Fiona.

Na mostě, o kterém se zmínila, se kůň zastavil. Most byl ze silných železných nosníků a klenul se přes řeku. Ten měsíc hodně pršelo a asi padesát metrů pod ním se valila hluboká temně zelená voda. Opatrně se obrátil čelem k tunelu. Kdyby se mu kůň vymkl z ruky tady, mohl by lehce spadnout dolů. Zábradlí mostu bylo sotva metr vysoké.

Slyšel, jak se Fiona blíží. Cválala za ním a pravděpodobně se celou cestu smála. Díval se do tunelu – a v tu chvíli se z něj vyřítil šedák, prohnal se kolem něho a zmizel za přejezdem na opačném konci mostu.

Ale Fiona na něm neseděla.

Kůň vyběhl z tunelu sám.

Alexovi trvalo několik vteřin, než mu to došlo. Nevěděl, co si o tom myslet. Nejspíš spadla. Kůň asi klopýtl a Fiona teď leží někde v tunelu. Na trati. Kdy pojede další vlak? Za dvacet minut, říkala. Ale minimálně pět minut z té doby už uplynulo a navíc mohla přehánět. Co má dělat? Měl pouze tři možnosti.

Vrátit se do tunelu po svých.

Vrátit se do tunelu na koni.

Jet domů a zapomenout na ni.

Ne. Věděl, že má jen dvě možnosti. Podruhé zaklel a pak pevně sevřel otěže v ruce. Nějak koně přinutí, aby ho poslechl. Musí ji dostat ven a musí to udělat rychle.

Možná s mozkem koně komunikovalo samo jeho zoufalství. Zvíře se točilo dokola a snažilo se vrátit na most, ale když je Alex popohnal patami, vyrazilo dopředu a podruhé neochotně vstoupilo do černého tunelu. Alex koně znovu popohnal. Nechtěl, aby ho to bolelo, ale usoudil, že jiný způsob, jak ho přimět k poslušnosti, neexistuje.

Kůň poslušně klusal tunelem a Alex napínal zrak před sebe. „Fiono!“ vykřikl. Žádná odpověď. Doufal, že půjde směrem k němu, ale neslyšel kroky. Kéž by tu bylo víc svěda!

Kůň se zastavil. Alex ji spatřil přímo před sebou, jak leží na zemi s pažemi a hrudníkem na kolejích. Kdyby se teď objevil vlak, přejel by ji vejpůl. Byla příliš velká tma, než aby jí viděl do obličeje, ale když promluvila, uslyšel v jejím hlase bolest.

„Alexi,“ pronesla. „Myslím, že jsem si zlomila kotník.“

„Co se stalo?“

„Asi nějaká pavučina. Snažila jsem se tě dohonit, ale dopadla mi na tvář a ztratila jsem rovnováhu.“

Snažila se ho dohonit! Znělo to, jako by za to mohl on – jako by zapomněla, že švihla jeho koně.

„Můžeš vstát?“ zeptal se Alex.

„Myslím, že ne.“

Alex si povzdychl. Pevně sevřel otěže v ruce a sklouzl z koně. Fiona si to nemohla lépe načasovat. Spadla přímo uprostřed tunelu. Ovládl paniku. Podle jejího odhadu pojede další vlak až za deset

minut. Sklonil se, aby jí pomohl vstát. Jednou nohou do šlápl na kolejnici… a něco ucítil. Přímo pod chodidlem. Třásla se mu noha. Kolejnice vibrovala.

Vlak se blíží.

„Musíš se zvednout," pronesl a snažil se potlačit zděšení v hlase. V duchu už viděl, jak se vlak řítí po kolejích. Až se ponoří do tunelu, promění se v pět set tun těžké torpédo, které je rozmašíruje na kaši. Slyšel skřípání kol, řev motoru. Krev a tma. Čeká je strašlivá smrt.

Ale pořád ještě mají čas. „Můžeš hejbat prstama?" zeptal se.

„Myslím, že jo." Fiona se na něj pověsila.

„Tak to máš ten kotník asi jen vymknutej, ne zlomenej. Tak jdeme na to."

Pomohl jí na nohy a napadlo ho, jestli by nemohli zůstat v tunelu, vedle kolejí. Kdyby se přitiskli ke stěně, vlak by jednoduše projel kolem nich. Nicméně Alex věděl, že tam nebude dost místa. A i kdyby vlak minul je, pořád ještě by vrazil do koně. A kdyby vykolejil? Mohly by zahynout desítky lidí.

„Jakej vlak tudy jezdí?" zeptal se. „Osobák?"

„Jo." Fiona měla pláč na krajíčku. „Je to vlak Virgin. Jede do Glasgowa."

Alex si povzdychl. To se může stát jen jemu, že narazí na Virgin, který jezdí přesně na čas.

Fiona strnula. „Co to je?" zeptala se.

Slyšela cinkání zvonu. Co to je? Samozřejmě – přejezd! Signalizoval příjezd vlaku a přes silnici se spouštěla závora.

A pak Alex zaslechl další zvuk, při kterém mu ztuhla krev v žilách. Pár vteřin nemohl dýchat. To se mu ještě nikdy nestalo. Dech se mu zasekl v plicích a odmítal vyjít ven. Celé tělo měl ochromené, jako by se mu v mozku něco vypnulo. Byl prostě vyděšený.

Pronikavý hvizd píšťaly. Vlak byl stále míli nebo ještě víc daleko, ale tunel fungoval jako vodič zvuku a Alex měl pocit, jako by se do něho hvizd téměř zařízl. A pak zaslechl další zvuk. Dunivé burácení naftového motoru. Rychle se k nim blížil a kolejnice mu pod nohama vibrovala mnohem silněji.

Alex zalapal po dechu a přinutil nohy k poslušnosti. „Vylez na koně!" vykřikl. „Pomůžu ti."

Bez ohledu na to, že ji to může bolet, odvlekl Fionu ke koni a snažil se ji zvednout do sedla. Řev každou vteřinu sílil. Koleje tiše drnčely, jako obrovská ladička. Zdálo se, že i samotný vzduch v tunelu se dal do pohybu a stáčí se doprava a doleva, jako by se snažil uhnout vlaku z cesty.

Fiona vyjekla a Alex ucítil, že opustila jeho náruč a dopadla do sedla. Kůň zaržál, udělal krůček stranou a Alex si jednu děsivou vteřinu pomyslel, že Fiona odjede bez něho. V tunelu bylo sotva tolik světla, že rozeznal obrysy zvířete a jezdce. Viděl, že Fiona uchopila otěže a koně uklidnila. Zvedl tedy ruce, chytil se husté hřívy a vyhoupl se před ní do sedla. Lomoz blížícího se vlaku stále sílil. Z klenutých stěn tunelu se sypaly saze a uvolněný cement. Proudění větru se zrychlovalo a kolejnice hlasitě zpívaly. Na okamžik se do sebe zapletli, ale pak sevřel otěže v ruce a Fiona ho objala kolem hrudníku a přitiskla se k němu.

„Jeď!“ vykřikl a pobídl koně patami.

Kůň žádné povzbuzení nepotřeboval. Vyrazil ke světlu a tryskem uháněl po kolejích, až do sebe Alex s Fionou na jeho zádech prudce naráželi.

Alex se neodvážil ohlédnout, ale cítil, že vlak dorazil rychlostí sto pět mil za hodinu k ústí tunelu a ponořil se do něj. Dostihla je nárazová vlna. Vlak hrnul vzduch do stran a zaplňoval prázdné místo pevnou ocelí. Kůň vycítil nebezpečí, ještě o něco zrychlil a kopyta se mu ve velkých skocích vznášela nad pražci. Před nimi se zvětšoval východ z tunelu, nicméně Alex, s pocitem zoufalství, ze kterého mu bylo fyzicky nevolno, pochopil, že to nezvládnou. I kdyby se jim podařilo z tunelu vyjet, pořád ještě je na obou stranách trati čeká zábradlí mostu. Druhý přejezd se nacházel o dalších sto metrů dál. Možná se jim podaří dostat ven z tunelu, ale zemřou pod širým nebem.

Kůň proletěl ústím tunelu a Alex ucítil, jak mu přes ramena sklouzl kruh temnoty. Fiona hlasitě vříškala a objímala ho tak pevně, že téměř nemohl dýchat. Skoro ji neslyšel. Vlak mu burácel přímo za zády. Když začal kůň zoufale pádit přes most, Alex se na okamžik ohlédl dozadu. Právě v tom okamžiku se vyřítila z tunelu obrovská železná obluda. Tyčila se vysoko nad nimi, trup měla natřený jasně

červenou barvou firmy Virgin a za oknem na ně vyděšeně zíral strojvedoucí. Ozval se druhý hvizd píšťaly, tentokrát ohlušující, a s výbuchem se rozlehl kolem nich. Alex věděl, co musí udělat. Zatáhl za jednu otěž a současně koně pobídl opačnou nohou. Doufal jen, že kůň jeho pokynu porozumí.

A nějak to fungovalo. Kůň se otočil. Stál teď čelem k zábradlí mostu. Poslední hvizd vlaku, při kterém jim praskaly bubínky. Zaplavily je naftové výpary. Kůň skočil.

Vlak se s rachotem přehnal kolem nich. Minul je jen o vlásek. Ale to už překonali zábradlí a letěli vzduchem. Kolem nich stále duněly vagóny, které připomínaly červenou šmouhu. Fiona opět vykřikla. Když skočili, všechno se odehrávalo jako ve zpomaleném filmu. Jednu chvíli byli vedle mostu, vzápětí pod ním a stále padali. Zelená řeka se přibližovala a pak je přijala do své náruče.

Kůň se dvěma jezdci proletěl vzduchem a zřítil se do řeky. Alex jen taktak stačil zadržet dech. Bál se, že voda nebude dost hluboká a všichni tři si polámou kosti. Ale pak narazili na hladinu a propadli se do mrazivého temně zeleného víru, který je hladově vtáhl do sebe, jako by si je v sobě chtěl nechat navěky. Fiona se ho pustila.

Alex cítil, že se kůň odpoutal. Z úst mu vyrazily bubliny a uvědomil si, že ječí.

Konečně se opět vynořil nad hladinu. Kolem něho se řítila voda a Alex v mokrém oblečení a botách, které ho táhly zpátky dolů, neohrabaně zamířil k nejbližšímu břehu.

Strojvedoucí nezastavil. Možná ho to, co se stalo, příliš vyděsilo. Možná chtěl předstírat, že se nestalo vůbec nic. Vlak zmizel.

Alex doplaval ke břehu a rozklepaně se vytáhl na travnatý břeh. Za zády uslyšel prskání a kašlání a objevila se Fiona. Ztratila jezdeckou čapku a přes obličej jí visely dlouhé černé vlasy. Alex se podíval za ni. Koni se také podařilo dostat na suchou zem. Klusal dál, třásl se, ale zřejmě si neublížil. Alex z toho měl radost. Ten kůň jim koneckonců zachránil život.

Vstal. Voda mu kapala z oblečení. Nic ho nebolelo. Napadlo ho, jestli to nezpůsobila studená voda nebo šok z toho, co právě prožil. Došel k Fioně a pomohl jí na nohy.

„Seš v pořádku?“ zeptal se.

„Jo.“ Zvláštně se na něj dívala. Pak se zapotácela a Alex natáhl ruku, aby neupadla. „Díky,“ pronesla.

„Není zač.“

„Je.“ Stiskla mu ruku. Košile se jí rozevřela a Fiona zaklonila hlavu, zavrtěla s ní a odhodila si vlasy z očí. „To, cos právě udělal… bylo úžasný, Alexi. Mrzí mě, že jsem se k tobě chovala celej tejden tak hnusně. Myslela jsem – protože jsi tady jen z dobročinnosti a tak – myslela jsem, že seš prostě křupan. Ale spletla jsem se. Seš opravdu třída. A já vím, že teď budeme kamarádi.“ Přivřela oči a s lehce pootevřenými rty se k němu naklonila. „Můžeš mi dát pusu, jestli chceš,“ pronesla.

Alex ji pustil a otočil se. „Díky, Fiono,“ řekl. „Ale upřímně řečeno, radši bych dal pusu tomu koňovi.“

ZVLÁŠTNÍ VYDÁNÍ

Helikoptéra dvakrát zakroužila nad Haverstock Hall a pak začala klesat. Byl to čtyřsedadlový letoun Robinson R44 americké výroby. Uvnitř seděl pouze jediný člověk – pilot. Sir David Friend se vrátil z Londýna, spolu s manželkou vyšli ven a dívali se, jak přistává před domem. Rev motorů utichl a vrtule začaly zpomalovat. Pak se dveře kabiny otevřely a vystoupil z nich pilot, oblečený v kožené letecké kombinéze, helmě a brýlích.

Pilot k nim došel a natáhl ruku. „Dobrý den," pronesl. „Jsem Eva Stellenboschová z Akademie."

Pokud sira Davida a lady Caroline první pohled na Alexe zaskočil, při pohledu na zástupkyni ředitele, jak se představila, na místě zkameněli. Sir David se vzpamatoval jako první. „Vy jste tu helikoptéru pilotovala sama?"

„Ano, mám pilotní průkaz!" vykřikla paní Stellenboschová, aby přehlušila hukot vrtulí, které se stále otáčely.

„Nechcete jít dál?" zeptala se lady Caroline. „Možná by vám přišel vhod šálek čaje."

Zavedla je do obývacího pokoje, kde se paní Stellenboschová s roztaženýma nohama posadila na pohovku a položila helmu vedle sebe. Sir David a lady Caroline se usadili naproti ní. Vzápětí se otevřely dveře a služebná přinesla na podnose čaj.

„Nebude vám vadit, když si zapálím?" zeptala se paní Stellenboschová. Aniž počkala na odpověď, sáhla do kapsy a vytáhla z ní krabičku doutníků. Jeden si zapálila a vyfoukla kouř do vzduchu. „Máte nádherný dům, sire Davide, georgiánský, řekla bych, ale zařízený s obrovským vkusem! A kde je, jestli se smím zeptat, Alex?"

„Šel na procházku," odpověděl sir David.

„Asi je trochu nervózní." Opět se usmála a zvedla šálek, který jí lady Caroline nabídla. „Slyšela jsem, že Alex vám dělá velké starosti."

Sir David Friend přikývl. V očích měl nečitelný výraz. Několik dalších minut vyprávěl paní Stellenboschové o Alexovi, jak ho

vyloučili z Etonu a jak ho nedokážou zvládnout. Lady Caroline mlčky naslouchala a tu a tam sevřela manželovi paži.

„Jsme s rozumem v koncích," ukončil vyprávění sir David. „Máme ještě starší dceru a s tou žádné problémy nejsou. Ale Alex? Poflakuje se po domě. Nečte. Nic ho nezajímá. Vypadá… no, uvidíte sama. Akademie Point Blanc je naše poslední naděje, paní Stellenboschová. Doufáme, že ho tam dokážete usměrnit."

Zástupkyně ředitele píchla doutníkem do vzduchu a nechala za sebou šedivou stopu. „Jste určitě skvělý otec, sire Davide," zavrněla. „Ale tyhle dnešní děti! Bolí z toho srdce, jak se některé z nich chovají. Udělal jste správně, že jste se na nás obrátil. Jistě víte, že Akademie má posledních jedenáct let pozoruhodnou míru úspěšnosti."

„Co přesně děláte?" zeptala se lady Caroline.

„Máme své metody." Ženě zajiskřily oči a odklepla si popel na talířek. „Ale můžu vám slíbit, že vyřešíme všechny Alexovy problémy. Nemějte strach! Až se vrátí domů, bude z něho zcela jiný chlapec!"

Zatím Alex kráčel přes pole asi kilometr od domu. Viděl přistávat helikoptéru a věděl, že přišel jeho čas. Ale ještě nebyl na odjezd připravený. Předchozí večer mu telefonovala paní Jonesová. MI-6 ho opět nepošle do prostředí, které by mohlo být nepřátelské, s prázdnýma rukama.

Sledoval, jak se k němu pomalu blíží kombajn a seká trávu. Kousek od něho se zastavil a dveře kabiny se otevřely. Vystoupil z nich – s obtížemi – nějaký muž. Byl tak tlustý, že se jimi musel protlačit, nejdřív hýždě, pak záda, nakonec břicho, ramena a hlavu. Muž měl na sobě kostkovanou košili a modré montérky – venkovské oblečení. Ale i kdyby měl slamák a stéblo obilí mezi zuby, Alex si nedokázal představit, že by někdy skutečně obdělával půdu.

Muž se na něj usmál. „Zdravím, starý brachu!" pronesl.

„Dobrý den, pane Smithersi," odpověděl Alex.

Smithers pracoval pro MI-6. Zásobil Alexe rozličnými věcičkami, které použil při poslední misi.

„Moc rád tě zase vidím!“ vykřikl a mrkl na něj. „Co si myslíš o tom přestrojení? Řekli mi, že musím splynout s venkovem.“

„Ten kombajn je skvělý nápad,“ přisvědčil Alex. „Až na to, že je duben. Zatím není co sklízet.“

„To mě nenapadlo!“ Smithers se rozzářeně usmál. „Potíž je v tom, že nejsem polní agent. Polní agent!“ Rozhlédl se a krátce se zasmál. „Na druhé straně, jsem moc rád, že s tebou můžu zase pracovat, Alexi. Vymyslel jsem pro tebe několik nových věcí. Jen málokdy dělám pro teenagera. Je s tebou mnohem větší zábava než s dospělými.“

Sáhl do kabiny a vytáhl z ní kufřík. „Tentokrát jsou trochu složitější,“ pokračoval.

„Máte pro mě další Nintendo Game Boy?“ zeptal se Alex.

„Ne. A o to jde. Akademie Game Boy nepovoluje – ostatně ani žádné jiné počítače. Poskytuje studentům vlastní laptopy. Mohl jsem do laptopu ukrýt pár zařízení, ale bohužel! Takže se na to podíváme…“ Otevřel kufřík. „Řekli mi, že nahoře v Point Blanc je pořád spousta sněhu, takže budeš potřebovat tohle.“

„Lyžařská kombinéza,“ pronesl Alex. Právě tu držel Smithers v ruce.

„Ano. Ale tahle má dokonalou izolaci a navíc je neprůstřelná.“ Potom vytáhl brýle se zeleným filtrem. „Tohle jsou lyžařské brýle. Ale v případě, že budeš muset jít někam v noci, jsou ve skutečnosti infračervené. V rámu je schovaná baterie. Stačí stisknout tlačítko a uvidíš asi dvacet metrů před sebe, i když nebude svítit měsíc.“

Smithers sáhl do kufříku potřetí. „Co dalšího by si s sebou vzal chlapec tvého věku? Naštěstí máte povolený discman – pokud je na všech cédéčkách klasická hudba.“ Podal přístroj Alexovi.

„Takže až na mě budou v noci střílet, já budu poslouchat hudbu,“ utrousil Alex ironicky.

„Přesně tak. Ale hlavně si nepouštěj Beethovena!“ Smithers zvedl cédéčko. „Discman se promění v elektrickou pilu. Tohle cédéčko má diamantové ostří. Rozřízne všechno na světě. Je to užitečná věcička, když se budeš potřebovat odněkud rychle dostat. Zabudoval jsem do něj také nouzové dačítko. Když se něco semele a budeš potřebovat pomoc, stačí ho třikrát rychle za sebou stisknout.

Vyšle signál, který zachytí náš satelit. A my tě pak můžeme přijet okamžitě zachránit!“

„Děkuju, pane Smithersi,“ pronesl Alex. Ale byl zklamaný a bylo to na něm vidět.

Smithers si toho všiml. „Já vím, co chceš,“ prohlásil, „ale dobře víš, že to nejde. Žádné zbraně! Pan Blunt na tom trvá. Myslí si, že jsi na to moc mladý.“

„Ak ne moc mladý, aby mě zabili.“

„Ano. Nicméně jsem o tom trochu přemýšlel a připravil jsem pro tebe několik… obranných prostředků, abych tak řekl. Jen to jen mezi námi, jak jistě chápeš. Nejsem si jistý, že by s tím pan Blunt souhlasil.“

Natáhl ruku. Uprostřed dlaně mu ležely dvě části zlaté pecky do ucha; zepředu diamant a puzetka na přichycení zezadu. Pecka vypadala na jeho velké dlani titěrně. „Řekli mi, že máš propíchnuté ucho,“ prohlásil. „Takže jsem ti vyrobil tohle. Až si to nasadíš, buď velice opatrný. Když tyhle dvě části přiložíš k sobě, aktivuje se to.“

„Co se aktivuje?“ Alex měl na tváři pochybovačný výraz.

„Pecka je malé, ale velice silné výbušné zařízení. Když dílky zase rozpojíš, bomba vybuchne. Až napočítáš do deseti, udělá otvor do čehokoli – nebo kohokoli na světě, jak bych měl asi dodat.“

„Pokud mi neutrhne ucho,“ zamumlal Alex.

„Ne, ne. Dokud dílky zůstanou pohromadě, je to naprosto bezpečné.“ Smithers se usmál. „A konečně – z toho mám obrovskou radost. Je to přesně to, co by měl dostat každý chlapec, který odjíždí do školy, a koupil jsem to speciálně pro tebe.“ Vytáhl knihu.

Alex si ji vzal. Byla to kniha Harry Potier a Tajemná komnata v tvrdých deskách. „Díky,“ pronesl, „ale už jsem ji četl.“

„Tohle je zvláštní vydání. Ve hřbetu knihy je zabudovaná zbraň a v komoře má šipku, kterou nepřítele ochromíš. Stačí zamířit a stisknout autorčino jméno na hřbetu. Šipka znehybní dospělého člověka za necelých pět vteřin.“

Alex se usmál. Smithers se vyšplhal zpátky do kombajnu. Chvíli to vypadalo, že zůstane navěky zaklíněn ve dveřích, ale pak se mu s funěním podařilo nacpat dovnitř. „Hodně štěstí, starý brachu,“

rozloučil se. „Dávej na sebe pozor! Moc dobře se mi s tebou spolupracuje!“

Byl čas jít.

Alexovo zavazadlo právě nakládali do helikoptéry a on stál vedle svých „rodičů“ a svíral pod paží Harryho Pottera. Eva Stellenboschová na něj čekala pod vrtulemi. Její vzhled ho vyvedl z míry a zpočátku se to snažil nedat najevo. Ale pak se uvolnil. Nemusí se chovat zdvořile. Alex Rider je možná dobře vychovaný, ale Alexu Friendovi by ani za mák nezáleželo na tom, co si zástupkyně ředitele myslí. Opovržlivě se na ni zadíval a všiml si, že ho při loučení s Friendovými pozorně sleduje.

Jako obvykle hrál sir David Friend svou roli dokonale. „Měj se hezky, Alexi,“ pronesl. „Napíšeš nám, abychom věděli, že jsi v pořádku?“

„Když chcete,“ odpověděl Alex.

Lady Caroline k němu přistoupila a políbila ho. Alex se od ní, jakoby v rozpacích, odtáhl. Musel připustit, že vypadá opravdu smutně.

„No tak, Alexi.“ Paní Stellenboschová spěchala, aby už byli pryč. Řekla mu, že se budou muset kvůli doplnění paliva zastavit v Paříži.

A pak se objevila Fiona a kráčela přes trávník k nim. Alex s ní od té příhody v tunelu nemluvil. Ani ona s ním. Odmítl ji a tušil, že mu to nikdy neodpustí. Ráno nepřišla na snídani a Alex usoudil, že se ukáže až po jeho odjezdu. Tak co tady teď dělá?

Najednou mu to došlo. Přišla dělat problémy – poslední rána pod pás. Viděl jí to v očích a tom, jak pochodovala po trávníku s rukama zaťatýma v pěst.

Fiona nevěděla, že je Alex špionem. Ale určitě věděla, že je tu záměrně, a pravděpodobně uhodla, že to má něco společného s ženou z Point Blanc. A tak se rozhodla ukázat a zavařit mu to. Možná se začne vyptávat. Možná paní Stellenboschové řekne, že ve skutečnosti není její bratr. Ať tak nebo tak, Alex věděl, že jeho mise skončí dřív, než doopravdy začne. Všechno to biflování informací a celý ten čas, který s rodinou strávil, přijde vniveč.

„Fiono!“ sykl sir David. V očích měl varovný výraz. Dospěl ke stejnému závěru jako Alex.

Nevšímala si ho. „Přijela jste pro Alexe?“ zeptala se přímo paní Stellenboschové.

„Ano, drahoušku.“

„No, myslím, že byste měla něco vědět.“

Alex mohl udělat jedinou věc. Zvedl knihu, namířil ji na Fionu a jednou tvrdě stiskl hřbet. Neozval se žádný zvuk, ale cítil, že se mu kniha v ruce zachvěla. Fiona si přitiskla ruku na stehno, vzápětí jí z obličeje vyprchala barva a dívka se zhroutila na trávník.

Lady Caroline se k ní vyděšeně rozběhla. Paní Stellenboschová vypadala zmateně. Alex se k ní s kamenným výrazem otočil. „To je moje ségra,“ vysvětlil. „Všechno moc prožívá.“

O dvě minuty později se helikoptéra vznesla do vzduchu. Alex oknem sledoval, jak se Haverstock Hall postupně zmenšuje a pak úplně mizí vzadu. Zadíval se na paní Stellenboschovou, která se s leteckými brýlemi na očích skláněla nad přístroji. Uvelebil se na sedadle a nechal se odnášet do tmavnoucí oblohy. Pak se objevily mraky a venkovská krajina byla pryč. Stejně jako jeho jediná zbraň. Alex byl sám.

POKOJ ČÍSLO 13

V Paříži pršelo. Město vypadalo unaveně a rozčarovaně, Eiffelovka bojovala s příkrovem těžkých mraků. U stolků před kavárnami nikdo neseděl a stánků, v nichž se prodávaly obrazy a pohlednice, si turisté spěchající zpátky do hotelů tentokrát ani nevšimli. Bylo pět hodin odpoledne a blížil se večer. Obchody a kanceláře se vyprazdňovaly, ale městu to bylo jedno. Chtělo být prostě samo.

Helikoptéra přistála na ploše letiště Charlese de Gaulla vyhrazené pro soukromé lety, kde na ně čekalo auto. Alex během letu nepromluvil a nyní seděl sám vzadu a díval se, jak se kolem míhají budovy. Jeli podél Seiny a překvapivě velkou rychlostí se hnali po široké dvouproudé silnici, která stoupala nad úroveň vody a zase pod ni klesala. Minuli Notre Dame, potom odbočili a proplétali se řadou postranních uliček s malými restauracemi a butiky, které bojovaly o místo na chodnících.

„Marais," pronesla paní Stellenboschová.

Alex předstíral, že ho to nezajímá. Ve skutečnosti kdysi v Marais byl a věděl, že jde o jednu z nejelegantnějších a nejdražších pařížských čtvrtí.

Auto zahnulo na velké náměstí a zastavilo. Alex se podíval z okna. Ze všech stran je obklopovaly vysoké, klasicistní domy, které Paříž proslavily po celém světě. Náměstí nicméně hyzdil moderní hotel. Byla to bílá obdélníková budova s okny s tmavým sklem, které znemožňovalo pohled dovnitř. Měl tři podlaží, plochou střechu a nad vstupem se blýskal zlatý nápis HOTEL DU MONDE. Kdyby na náměstí přistála vesmírná loď a zničila několik budov, aby si pro sebe udělala místo, nemohla by působit nepatřičněji.

„Tady budeme bydlet," oznámila mu paní Stellenboschová. „Ten hotel patří Akademii."

Šofér vytáhl zavazadla z kufru a Alex následoval zástupkyni ředitele ke vchodu, kde se před nimi automaticky rozestoupily dveře, aby mohli vejít dovnitř. Recepce byla studená a anonymní, samý bílý mramor a zrcadla. V rohu stála jediná rostlina v květináči, která vyvolávala dojem, jako by ji tam postavili omylem. V místnosti se

nacházel malý recepční pult s neusměvavým recepčním v tmavém obleku a brýlích, počítačem a řadou otvorů. Alex je spočítal. Bylo jich patnáct. Hotel má zřejmě patnáct pokojů.

„*Bonsoir*, madame Stellenboschová," recepční lehce kývl hlavu. Alexe ignoroval. „Doufám, že cesta z Anglie proběhla bez potíží," pokračoval stále francouzsky. Alex na něj bezvýrazně zíral, jako by nerozuměl jedinému slovu. Alex Friend by francouzsky neuměl. Nenamáhal by se ten jazyk naučit. Ale Ian Rider se postaral o to, že jeho synovec mluvil francouzsky téměř stejně brzy jako anglicky. Nehledě na němčinu a španělštinu.

Recepční položil na pult dva klíče. Dokonce je ani nepožádal, aby se zapsali. Nechtěl ani platební kartu. Hotel patřil škole, takže při odjezdu nedostanou žádný účet. Jeden z klíčů podal Alexovi.

„Doufám, že nejsi pověrčivý," pronesl, tentokrát anglicky.

„Ne," odpověděl Alex.

„Je to pokoj číslo třináct. V prvním poschodí. Určitě se ti bude líbit." Recepční se usmál.

Paní Stellenboschová si vzala svůj klíč. „Hotel má vlastní restauraci," oznámila Alexovi. „Mohli bychom se tam dneska večer najíst. Přece nepůjdeme ven do deště. Navíc tu skvěle vaří. Máš rád francouzskou kuchyni, Alexi?"

„Ani ne," odpověděl Alex.

„No, určitě objevíme něco, co ti chutná. Nechceš se po cestě osprchovat?" Podívala se na hodinky. „Budeme jíst v sedm. To znamená za hodinu a půl. Alespoň si spolu popovídáme. Mohl by sis vzít na večeři nějaké vhodnější oblečení? Francouzi jsou neformální, ale – jestli to tak smím říct, drahoušku – ty jsi neformální až moc. Za pět minut sedm ti zavolám. Doufám, že ti pokoj bude vyhovovat."

Pokoj číslo třináct se nacházel na konci dlouhé, úzké chodby. Dveře vedly do překvapivě velké místnosti s výhledem na náměstí. Bylo tu dvojlůžko s černobílým přehozem, televize, minibar, psací stůl a na stěně viselo několik zarámovaných obrázků Paříže. Portýr sem přinesl Alexova zavazadla, a jakmile odešel, Alex si sundal boty a posadil se na postel. Dumal, proč jsou tady. Věděl, že helikoptéra potřebuje doplnit palivo, ale kvůli tomu tu nemuseli přenocovat. Proč hned nepokračovali v letu do školy?

Měl víc než hodinu pro sebe. Nejdřív zamířil do koupelny – další zrcadla a bílý mramor – a dlouho se sprchoval. Pak, zabalený do ručníku, se vrátil do pokoje a pustil si televizi. Alex Friend by hodně sledoval televizi. Měl na vybranou třicet kanálů. Nejdřív projel francouzské a nakonec skončil u MTV. Napadlo ho, zda ho sledují. Na stěně vedle stolu viselo velké zrcadlo a schovat za ně kameru by nebyl problém. No, proč jim trochu nezamotat hlavu? Otevřel minibar a nalil si sklenici ginu. Potom se vrátil do koupelny, doplnil láhev vodou a uložil ji zpátky do ledničky. Pije alkohol a krade! Jestli se paní Stellenboschová dívá, pochopí, že s ním bude mít plné ruce práce.

Dalších čtyřicet minut sledoval televizi a předstíral, že popíjí gin. Potom odnesl sklenici do koupelny, položil ji do umyvadla a nechal z ní alkohol vytéct. Byl čas se hodit do gala. Má udělat, co mu řekla, a vzít si na sebe něco vhodnějšího? Nakonec zvolil kompromis. Oblékl si košili, ale nechal si stejné džíny. O chvilku později zazvonil telefon. Vzhůru na večeři!

Paní Stellenboschová na něj čekala v restauraci, zatuchlé místnosti v suterénu. Tlumené osvětlení a zrcadla vytvářela dojem, že je místnost prostornější než ve skutečnosti, ale pořád to bylo poslední místo, které by si Alex na večeři vybral. Tahle restaurace se mohla nacházet kdekoli, v jakékoli části světa. Seděli tu další dva hosté – podle vzhledu obchodníci –, ale jinak byli v místnosti sami. Paní Stellenboschová se převlékla do dlouhých černých šatů s peřím kolem výstřihu a na krku měla starobyle vyhlížející náhrdelník z černých a stříbrných korálků. Čím elegantnější šaty má, pomyslel si Alex, tím ošklivěji vypadá. Kouřila další doutník.

„Ach, Alexi!“ Vyfoukla kouř. „Odpočinul sis? Nebo ses díval na televizi?“

Alex neodpověděl. Posadil se a otevřel jídelní lístek. Když zjistil, že je celý ve francouzštině, opět ho zavřel.

„Objednám ti sama, co říkáš? Nejdřív snad nějakou polévku? A pak biftek. Ještě jsem nepoznala chlapce, který by neměl rád biftek.“

„Můj strýček Oliver je vegetarián,“ prohlásil Alex. Přečetl si to v materiálech.

Zástupkyně ředitele přikývla, jako by to už věděla. „Pak neví, o co přichází," utrousila. Když k nim přistoupil bledý číšník, francouzsky jim objednala. „Co si dáš k pití?" zeptala se.

„Kolu."

„Podle mě je to ohavné pití. Nikdy jsem nepochopila, co na něm lidem chutná. Ale samozřejmě dostaneš, co chceš."

Číšník přinesl Alexovi koka-kolu a paní Stellenboschové sklenici šampaňského. Alex sledoval, jak v obou sklenicích stoupají ode dna bublinky, jeho černé a její světle zlaté.

„*Santé*," pronesla.

„Prosím?"

„To znamená francouzsky ‚na zdraví'."

„Aha. Ať slouží."

Na okamžik se rozhostilo ticho. Žena si ho upřeně prohlížela – jako by dokázala vidět skrz něj. „Takže ty jsi studoval v Etonu," pronesla nenucené.

„Přesně tak." Alex byl náhle ve střehu.

„Na jaké koleji jsi bydlel?"

„V Hopgardenu." To bylo jméno skutečné koleje školy. Alex četl materiály pozorně.

„Kdysi jsem v Etonu byla. Pamatuju si tu sochu. Myslím, že to byl nějaký král. Stojí hned za hlavní bránou…"

Zkoušela ho. To bylo jasné. Podezírala ho – nebo to je jednoduše obezřetnost a ona se tak chová vždycky? „Myslíte Jindřicha VI.," pronesl. „Jeho socha stojí na nádvoří. Jindřich VI. Eton založil."

„Ale tobě se tam nelíbilo."

„Ne."

„Proč ne?"

„Nelíbila se mi uniforma a nelíbili se mi prófové." Alex si dal pozor, aby nepoužil slovo „učitelé". V Etonu se jim říká prófové. V duchu se usmál. Jestli chce slyšet trochu etonského slangu, má ho mít. „A taky se mi nelíbila pravidla. Pokuta, když člověk hodil áčko. Zápis do černocha. Pořád jsem dostával trestňáky nebo mě vyvěsili na nasťu. Kusovky byly nudný –"

„Obávám se, že nerozumím jedinému slovu z toho, co říkáš."

„Kusovky jsou vyučovací hodiny," vysvětlil Alex. „Trestňáky se dávají za špatnou práci –"

„Dobře, dobře!" umlčela ho pohybem doutníku. „Proto jsi zapálil knihovnu?"

„Ne," odpověděl Alex. „Protože nemám rád knížky."

Na stole se objevil první chod. Před Alexe položili talíř žluté polévky, v níž něco plavalo. Zvedl lžíci a podezíravě do toho šťouchl. „Co to je?" zeptal se.

„*Soupe de moules*."

Bezvýrazně se na ni zadíval.

„Polévka ze slávek. Doufám, že ti bude chutnat."

„Radši bych si dal kečup od Heinze," prohlásil Alex.

Když jim přinesli bifteky, byly typicky francouzské; téměř syrové. Alex snědl několik soust krvavého masa, potom odložil příbor a pomocí prstů pojídal hranolky. Paní Stellenboschová mu vykládala o francouzských Alpách, o lyžování a o svých návštěvách různých evropských měst. Bylo snadné předstírat, že se nudí. Nudil se. A začal pociťovat únavu. Napil se koly a doufal, že ho studený nápoj probere. Připadalo mu, že večeře snad nikdy neskončí.

Ale konečně přišel na stůl dezert – zmrzlina s čokoládovou polevou. Když číšník odnesl prázdné poháry, Alex odmítl kávu.

„Vypadáš unaveně," prohlásila paní Stellenboschová, když si zapálila další doutník. Kolem hlavy se jí vinul kouř a způsoboval Alexovi lehkou závrať. „Nechceš si jít lehnout?"

„Ale jo."

„Odlétáme až zítra v poledne. Jestli chceš, můžeme se podívat do Louvru." Alex zavrtěl hlavou. „Obrazy mě nuděj."

„Opravdu? To je škoda!"

Alex vstal. Rukou nechtěně zavadil o skleničku a vylil zbytek koly na bělostný ubrus. Co to s ním je? Najednou byl vyčerpaný.

„Nemám tě doprovodit nahoru, Alexi?" zeptala se paní Stellenboschová. Starostlivě si ho prohlížela, s drobným zábleskem zájmu v jinak mrtvých očích.

„Ne. Jsem jen trochu unavený. Dobrou noc." Alex se rozloučil a odešel.

Dostat se nahoru bylo utrpení. Měl chuť přivolat si výtah, ale nedokázal si představit, že by do té malé kostky bez oken nastoupil. Měl by pocit, že se udusí. Ramenem se těžce opíral o zeď, vyšel po schodišti do prvního patra, dovlekl se chodbou ke dveřím svého pokoje a nějak se mu podařilo zasunout klíč do zámku. Když se konečně ocitl uvnitř, místnost se s ním začala točit. Co se to děje? Copak vypil víc ginu, než chtěl, nebo…?

Alex polkl. Omámili ho léky. Něco mu přidali do koka-koly. Ještě cítil tu hořkou příchuť na jazyku. Postel stála jen tři kroky od něho, ale jemu připadalo, zeje nesmírně daleko. Nohy ho odmítaly poslouchat. Jen zvednout jednu z nich vyžadovalo veškerou jeho sílu. Svalil se dopředu a natáhl paže před sebe. Nějak se mu podařilo dostat dostatečně daleko. Trupem a rameny dopadl na postel a zabořil se do matrace. Pokoj se s ním točil kolem dokola, stále rychleji a rychleji. Snažil se vstát, snažil se promluvit – ale nešlo to. Zavřel oči. Vděčně se propadl do tmy.

O půl hodiny později se ozvalo tiché cvaknutí a pokoj se začal měnit.

Kdyby Alex otevřel oči, spatřil by, jak se psací stůl, minibar a zarámované obrázky Paříže začínají posouvat nahoru po zdi. Nebo by mu to tak alespoň připadalo. Ale ve skutečnosti se zdi nehýbaly. Do hlubin hotelu klesala na skryté hydraulice podlaha s postelí – a Alexem, který na ní ležel. Celý pokoj nebyl nic jiného než obrovský výtah, který ho centimetr po centimetru odvážel do suterénu a ještě mnohem níž. Teď byly okolní stěny z ocelových desek. Tapety, světla a obrázky zůstaly vysoko nad ním. Klesal dolů tunelem, který mohl sloužit jako ventilační šachta, a na dno ho přitahovaly čtyři ocelové tyče. Náhle ho zaplavilo jasné světlo a ozvalo se další tiché cvaknutí. Dorazil na místo.

Postel se zastavila uprostřed naleštěné podzemní kliniky. Ze všech stran ho obklopovaly nejrůznější přístroje. Dále tu bylo několik aparátů – digitální fotoaparát, videokamera, infračervený skener a rentgen – a nástroje všech tvarů a velikostí, z nichž u mnoha se nedalo poznat, k čemu slouží.

Z každého přístroje se táhla spleť kabelů k řadě počítačů, které hučely a blikaly na dlouhém pracovním stole u jedné zdi. Do stěny na protější straně bylo proražené okno. Místnost byla klimatizovaná. Kdyby se Alex probudil, pravděpodobně by se roztřásl zimou. Kolem úst se mu vznášel průsvitný bílý obláček, jeho dech.

Boubelatý muž v bílém plášti už na něj čekal. Bylo mu asi kolem čtyřicítky, měl žluté vlasy sčesané dozadu a obličej, který se vzhledem k naducaným tvářím a tlustému krku s podbradky rychle propadal do středního věku. Muž měl brýle a tenký knírek. V místnosti s ním byli dva asistenti, oblečení stejně jako on v bílém plášti. Tváře měli bezvýrazné.

Trojice se okamžitě pustila do práce. Zacházeli s Alexem, jako by to byl pytel brambor – nebo mrtvola –, zvedli ho a svlékli donaha. Potom ho začali fotografovat, zpočátku klasickým fotoaparátem. Začali prsty u nohou a postupovali směrem nahoru. Zářil blesk, film se automaticky odvíjel dopředu; udělali minimálně sto snímků. Jejich pozornosti neušel jediný milimetr jeho těla. Ustřihli mu pramen vlasů a vložili ho do igelitového sáčku. Oftalmoskopem mu vyfotografovali oční pozadí. Potom mu vložili do úst kousek tmelu, zvedli mu bradu, aby se do něj zakousl, a vytvořili otisk jeho chrupu. Poté si pečlivě zaznamenali mateřské znaménko na levém rameni, jizvu na paži a dokonce i otisky prstů. Alex si kousal nehty. To si také zapsali.

Nakonec ho zvážili na velké, ploché váze a změřili ho – výšku, obvod hrudníku, pasu, vnitřní délku nohy, ruky a podobně – a každičký údaj si zaevidovali do poznámkového bloku.

A celou tu dobu je z opačné strany okna sledovala paní Stellenboschová. Ani jednou se nepohnula. Jedinou známkou života v jejím obličeji byl doutník, který svírala mezi rty. Rudě žhnul a stoupal z něj pramínek kouře. Trojice mužů skončila. Ten se žlutými vlasy promluvil do mikrofonu. „Hotovo," oznámil.

„Můžete mi k tomu říct svůj názor, pane Baxtere?" Z ukrytého reproduktoru se rozlehl hlas paní Stellenboschové.

„Bude to hračka." Baxter byl Angličan. Hovořil s přízvukem typickým pro vyšší vrstvy.

A byl se sebou očividně spokojený. „Dobrá tělesná konstrukce. Vynikající zdravotní stav. Zajímavý obličej. Všimla jste si propíchnutého ucha? Nechal si to udělat nedávno. To je zhruba všechno.“

„Kdy budete operovat?“

„Kdykoli si budete přát. Stačí říct.“

Paní Stellenboschová se obrátila k dvěma dalším mužům. „*Rhabillez-le!*“ vyštěkla.

Oba asistenti Alexe opět oblékli. Trvalo jim to déle než ho svléct. Zatímco pracovali, pečlivě si zaznamenávali všechny značky. Tričko Quiksilver. Ponožky Gap. Než ho oblékli, věděli o něm stejně tolik jako doktor o novorozenci. Všechno zapsali. A ty informace předají dál.

Pan Baxter přistoupil k ovládacímu panelu a stiskl tlačítko. Koberec, postel a hotelový nábytek začaly okamžitě stoupat. Zmizely ve stropě a pokračovaly vzhůru. Alex celou cestu šachtou spal a nakonec dorazil na místo, které znal jako pokoj číslo třináct.

Neexistovala jediná stopa, podle níž by se dalo poznat, co se právě stalo. Celá záležitost se odehrála stejně rychle jako sen.

„JMENUJI SE GRIEF“

Akademii v Point Blanc postavil blázen. Nějakou dobu sloužila budova jako blázinec. Jakmile helikoptéra začala klesat k červenobílému heliportu, Alexovi se vybavila slova Alana Blunta. Fotografie v brožuře byl umělecký snímek. Teď, když viděl stavbu na vlastní oči, mohl ji popsat jediným slovem jako… šílenou.

Šlo o změť věží a cimbuří, šikmých zelených střech a oken všech tvarů a velikostí. Nic do sebe nezapadlo tak, jak by mělo. Celkový vzhled působil jednoduchým dojmem; centrální kruhová stavba se dvěma křídly. Jedno z nich však bylo delší než druhé. Křídla spolu neladila. Akademie měla tři podlaží, ale okna stavitel umístil takovým způsobem, že se dalo jen těžko říct, kde jedno patro končí a druhé začíná. Uprostřed se nacházelo nádvoří se zamrzlou fontánou, které nebylo dokonale čtvercové. Dokonce i heliport vyčnívající ze střechy byl ošklivý a nepravidelný, jako by na plochu přistála vesmírná loď a otiskla do ní svůj obrys.

Paní Stellenboschová vypnula přístroje. „Teď tě představím řediteli!“ vykřikla do řevu vrtulí. „Zavazadla ti přinesou později.“

Na střeše byla zima, sníh, který horu pokrýval, dosud neroztál, a kam až oko dohlédlo, táhla se bílá pláň.

Akademie stála na úbočí příkrého svahu. O něco níž Alex spatřil velký železný jazyk, který začínal u země, ale jak kopec klesal, vytáčel se směrem ven. Byl to skokanský můstek – podobný viděl na zimní olympiádě. Konec oblouku se nacházel minimálně padesát metrů nad zemí a hluboko pod ním Alex rozeznal rovnou plochu ve tvaru podkovy, kam měli skokani dopadat.

Díval se na můstek a představoval si, jaký je to pocit, vrhnout se do prostoru jen se dvěma lyžemi na nohou, které člověku brání v pádu, když vtom ho žena chytila za paži. „Nepoužíváme ho,“ sdělila mu. „Je to zakázané. Tak pojď. Ať už jsme v teple.“

Prošli dveřmi ve stěně jedné věže a sestoupili po úzkém točitém schodišti – každý schod byl jinak vysoký –, které končilo až v přízemí. Ocitli se v dlouhé, úzké chodbě s množstvím dveřím, ale bez oken.

„Třídy,“ vysvětlila paní Stellenboschová. „Uvidíš je později.“

Alex za ní šel po podivně tiché budově. Ústřední topení v budově hřálo na plný výkon a vzduch byl teplý a těžký. Zastavili se před dvoukřídlými moderními dveřmi ze skla vedoucími na nádvoří, které Alex viděl z výšky. Paní Stellenboschová ho provedla dveřmi a kolem zamrzlé fontány, z tepla zpátky do zimy. Alex zachytil koutkem oka pohyb a zvedl hlavu. Spatřil něco, čeho si dřív nevšiml. Na jedné věži stál strážný. Na krku měl dalekohled a přes rameno mu visel samopal.

Ozbrojené stráže? Ve škole? Alex tu byl teprve několik minut a už měl depresi.

„Tudy.“ Paní Stellenboschová před ním otevřela další dveře a Alex se ocitl ve vstupní hale Akademie. V mohutném krbu se dvěma kamennými draky, kteří střežili plameny, praskal oheň. Nahoru vedlo impozantní schodiště. Halu osvětloval lustr minimálně se stovkou žárovek, stěny byly obložené dřevěným táflováním a na podlaze ležel vysoký, temně rudý koberec. Alex kráčel za paní Stellenboschovou k další chodbě a sledovaly jej u toho desítky párů očí. Místnost totiž zdobily hlavy divokých zvířat. Nosorožec, antilopa, bizon – a nejsmutněji ze všech na něj poulil oči lev. Alex přemítal, kdo je zastřelil.

Došli k dalším dveřím, které byly zřejmě cílem jejich cesty. Až dosud Alex nepotkal žádného chlapce, ale když se podíval z okna, zahlédl další dva strážné, jak pomalu procházejí kolem, oba se samopalem v ruce.

Paní Stellenboschová zaklepala na dveře.

„Vstupte!“ Dokonce to jediné slovo stačilo k tomu, aby Alex zachytil jihoafrický přízvuk.

Když se dveře otevřely, vešli do obrovské místnosti, která se vymykala logice. Stejně jako zbytek budovy měla nepravidelný tvar a žádná z jejích stěn nebyla souběžná. Strop byl asi sedm metrů vysoký a celou jednu stěnu tvořila okna, z nichž byl nádherný výhled na zasněžené svahy. Místnost byla moderně zařízená, s měkkým osvětlením, které vycházelo ze svítidel ukrytých ve zdech. Nábytek byl ošklivý, ale ne tak ošklivý jako další hlavy zvířat na stěnách a kůže zebry na dřevěné podlaze. U malého krbu stála tři křesla. Jedno

z nich bylo zlaté a starobylé. Seděl v něm muž, a když Alex vstoupil dovnitř, otočil k němu hlavu.

„Dobré odpoledne, Alexi," řekl. „Pojď sem a sedni si, prosím."

Alex pomalu přešel místnost a uvelebil se do jednoho křesla. Paní Stellenboschová si sedla do druhého.

„Jmenuji se Grief," pokračoval muž. „Doktor Grief. Rád tě poznávám a těší mě, že jsi tady."

Alex zíral na muže, který byl ředitelem Point Blanc, na jeho pokožku bílou jako papír a planoucí oči za červenými brýlemi. Měl pocit, jako by spatřil kostlivce, a na okamžik ztratil řeč. Pak se vzpamatoval. „Hezké místo," pronesl.

„Myslíš?" V Griefově hlase nebyly naprosto žádné emoce. Až dosud pohnul pouze krkem. „Tuhle budovu postavil v roce 1857 jeden Francouz, který byl zcela jistě nejhorším architektem na světě. Byla to jeho jediná zakázka. Když se sem přestěhovali první majitelé, nechali ho zastřelit."

„Pořád je tu několik lidí se zbraněmi." Alex se podíval z okna, kolem kterého prošla další dvojice strážných.

„Point Blanc je ojedinělé místo," vysvětlil mu doktor Grief. „Jak brzy zjistíš, všichni chlapci, které sem rodiče poslali, pocházejí z nesmírně bohatých a významných rodin. Máme tu syny císařů a průmyslníků. Chlapce, jako jsi ty. To znamená, že bychom se mohli snadno stát terčem teroristů. Stráže jsou tu na tvou ochranu."

„To je od vás nesmírně laskavé." Alex cítil, že se chová příliš zdvořile. Byl čas předvést tomu muži osobu, jejíž roli hrál. „Ale popravdě řečeno, já osobně o pobyt tady nestojím. Takže když mi teď řeknete, jak se dostanu dolů do města, možná ještě chytím vlak domů."

„Dolů do města žádná cesta nevede." Doktor Grief zvedl ruku, aby ho Alex nepřerušoval. Alex zíral na jeho dlouhé, kostnaté prsty a na oči, které se za brýlemi rudě blýskaly. Ten muž se pohyboval, jako by mu polámali všechny kosti v těle a pak je znovu slepili dohromady; připadal mu starý a mladý současně a tak trochu jako by nebyl úplně lidskou bytostí. „Lyžařská sezóna skončila… je to teď příliš nebezpečné. Máme tu jen helikoptéru a ta tě odsud odveze, jen

když to dovolím.“ Ruka opět klesla dolů. „Jsi tady, Alexi, protože jsi zklamal své rodiče. Vyloučili tě ze školy. Měl jsi potíže s policií –“

„Zatraceně, to nebyla moje vina!“ namítl Alex.

„Nepřerušuj pana doktora!“ okřikla ho paní Stellenboschová.

Alex se na ni nenávistně podíval.

„Vypadáš příšerně,“ pokračoval doktor Grief. „A mluvíš jako dlaždič. Naším cílem je z tebe udělat chlapce, na kterého budou moct být tvoji rodiče pyšní.“

„Jsem spokojený takový, jaký jsem,“ opáčil Alex.

„To není důležité.“ Doktor Grief se odmlčel.

Alex se zachvěl. S touhle místností nebylo něco v pořádku; byla tak velká, tak prázdná, tak zdeformovaná. „Tak co se mnou hodláte udělat?“ zeptal se Alex.

„Zpočátku nebudeš mít vyučování,“ pronesla paní Stellenboschová. „Chceme, aby ses několik prvních týdnů aklimatizoval.“

„To má bejt co?“

„Aklimatizovat se. Přizpůsobit se… adaptovat se… zvyknout si.“ Jako by to četla ze slovníku. „V současné době je na Akademii šest chlapců. Seznámíš se s nimi a budeš s nimi trávit čas. Budete společně sportovat a společensky se stýkat. Máme tu kvalitní knihovnu, takže budeš číst. Brzy naše metody pochopíš.“

„Chci zavolat našim,“ prohlásil Alex.

„Telefonování je zakázané,“ vysvětlila mu paní Stellenboschová. Pokusila se o soucitný úsměv, ale s jejím obličejem to nebylo možné. „Zjistili jsme, že se pak našim studentům stýská,“ pokračovala. „Samozřejmě když chceš, můžeš psát dopisy.“

„Dávám přednost mailům,“ namítl Alex.

„Ze stejného důvodu nejsou povoleny ani osobní počítače.“

Alex pokrčil rameny a tiše zaklel.

Doktor Grief si toho všiml. „K paní zástupkyni se budeš chovat slušně!“ vyštěkl. Nezvýšil hlas, ale ta slova byla jako jed. „Asi bys měl, Alexi, vědět, že paní Stellenboschová se mnou spolupracuje už dvacet šest let a že v době, kdy jsme se seznámili, byla pětkrát po sobě Miss Jižní Afriky.“

Alex pohlédl na její tvář připomínající lidoopa. „V soutěži krásy?“ zeptal se.

„Na mistrovství ve vzpírání.“ Doktor Grief se zadíval do krbu. „Ukažte mu to,“ vyzval ji.

Paní Stellenboschová vstala a došla ke krbu. Na roštu ležel pohrabáč. Uchopila ho oběma rukama, pak se chvilku soustředila… a Alex zalapal po dechu. Železný pohrabáč, minimálně dva centimetry silný, se pomalu ohnul do tvaru U. Paní Stellenboschová se ani nezapotila. Přitiskla oba konce k sobě a hodila železo zpátky na rošt. Se zazvoněním dopadlo na kámen.

„Vyžadujeme tady na Akademii přísnou disciplínu,“ oznámil doktor Grief. „Večerka je v deset – ani o minutu později. Netolerujeme nadávky. Bez našeho dovolení nebudeš mít kontakt s vnějším světem. Nepokusíš se odejít. A okamžitě, bez váhání, uděláš to, co ti řekneme. A konečně,“ naklonil se k Alexovi, „smíš se pohybovat jen v jistých částech této budovy.“ Mávl rukou a Alex si poprvé všiml druhých dveří na opačném konci místnosti. „Támhle jsou moje soukromé místnosti. Ty se budeš zdržovat jen v přízemí a prvním patře. Tam se nacházejí ložnice a třídy. Do druhého a třetího patra je vstup zakázán. Do suterénu také. Je to opět pro tvé bezpečí.“

„Bojíte se, že bych spadl ze schodů?“ zeptal se Alex.

Doktor Grief to mlčky přešel. „Můžeš jít,“ pronesl.

„Počkej před kanceláří, Alexi,“ nařídila mu paní Stellenboschová. „Někdo tě vyzvedne.“

Alex vstal.

„Uděláme z tebe to, co chtějí tvoji rodiče,“ dodal doktor Grief.

„Třeba mě vůbec nechtějí.“

„To můžeme také zařídit.“

Alex odešel.

„Nepříjemný chlapec… několik dní… rychleji než obvykle… projekt Blíženci… uzavře…“

Kdyby nebyly dveře tak tlusté, Alex by slyšel víc. Jakmile vyšel z místnosti, přitiskl ucho na klíčovou dírku a doufal, že zaslechne něco, co bude pro MI-6 užitečné. Samozřejmě, doktor Grief a paní

Stellenboschová si spolu na opačné straně povídali, ale Alex slyšel málo a rozuměl ještě méně.

Na rameno mu dopadla ruka a Alex, rozzlobený sám na sebe, se otočil. Takzvaný špion přistižen u klíčové dírky! Ale nešlo o jednoho ze strážných. Alex stál tváří v tvář chlapci s kulatým obličejem, dlouhými černými vlasy, tmavýma očima a bledou pletí. Měl na sobě velice staré triko s nápisem *Hvězdné války*, otrhané džíny a baseballovou čapku. Nedávno se popral a vypadalo to, že prohrál. Kolem jednoho oka měl modřinu a na rtu nezhojený šrám.

„Odprásknou tě, když tě chytí, jak posloucháš u dveří," pronesl chlapec. Nepřátelsky si Alexe měřil. Alex usoudil, že důvěru tohoto chlapce si jen tak někdo nezíská. „Jsem James Sprintz," představil se hoch. „Řekli mi, abych ti to tady ukázal."

„Alex Friend."

„Cos vyváděl, že tě poslali do tyhle díry?" zeptal se James, zatímco kráčeli chodbou zpátky.

„Vyloučili mě z Etonu."

„Mě vyhodili ze školy v Düsseldorfu." James si vzdychl. „Myslel jsem si, že je to to nejlepší, co mě mohlo potkat. Dokud mě táta neposlal sem."

„Co tvůj táta dělá?" zajímal se Alex.

„Je bankéř. Dělá do finančních trhů. Miluje prachy a má jich jako šlupek." James měl bezvýrazný, prázdný hlas.

„Dieter Sprintz?" Alex to jméno znal. Před několika lety se objevilo na titulní straně všech novin v Anglii. Muž se sto miliony dolarů. Tolik vydělal zá pouhých čtyřiadvacet hodin. Současně prudce klesla libra a britská vláda málem padla.

„Jo. Nechtěj po mně, abych ti ukázal fotku, protože žádnou nemám. Tudy."

Došli do vstupní haly s dračím krbem. Potom mu James ukázal jídelnu, dlouhou místnost s vysokým stropem, šesti stoly a spojovacím oknem do kuchyně. Poté navštívili dvě společenské místnosti, hernu a knihovnu. Akademie Alexovi připomínala drahý hotel v lyžařském středisku – a nejen svou polohou. Vyzařovala z ní tísnivá atmosféra, dojem, že je odříznutá od skutečného světa. Budova byla přetopená a tichá a Alex se navzdory velikosti pokojů

nedokázal zbavit klaustrofobického pocitu. Kdyby byla Akademie hotelem, rozhodně by nepatřil k oblíbeným. Grief tvrdil, že tu žije jen šest chlapců. Do budovy by se jich vešlo šedesát. Všude bylo prázdno.

Ani v jedné společenské místnosti nikdo nebyl – jen křesla, psací stoly a stolky –, ale v knihovně seděli dva chlapci. Byla to dlouhá, úzká místnost se starodávnými dubovými policemi, které se prohýbaly pod knihami v nejrůznějších jazycích. Ve výklenku na opačném konci stálo středověké švýcarské brnění.

„Tohle je Tom. A tohle Hugo," představil je James. „Nejspíš si z pilnosti počítají příklady z matyky nebo tak něco, takže bysme je radši neměli rušit."

Oba chlapci vzhlédli a krátce kývli hlavou. Jeden z nich četl učebnici, druhý psal. Oba byli oblečeni mnohem elegantněji než James a netvářili se příliš přátelsky.

„Magoři," konstatoval James, jakmile vyšli z místnosti.

„V jakým směru?"

„Když jsem se o tomhle místě dozvěděl, tvrdili mi, že tu všechny děti mají problémy. Myslel jsem si, že to bude super. Nemáš cígo?"

„Nekouřím."

„Skvělý. Přišel jsem sem a je to tu jako muzeum nebo klášter nebo… já nevím co. Nejspíš se doktor Grief dost činil. Všichni jsou tichý, nudný a pilný. Bůh ví, jak to udělal. Vycucnul jim brčkem mozek z hlavy nebo co. Je to pár dnů, co jsem se s dvěma z nich popral, jen tak ze srandy." Ukázal na obličej. „Zřezali mě jak psa a šli zase šprtat. Fakt magoři!"

Vešli do herny, kde se nacházel stůl na stolní tenis, šipky, širokoúhlá televizní obrazovka a kulečníkový stůl. „Hrát kulečník nezkoušej," varoval ho James. „Místnost je šikmá a všechny koule se kutálejí k jedny straně."

Pak vyšli do prvního patra. Tady měli chlapci pokoje. V každém byla postel, křeslo, televize („Můžeme se dívat jen na pořady, který doktor Grief vybere," poučil ho James), šatní skříň a psací stůl. Druhé dveře v místnosti vedly do malé koupelny se záchodem a sprchou. Žádný pokoj nebyl zamčený.

„Nesmíme je zamykat," vysvětlil James. „Nedá se odsud utýct, takže se nikdo nenamáhá nic ukrást. Hugo Vries – ten kluk v knihovně – vždycky šlohnul všechno, co se mu dostalo pod ruku. V Amsterodamu ho zatkli za krádeže v obchodech."

„Už nekrade?"

„Další úspěšnej případ. Příští tejden letí domů. Jeho táta je majitelem diamantových dolů. Proč by ses obtěžoval krást, když si můžeš koupit celej obchod?"

Alexův pokoj s výhledem na skokanský můstek se nacházel na konci chodby. Jeho zavazadla už tu byla a čekala na něj na posteli. Všechno působilo velice stroze, ale podle Jamese byly pokoje jediným místem školy, které si mohli chlapci sami vyzdobit. Mohli si vybrat vlastní povlečení a polepit zdi vlastními plakáty.

„Tvrdí, že je důležitý, aby ses projevil," prohlásil James. „Jestli sis s sebou nic nepřivezl, slečna Tlustoprdka tě vezme do Grenoblu."

„Slečna Tlustoprdka?"

„Paní Stellenboschová. Tak jí říkám."

„Jak jí říkají ostatní kluci?"

„Říkají jí paní Stellenboschová." U dveří se James zastavil. „Je to tady strašně zvláštní, Alexi. Už jsem byl ve spoustě škol, protože mě ze spousty škol vyhodili. Ale tahle je divná. Jsem tu už šest tejdnů a skoro jsem neměl vyučování. Máme tu hudební večery a diskusní večery a snaží se mě přinutit, abych četl. Ale jinak si dělám, co chci."

„Chtějí, aby ses aklimatizoval," pronesl Alex, protože si vzpomněl, co říkal doktor Grief.

„Tak to nazývají oni. Ale tohle místo… možná tomu říkají škola, ale je to spíš vězení. Viděl jsi strážný."

„Myslel jsem, že jsou tady, aby nás chránili."

„Jestli si to myslíš, seš větší idiot, než jsem si myslel. Přemejšlej o tom! Je jich asi třicet. Třicet ozbrojených strážných na sedm dětí. To není ochrana. To je zastrašování." James se na Alexe pátravě zadíval. „Bylo by fajn, kdyby konečně přijel někdo, s kým si budu rozumět," prohlásil.

„Možná budeš," odpověděl Alex.

„Jo, ale jak dlouho?"

James odešel a zavřel za sebou dveře.

Alex si začal vybalovat. Neprůstřelná lyžařská kombinéza a infračervené brýle ležely na vršku prvního kufru. Nevypadalo to, že je bude potřebovat. Vždyť ani nemá lyže. Pak vytáhl z kufru discman. Vzpomněl si na instrukce, které mu dal Smithers. „Když se něco semele, stačí třikrát rychle za sebou stisknout tlačítko.“ Byl téměř v pokušení to udělat. Na Akademii bylo něco znepokojivého. Cítil to dokonce i teď, ve svém pokoji. Připadal si jako zlatá rybka v akváriu. Když zvedl hlavu, skoro čekal, že nad sebou uvidí obrovské oči, a věděl, že budou mít na sobě brýle s červenými skly. Chvíli držel discman v ruce. Nemůže to nouzové tlačítko stisknout – zatím. Nemá pro MI-6 žádné informace. Nenašel nic, co by školu spojovalo s nehodami těch dvou mužů v New Yorku a na Černém moři.

Ale jestli tu něco je, věděl, kde to najde. Proč má do celých dvou pater budovy zakázaný přístup? Pravděpodobně tam spí strážní, ale i když doktor Grief podle všeho zaměstnává malou armádu, pořád zbývá spousta volných pokojů. Druhé a třetí poschodí. Jestli se na Akademii něco děje, musí se to dít tam.

Zdola se ozval zvonek. Alex prudce zaklapl víko kufru, vyšel z pokoje a vydal se po chodbě. Před sebou spatřil další dva chlapce, kteří si spolu tiše povídali. Stejně jako ti dva, které viděl v knihovně, byli čistě, slušně oblečení, s krátkými, upravenými vlasy. Fakt magoři, jak řekl James. Dokonce i na první pohled s ním musel Alex souhlasit.

Dorazil k hlavnímu schodišti. Oba chlapci sešli dolů. Alex se za nimi podíval a pak zamířil nahoru. Schodiště zahýbalo a končilo. Objevila se před ním ocelová stěna, která se tyčila od podlahy ke stropu a bránila ve výhledu. Tu stěnu dodělali později, stejně jako heliport. Někdo důkladně a záměrně rozdělil budovu na dvě části.

V ocelové stěně byly dveře a vedle nich panel s devíti tlačítky vyžadujícími kód. Alex natáhl ruku ke klice a sevřel ji v dlani. Nečekal, že se dveře otevřou – ale ani nečekal to, co se stalo pak. Jakmile se kliky dotkl, spustil se alarm, pronikavá siréna, která se rozléhala budovou. O pár vteřin později uslyšel na schodech kroky, a když se otočil, spatřil dva strážné se zbraněmi v rukou.

Ani jeden z nich na něj nepromluvil. Jeden se protáhl kolem něho a vyťukal na panel kód. Alarm utichl. A pak se objevila paní Stellenboschová a řítila se na krátkých, tlustých nohách přímo k němu.

„Alexi!“ vykřikla. V očích měla podezíravý výraz. „Co tady děláš? Ředitel ti přece řekl, že do horních pater je vstup zakázán.“

„No… zapomněl jsem na to.“ Alex se jí díval přímo do očí. „Uslyšel jsem zvonek a šel jsem do jídelny.“

„Jídelna je v přízemí.“

„Aha.“

Alex prošel kolem strážných, kteří ustoupili stranou, aby mu uvolnili cestu. Cítil, že z něho paní Stellenboschová nespouští oči. Ocelové dveře, alarmy a strážní se samopaly. Co skrývají? A pak si vzpomněl ještě na něco. Projekt Blíženci. Tahle slova padla, když poslouchal za dveřmi doktora Griefa.

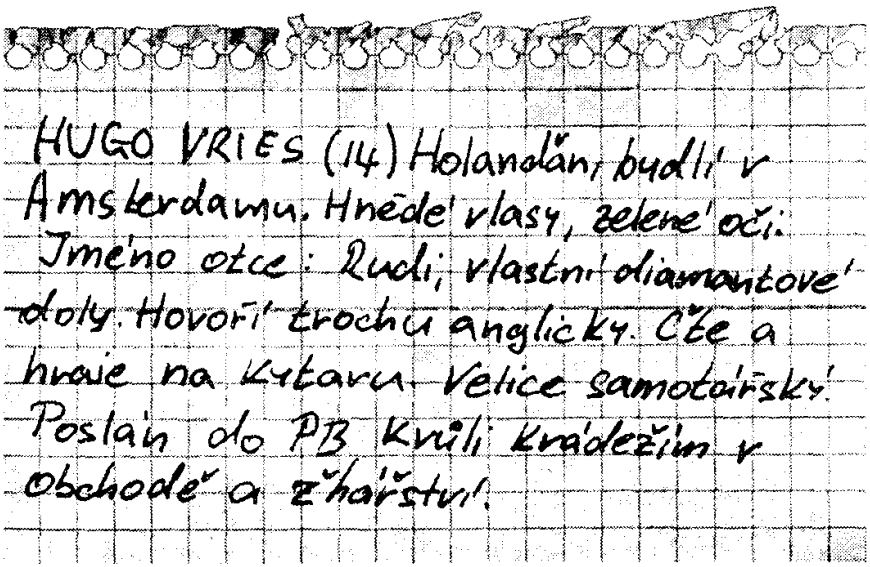
Blíženci. Dvojčata. Jedno z dvanácti znamení zvěrokruhu.

Ale co to znamená?

S touhle otázkou v hlavě šel Alex dolů, seznámit se se zbylým osazenstvem školy.

VĚCI, KTERÉ V NOCI CVAKAJÍ

Na konci prvního týdne v Akademii Point Blanc sestavil Alex seznam šesti chlapců, kteří s ním jsou na škole. Bylo odpoledne a byl ve svém pokoji sám. Před sebou měl otevřený poznámkový blok. Trvalo mu asi půl hodiny, než dal jména a těch pár informací, které znal, dohromady. Kéž by toho měl víc.

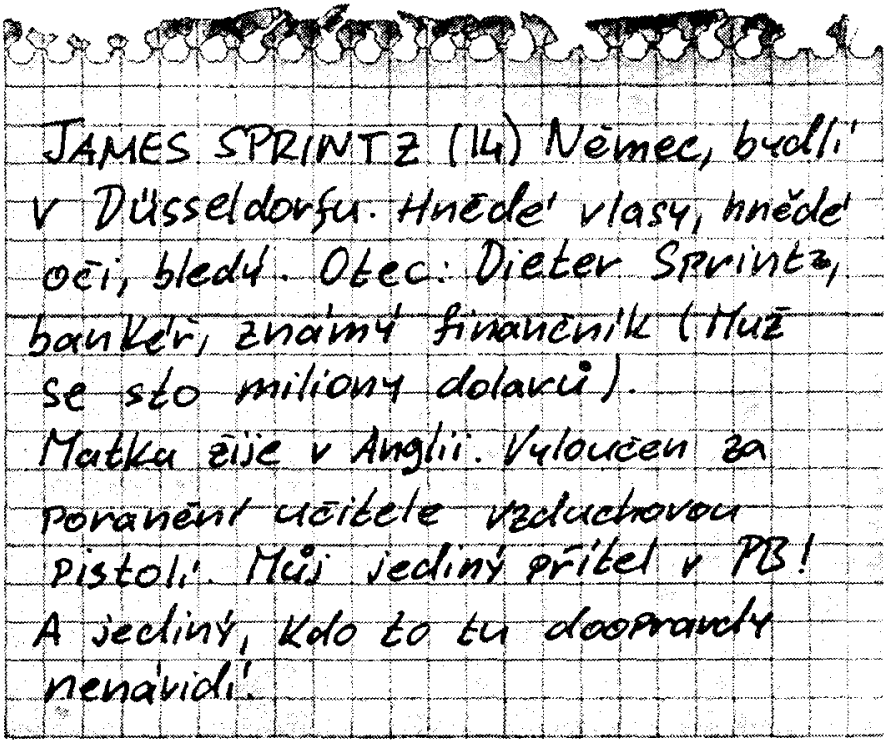

TOM McMORIN (14) Kanaďan, z Vancouveru. Rodiče se rozvedli. Matka vládní mediální společnost (noviny, televize). Zrzavé vlasy, modré oči. Atletická postava, hraje šachy. Krádeže aut a řízení v opilosti.

CASSIAN JAMES (14) Američan. Světlé vlasy, hnědé oči. Matka: Jill, ředitelka filmového studia v Hollywoodu. Rodiče se rozvedli. Mluví hlasitě. Hodně nadává. Hraje jazz na piáno. Vyloučen ze tří škol. Různé drogové přestupky - poslán do PB po zatčení kvůli jejich posouzení, ale teď o tom nemluví. Jeden z těch, kteří zbili Jamese. Silnější, než vypadá.

NICOLAS MARC (14) Francouz z Bordeaux? Vyloučen ze soukromé školy v Paříži, důvod neznámý - alkohol? Hnědé vlasy, hnědé oči, velice zdatný a všestranný. Miluje sport, ale nesnáší prohry. Na levém rameni tetování ďábla. Otec: Anthony Marc - aerolinie, POP-music, hotely. Nikdy se nezmiňuje o matce.

JOE CANTERBURY (14) Američan. Tráví hodně času s Cassianem (pomohl mu s Jamesem). Hnědé vlasy, modré oči. Matka (jméno neznámé) newyorská senátorka. Otec velké zvíře v Pentagonu. Vandalismus, chození za školu, krádeže v obchodech. Poslán do PB po krádeži a zničení auta. Vegetarián. Neustále žvýká. Přestal kouřit?

Alex ležel na posteli a pročítal seznam. Co z toho plyne? Nic moc.

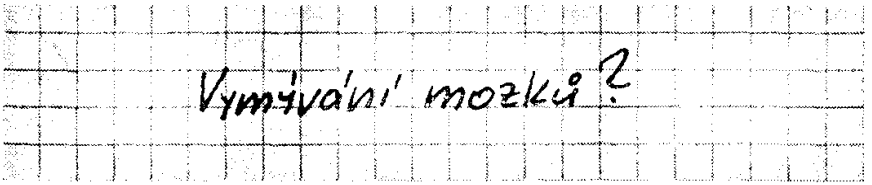
Za prvé, všichni chlapci jsou stejně staří – je jim čtrnáct. Stejně jako jemu. Přinejmenším tři z nich, a možná čtyři, mají rozvedené nebo odloučené rodiče. Všichni pocházejí z nesmírně bohatých rodin. Tohle už věděl od Blunta, ale překvapilo ho, jak rozdílní ti rodiče jsou. Aerolinie, diamanty, politika a filmy. Francie, Německo, Holandsko, Kanada a Amerika. Všichni rodiče zastávali ve svém oboru vrcholné postavení a tyto obory pokrývaly téměř každou lidskou činnost. On sám měl být synem krále supermarketů. Jídlo. To byl další světový průmysl, který mohl odškrtnout.

Přinejmenším dva chlapci byli zadrženi za krádeže v obchodech. Dva z nich se zapletli do obchodu s drogami. Nicméně Alex tušil, že seznam skrývá víc, než zatím odhalil. Kromě Jamese se dalo jen těžko říct, čím se chlapci v Point Blanc liší. Připadalo mu, že jsou všichni svým způsobem stejní.

Jejich oči a vlasy měly odlišnou barvu. Nosili odlišné oblečení. Měli odlišné obličeje: Tom byl pohledný a sebejistý, Joe zamlklý a ostražitý. A samozřejmě mluvili nejen odlišnými hlasy, ale také několika jazyky. James prohlásil, že jim asi brčkem vycucli mozky z hlav, a něco na tom bylo. Jako by najednou všichni začali stejně uvažovat. Změnili se v loutky tancující na stejném provázku.

V přízemí zazvonil zvonek. Alex se podíval na hodinky. Byla přesně jedna hodina – doba oběda. To byla další věc. Všechno se tu dělalo přesně na minutu. Výuka od devíti do dvanácti. Oběd od jedné do dvou. A tak dál. James chodil ostentativně všude pozdě a Alex se k němu přidal. Byla to drobná vzpoura, ale přinášela jim uspokojení. Dokazovala, že dosud nemají jejich život pod kontrolou. Ostatní chlapci samozřejmě šlapali jako hodinky. Teď už budou sedět v jídelně a tiše čekat, až se začne podávat oběd.

Alex se překulil na posteli a sáhl po propisce. Napsal pod jména v notesu jediné slovo.

Možná našel odpověď. Podle Jamese přijeli ostatní chlapci na Akademii dva měsíce před ním. James tu je šest týdnů. To máme dohromady čtrnáct týdnů – Alex dobře věděl, že nemůžete dostat bandu delikventů a proměnit je v dokonalé studenty jen tím, že jim předložíte dobré knihy. Doktor Grief musel dělat něco jiného. Drogy? Hypnóza? Prostě něco.

Počkal ještě pět minut, potom schoval poznámkový blok pod matraci a vyšel z pokoje. Kéž by mohl zamknout dveře. V Point Blanc neexistovalo soukromí. Dokonce ani v koupelně nebyl zámek. A Alex se pořád nemohl zbavit pocitu, že všechno, co dělá, dokonce všechno, co si myslí, se nějak monitoruje, zaznamenává. Důkazy, které proti němu později použijí.

Když došel do jídelny, byla jedna hodina deset minut a ostatní chlapci už tam samozřejmě byli, jedli a tiše si povídali. Nicolas s

Cassianem seděli u jednoho stolu. Hugo, Tom a Joe u dalšího. Nikdo necvrnkal hrášek. Dokonce ani nikdo neměl lokty na stole. Tom mluvil o nějakém muzeu v Grenoblu, které navštívil. Alex byl v té místnosti teprve několik vteřin a už ho přešla chuť k jídlu.

James dorazil těsně před ním, stál u okénka a čekal na jídlo. Většina jídel byla předvařených a jeden ze strážných je ohříval. Dnes měli guláš. Alex dostal svou porci a posadil se vedle Jamese. Měli stůl jen pro sebe. Naprosto přirozeně se stali přáteli. Všichni ostatní je ignorovali.

„Nechceš jít po obědě ven?“ zeptal se James.

„Jasně. Proč ne?“

„Chtěl bych si s tebou o něčem promluvit.“

Alex se zadíval přes jamese na ostatní chlapce. V čele stolu seděl Tom a natahoval se pro džbán s vodou. Měl na sobě tričko a džíny. Vedle něho byl Joe Canterbury, ten Američan. Povídal si právě s Hugem a mával prstem, aby něco zdůraznil. Kde už jen to gesto viděl? Cassian, s kulatým obličejem, jemnými světle hnědými vlasy, seděl hned za nimi a smál se nějakému vtipu.

Odlišní, ale stejní. Pozorně je sledoval a snažil se zjistit, co to znamená.

Všechno spočívalo v drobnostech, věcech, kterých si nevšimnete, dokud je všechny neuvidíte tak, jako je Alex viděl teď. To, jak všichni seděli s rovnými zády a lokty přitisknutými k tělu. Jak drželi příbory. Hugo se smál a Alex si uvědomil, že na okamžik vypadá jako Cassianův obraz v zrcadle. Smál se úplně stejně. Sledoval Joea, který měl plnou pusu jídla. Pak se zadíval na Nicolase. Byli to dva odlišní chlapci. O tom nebylo pochyb. Ale jedli stejným způsobem, jako by se vzájemně napodobovali.

U dveří se něco pohnulo a zničehonic se objevila paní Stellenboschová. „Dobrý den, chlapci,“ pozdravila.

„Dobrý den, paní Stellenboschová,“ odpovědělo pět chlapců, ale Alex slyšel pouze jeden hlas. On a James zůstali zticha.

„Dnes odpoledne začne vyučování ve tři hodiny. Budete mít latinu a francouzštinu.“

Učil je doktor Grief nebo paní Stellenboschová. Ve škole žádní jiní učitelé nebyli. Alex ještě neměl jedinou vyučovací hodinu. James se výuky zúčastňoval podle nálady.

„Dnes večer budeme mít diskusi v knihovně," pokračovala paní Stellenboschová. „Tématem je ‚Násilí v televizi a ve filmu'. Diskuzi zahájí pan McMorin. Potom dostanete horkou čokoládu a doktor Grief vás seznámí s Mozartovým dílem. Všichni jsou samozřejmě vítáni."

James si strčil prst do otevřených úst a vyplázl jazyk. Alex se usmál. Ostatní chlapci tiše poslouchali.

„Doktor Grief by také rád poblahopřál Cassianu Jamesovi k vítězství v básnické soutěži. Jeho báseň je vyvěšená na nástěnce ve vstupní hale. To je všechno."

Po těch slovech se otočila a vyšla z jídelny. James zakoulel očima. „Pojď, vypadneme na čerstvej vzduch," pronesl. „Je mi nanic."

Vyšli do prvního patra a oblékli si bundy. James měl pokoj hned vedle Alexe a udělal všechno pro to, aby si ho zútulnil. Na stěnách visely plakáty starých sci-fi filmů a nad postelí se houpal model sluneční soustavy. Na nočním stolku bublala a vířila lávová lampa a vrhala do okolí oranžové světlo. Všude se povalovalo oblečení. James zřejmě nepovažoval za nutné je dávat na ramínka. Nějak se mu podařilo najít šálu a jednu rukavici. Vstrčil jednu ruku do kapsy. „Tak jdeme!" zavelel.

Vyšli zpátky na chodbu a prošli kolem herny, kde Nicolas s Cassianem hráli stolní tenis. Alex se zastavil u dveří a chvíli je pozoroval. Míček skákal sem a tam a Alex ho hypnotizované sledoval. Stáli tam dobrou minutu a dívali se. Pink sem, pink tam, pink sem, pink tam – ani jeden chlapec neskóroval. A bylo to tu zase. Odlišní, ale stejní. Samozřejmě tam byli dva chlapci. Ale to, jak hráli… styl jejich hry byl totožný. Kdyby tam stál jeden hoch a odehrával míček proti zrcadlu, výsledek by působil naprosto stejně. Alex se zachvěl. James stál vedle něho. Oba pokračovali v cestě.

Hugo seděl v knihovně. Chlapec, kterého poslali do Point Blanc za krádeže v obchodech, si četl holandské vydání časopisu National Geographic. Alex s Jamesem dorazili do vstupní haly a spatřili na

nástěnce Cassianovu báseň vyvěšenou na nápadném místě. Cassiana poslali do Point Blanc za pašování drog. Teď psal o narcisech.

Alex otevřel dveře hlavního vchodu a do tváře ho udeřil studený vítr. Byl za to vděčný. Potřeboval připomenout, že venku existuje skutečný svět.

Opět začalo sněžit. Oba chlapci se loudali kolem budovy. Proti nim kráčeli dva strážní a tiše se bavili německy. Alex napočítal v Point Blanc třicet strážných, všichni to byli němečtí mladíci v stejných černých rolácích a černých prošívaných vestách. Strážní s chlapci nikdy nemluvili. Měli bledé, nezdravé obličeje a kratičce ostříhané vlasy. Doktor Grief tvrdil, že jsou tu na jejich ochranu, ale Alexovi se to stále nezdálo. Byli tu proto, aby zabránili vniknout vetřelcům dovnitř – nebo uniknout chlapcům ven?

„Tudy," pronesl James.

James šel vepředu a nohy se mu bořily do vysokého sněhu. Alex ho následoval, ale zároveň pozoroval okna druhého a třetího poschodí. Bylo to k zešílení. Polovina hradu – možná víc – pro něj byla nepřístupná a pořád nedokázal vymyslet způsob, jak se nahoru dostat. Nemohl se tam vyšplhat. Cihlové zdi byly příliš hladké a neplazil se po nich ani břečťan, za který by se mohl zachytit. Okapové roury byly příliš křehké, než aby ho unesly.

Něco se pohnulo. Alex se zastavil.

„Co je?" zeptal se James.

„Támhle!" Alex ukázal na třetí patro. Měl dojem, že v okně dvě patra nad jeho pokojem zahlédl postavu, která je pozoruje. Byla tam jen okamžik. Alexovi připadalo, že má na obličeji masku – bílou s úzkými štěrbinami pro oči. Ale v okamžiku, kdy na ni ukázal, postava couvla a zmizela mu z očí.

„Nic nevidím," namítl James.

„Už je to pryč."

Šli dál a mířili k opuštěnému skokanskému můstku. Podle Jamese můstek postavili těsně předtím, než Akademii koupil Grief. Kdysi existovaly plány přestavět budovu na zimní tréninkové středisko. Můstek nebyl nikdy v provozu. Dorazili k dřevěným zábranám, které stály ve vstupu, a zastavili se.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ pronesl James. Dech se mu ve studeném vzduchu srážel v páru. „Co si o tomhle místě myslíš?“

„Proč o tom musíme mluvit tady?“ zeptal se Alex. Přestože měl bundu, začínal se třást zimou.

„Protože když jsem v budově, mám pocit, že někdo poslouchá každý moje slovo.“

Alex přikývl. „Vím, jak to myslíš.“ Přemítal o otázce, kterou mu James položil. „Myslím, žes měl ten první den, co jsme se seznámili, pravdu,“ pronesl. „Tohle místo je divný.“

„A co bys řekl tomu, kdybysme odsud vypadli?“

„Ty umíš řídit helikoptéru?“

„Ne, ale…“ James se odmlčel a rozhlédl se. Dvojice strážných vešla do budovy. Nikdo jiný v dohledu nebyl. „Můžu ti věřit, Alexi, protože jsi sem právě přijel. Zatím tě nedostal.“ Myslel tím doktora Griefa. Nemusel jeho jméno vyslovovat. „Ale věř mi,“ pokračoval, „nebude to dlouho trvat. Jestli tu zůstaneš, skončíš jako ostatní. Ideální studenti – tak by se jim mělo říkat. Jako by je všechny vyrobili z plastelíny! No, mně to stačilo. Nedovolím mu, aby mi to udělal taky!“

„Chceš utýct?“ zeptal se Alex.

„Proč bych utíkal?“ James se zadíval dolů ze svahu. „Pojedu na lyžích.“

Alex pohlédl na svah. Padal příkře dolů a táhl se donekonečna. „Je to možný?“ zeptal se. „Myslel jsem –“

„Vím, že Grief tvrdí, že je to nebezpečný. Ale tvrdil by to, i kdyby to nebyla pravda. Kopec je fakt děsně prudkej a bude na něm spousta muld –“

„Copak ten sníh neroztaje?“

„Jen dolejc.“ James ukázal pod sebe. „Byl jsem až dole,“ dodal. „Hned ten první tejden, co jsem sem přijel. Všechny svahy končí v jednom údolí. Jmenuje se Vallée de Fer. Vlastně nemůžeš doject na lyžích až do města, protože přes údolí vede železniční trať. Ale když se dostanu k trati, určitě dokážu dojít zbytek cesty pěšky.“

„A pak?“

„Sednu na vlak do Düsseldorfu. Jestli mě sem táta bude chtít poslat zpátky, odjedu za mámou do Anglie. Jestli ani ta mě nebude

chtít, zmizím. Mám kamarády v Paříži a Berlíně. Je mi to fuk. Vím jen, že odsud musím vypadnout, a jestli víš, co je pro tebe dobrý, uděláš to taky.“

Alex o tom chvíli uvažoval. Měl chuť se k Jamesovi připojit, i kdyby jen proto, aby mu pomohl. Ale měl tady práci. „Nemám lyže,“ prohlásil.

„Ani já ne.“ James si odplivl do sněhu. „Když sezóna skončila, Grief všechny lyže sebral a někde je zamknul.“

„Ve třetím patře?“

„Možná. Ale já je najdu. A pak odsud vypadnu.“ Natáhl k Alexovi ruku bez rukavice. „Pojď se mnou.“

Alex zavrtěl hlavou. „Moc mě to mrzí, Jamesi. Jestli půjdeš, přeju ti hodně štěstí. Ale já tu ještě nějakou dobu zůstanu. Nechci si zlomit vaz.“

„Fajn. To je tvůj problém. Pošlu ti pohled.“

Vrátili se zpátky ke škole. Alex ukázal na okno, kde zahlédl tvář v masce. „Přemýšlel jsi někdy o tom, co se tam nahoře děje?“ zeptal se.

„Ne.“ James pokrčil rameny. „Podle mě tam bydlí stráže.“

„Na celých dvou poschodích?“

„Je tu ještě suterén. A pokoje doktora Griefa. Myslíš si, že spí s Tlustoprdkou?“ James se ušklíbl. „To je nechutná představa, ty dva spolu. Darth Vader a King Kong. Já prostě najdu svoje lyže a vypadnu odsud, Alexi. A jestli máš trochu zdravého rozumu, uděláš to taky.“

Alex s Jamesem společně sjížděli po svahu a lyže hladce krájely sněhovou pokrývku. Byla naprostá tma. Všechno zmrzlé a nehybné. Nechali Akademii za zády. Ale pak Alex spatřil vepředu postavu. Byl to doktor Grief. Měl na sobě černý oblek, oči schované za brýlemi s červenými skly a stál nehnutě na místě. Alex prudce změnil směr a ztratil nad lyžemi kontrolu. Uháněl z kopce stále rychleji a rychleji, hůlky mu poletovaly vzduchem, lyže odmítaly zatočit. Uviděl před sebou skokanský můstek. Někdo odstranil zábrany. Cítil, jak lyže opouštějí sníh a vjíždějí na pevný led. A pak ho čekal děsivý pád dolů, řítil se stále hlouběji do tmy a věděl, že není cesty zpátky.

Doktor Grief se rozesmál a současně se ozvalo cvaknutí. Alex vyletěl do vzduchu, chvíli se vznášel snad míli nad zemí a pak padal, padal a padal…

Probudil se.

Ležel v posteli a na přikrývku mu dopadalo měsíční světlo. Podíval se na hodinky. Dvě hodiny patnáct minut. Přehrával si sen, který se mu právě zdál. Snažili se s Jamesem uprchnout. Doktor Grief na ně čekal. Musel si přiznat, že na něj Akademie začíná působit. Zlé sny obvykle nemíval. Ale škola a lidé v ní se mu začali dostávat pod kůži, pronikat mu do mozku.

Přemýšlel o tom, co před chvilkou slyšel. Doktor Grief se smál a – ještě něco dalšího… nějaké cvaknutí. To bylo zvláštní. Co to vlastně cvaklo? Byla to skutečně součást snu? Najednou se Alex úplně probral. Vstal z postele, došel ke dveřím a vzal za kliku. Měl pravdu. Ten zvuk si nevymyslel. Zatímco spal, někdo dveře zvenku zamknul.

Něco se muselo dít – a Alex se rozhodl, že zjistí, co to je. Co nejrychleji se oblékl, pak si klekl a prozkoumal zámek. Rozeznal dvě zástrčky s minimálně centimetrovým průměrem, jednu u horního okraje dveří a druhou u spodního. Musely se aktivovat automaticky. Jedno bylo jisté. Dveřmi se ven nedostane.

Takže zbývalo okno. Všechna okna v pokoji byla zajištěna ocelovou tyčí, takže se dala pootevřít jen o deset centimetrů a ani o milimetr víc. Alex zvedl discman, vložil do něj cédéčko s Beethovenem a zapnul ho. Cédéčko se začalo otáčet – pohybovalo se šílenou rychlostí – pak, zatímco se stále točilo, se pomalu vysunulo dopředu, až vyčnívalo z ochranného krytu přístroje. Alex přitiskl hranu cédéčka na ocelovou tyč. Trvalo to pouze několik vteřin. Cédéčko projelo ocelí jako nůžky papírem. Tyč odpadla, a okno se pak dalo otevřít dokořán.

Sněžilo. Alex CD přehrávač vypnul a hodil ho zpátky na postel. Potom si oblékl bundu a vylezl z okna. Nacházel se jedno patro nad zemí. Normálně by si člověk při pádu z takové výšky zlomil kotník nebo nohu, ale převážnou část předchozích deseti hodin sněžilo a u zdi přímo pod ním vyrostla bílá závěj. Alex se co nejvíc přikrčil a

skočil dolů. Proletěl vzduchem a po pás se zabořil do sněhu. Byl zmrzlý a provlhlý ještě předtím, než začal, ale neublížil si.

Vyhrabal se ze závěje a začal se plížit kolem boku budovy k přední části. Nezbývalo mu než doufat, že hlavní vchod nebude také zamčený. Bůhvíproč tušil, že nebude. Dveře jeho pokoje se zamykaly automaticky. Stačilo zřejmě stisknout tlačítko a všechny ostatní dveře se zamkly také. Většina chlapců bude spát. Dokonce ani ti, kteří se probudí, se nedostanou ven z pokoje, takže doktor Grief bude mít volné ruce, aby uskutečnil své plány, aby šel tam, kam potřebuje.

V okamžiku, kdy Alex dorazil k rohu budovy, uslyšel chroupání bot. Blížili se strážní. Nebylo kam se schovat, a tak se vrhl na břicho do sněhu a schoulil se ve stínu. Byli dva. Slyšel, jak si tiše povídají německy, ale neodvážil se zvednout hlavu. Když se pohne, spatří ho. Jestliže přijdou moc blízko, pravděpodobně ho stejně zahlédnou. Zatajil dech a srdce mu bušilo jako splašené.

Strážní kolem něho prošli a zatočili za roh. Pěšina je zavede pod jeho pokoj. Uvidí otevřené okno? Alex v pokoji zhasnul. Snad nebudou mít důvod podívat se nahoru. Stále si však uvědomoval, že nemá moc času. Musí začít jednat – hned teď.

Zvedl se a rozběhl se dopředu. Oblečení měl obalené sněhem a snášely se na něj další vločky a padaly mu do očí. Byla nejchladnější část noci, a když Alex dorazil k hlavnímu vchodu, třásl se jako osika. Co podnikne, jestli bude přece jen zamčeno? Určitě nedokáže přežít mrazivou noc venku.

Dveře však byly naštěstí odemčené. Alex je otevřel a vklouzl do teplé, temné hlavní haly. Přímo před sebou spatřil dračí krb. Večer se v něm topilo a v krbu stále doutnala spálená polena. Alex nad ně natáhl ruce a snažil se trochu ohřát. Všude panovalo ticho. Do dálky se táhly prázdné chodby, které osvětlovalo několik nízkowattových žárovek, rozmístěných v pravidelných vzdálenostech od sebe. Teprve teď Alexe napadlo, že se mohl od začátku mýlit. Třeba se dveře zamykají každý večer kvůli bezpečnosti. Možná dospěl k mylnému závěru příliš brzy a na Akademii se vůbec nic neděje.

„Ne…!“

Byl to chlapecký hlas. Táhlý, rozechvělý výkřik, který se rozlehl školou. O pár vteřin později uslyšel kroky pochodující chodbou někde nad ním. Rozhlédl se po úkrytu a rozhodl se schovat přímo v krbu hned vedle polen. Oheň doutnal jen v kovovém koši. Po obou stranách mezi košem a cihlami bylo volné místo, které pokračovalo nahoru do komína. Alex se schoulil vedle koše a z boku ucítil na tváři a na nohou teplo. Zadíval se mezi draky ven a čekal, co se bude dít.

Po schodišti scházeli tři lidé. Jako první šla paní Stellenboschová. Za ní kráčeli dva strážní a něco mezi sebou vlekli. Byl to chlapec! Obličej měl skloněný, byl pouze v pyžamu a po kamenných schodech mu klouzaly bosé nohy. Paní Stellenboschová otevřela dveře knihovny a vešla dovnitř. Strážní ji následovali. Pak se dveře hlasitě zabouchly a opět se rozhostilo ticho.

Vše se odehrálo tak rychle, že Alex nestačil zahlédnout chlapcovu tvář. Ale tušil, kdo to je. Poznal ho podle hlasu.

Byl to James Sprintz.

Alex se vyplížil z krbu a přešel halou ke dveřím knihovny. Z opačné strany se nic neozývalo. Klekl si a podíval se klíčovou dírkou dovnitř. V místnosti byla tma. Nic neviděl. Co má dělat? Kdyby se vrátil nahoru, mohl by se dostat do pokoje, aniž by ho někdo zahlédl. Počkal by, až dveře znovu odemknou, a pak by vklouzl do postele. Nikdo by se nedozvěděl, že byl venku.

Ale jediný člověk ve škole, který se k němu choval přátelsky, byl na opačné straně dveří knihovny. Odvlekli ho tam. Možná mu vymývají mozek… možná ho dokonce bijí. Alex se nemohl jen tak otočit a nechat ho osudu.

Rozhodl se. Otevřel dveře a vešel dovnitř.

Knihovna byla prázdná.

Stál na prahu a napínal zrak do tmy. Knihovna měla pouze jedny dveře. Všechna okna byla zavřená. Nikde nikoho neviděl. Na opačné straně knihovny stálo ve výklenku brnění a sledovalo, jak se k němu blíží. Copak se zmýlil? Copak paní Stellenboschová a strážní vešli do jiné místnosti?

Alex došel k výklenku a zadíval se za brnění, protože ho napadlo, jestli se za ním třeba neskrývá další vchod. Nebylo tam nic.

Kloubem ruky zaťukal na stěnu. Kupodivu to vypadalo, že je z oceli, ale na rozdíl od stěny na schodišti tu nebyla klika, nic, co by naznačovalo, že se tudy dá projít.

Nemohl nic dělat, a tak se rozhodl vrátit do pokoje dřív, než ho objeví.

Ale sotva dorazil do prvního patra, opět uslyšel hlasy… další strážní, kteří se pomalu přibližovali chodbou. Alex spatřil dveře, a aby ho nezahlédli, vklouzl do místnosti za nimi. Ocitl se v prádelně. Stála tu pračka, sušička a dvě žehlicí prkna. Alespoň tu bylo teplo. Obklopila ho vůně mydlinek.

Strážní přešli kolem. Vzápětí se ozvalo kovové cvaknutí, které jako by se šířilo celou chodbou, a Alexovi došlo, že se všechny dveře současně odemkly. Mohl se vrátit do postele.

Vyplížil se z prádelny a zamířil na konec chodby. Cestou prošel kolem pokoje Jamese Sprintze, který sousedil s jeho. Všiml si, že jsou dveře otevřené. A pak se zevnitř ozval hlas.

„Alexi?“ Byl to James.

Ne. To není možné. Ale v místnosti někdo byl.

Alex se podíval dovnitř. V pokoji se rozsvítilo.

Byl to James. Seděl na posteli a ospale mžoural, jako by se právě probudil. Alex na něj ohromeně zíral. Měl na sobě stejné pyžamo jako chlapec, kterého právě odvlekli strážní do knihovny… ale nemohl to být on. Musel to být někdo jiný.

„Co tu vyvádíš?“ zeptal se James.

„Měl jsem dojem, že něco slyším,“ odpověděl Alex.

„Ale seš oblečenej na ven. A úplně promočenej!“ James se podíval na hodinky. „Jsou skoro tři…“

Alexe překvapilo, že uběhlo tolik času. Když se probudil, bylo teprve dvě patnáct. „Seš v pořádku?“ zeptal se.

„Jo.“

„Nebyl…?“

„Co?“

„Ale nic. Tak zatím.“

Alex se vplížil zpátky do svého pokoje. Když za sebou zavřel dveře, svlékl si mokré oblečení, vysušil si vlasy ručníkem a vlezl si do postele. Jestli do knihovny neodvlekli Jamese, koho tedy? A navíc

to byl James. Slyšel ten výkřik, viděl jeho ochablou postavu na schodišti. Tak jak to, že je James v posteli?

Alex zavřel oči a snažil se usnout. Noční události nastolily další hádanky a nic nevyřešily. Ale něco přece jen zjistil.

Věděl už, jak se dostat do druhého poschodí.

DVOJÍ PROVEDENÍ

Když Alex sešel do jídelny, James už snídal; vejce se slaninou, toast a čaj. Každý den si dával totéž. Jakmile Alex vešel do místnosti, James zvedl ruku, aby ho pozdravil. Ale sotva Jamese spatřil, zmocnil se ho pocit, že se něco stalo. James se usmíval, ale připadal mu nějak vzdálený, jako by myslel na něco jiného.

„Tak cos to včera v noci prováděl?“ zeptal se James.

„Já nevím…“ Alex měl chuť mu všechno vyklopit – dokonce i to, že je tu pod falešným jménem a poslali ho sem na průzkum školy. Ale neudělal to. Ne tady, tak blízko ostatních chlapců. „Myslím, že se mi něco ošklivýho zdálo.“

„Chodil jsi náměsíčnej ve sněhu?“

„Ne. Měl jsem pocit, že jsem něco viděl, ale asi to tak nebylo. Jen jsem si to představoval.“ Změnil téma a ztišil hlas. „Přemýšlel jsi o tom svým plánu?“ zeptal se.

„O jakým plánu?“

„O lyžování.“

„Nesmíme lyžovat.“

„Myslím… o útěku.“

James se usmál, jako by si právě vzpomněl, o čem Alex mluví. „Jo, tohle – rozmyslel jsem si to,“ pronesl.

„Jak to myslíš?“

„Kdybych utekl, táta by mě zase poslal zpátky. Nemá to smysl. Budu se prostě usmívat a vydržím to. Navíc bych se stejně nedokázal dostat z toho kopce dolů. Je na to moc málo sněhu.“

Alex na Jamese chvíli zíral. Všechno, co říkal, byl přesný opak toho, co povídal včera. Skoro ho napadlo, jestli je to stejný kluk. Ale samozřejmě byl. Vypadal stejně jako vždycky. Na obličeji měl pořád modřiny – i když už bledly. Černé vlasy, tmavohnědé oči, bledá pleť – byl to James. A přesto se současně něco stalo. Tím si byl jistý.

Pak se James otočil a Alex spatřil, že do jídelny vešla paní Stellenboschová v obzvlášť ohavných zelenkavých šatech, které jí sahaly ke kolenům. „Dobré ráno, chlapci!“ pozdravila. „Za deset minut začíná vyučování. První hodina je dějepis a bude se konat ve

věžní místnosti.“ Přistoupila k Alexovu stolu. „Jamesi, doufám, že se k nám dnes připojíš.“

James pokrčil rameny. „Tak dobře, paní Stellenboschová.“

„Skvělé. Podíváme se na život Adolfa Hitlera. Byl to velice zajímavý muž. Jsem přesvědčená, že si z té hodiny odnesete spoustu užitečných poznatků.“ Po těch slovech odešla.

Alex se otočil k Jamesovi. „Ty jdeš na vyučování?“

„Proč ne?“ James dojedl. „Začínám se tady nudit. Možná jsem měl začít chodit na hodiny dřív. Neměl by ses chovat tak negativně, Alexi.“ Zamával prstem, aby svoje slova zdůraznil. „Marníš čas.“

Alex ztuhl. To gesto už kdysi viděl – způsob, jakým zamával prstem. Joe Canterbury, ten Američan, včera udělal přesně totéž.

Loutky tancující na stejném provázku.

Co se včera v noci stalo?

Alex sledoval, jak James spolu s ostatními odchází. Cítil, že ztratil v Point Blanc svého jediného kamaráda, a najednou si přál být pryč z toho místa, pryč z hor, zpátky v bezpečném světě Brooklandské školy. Dřív možná po tomhle dobrodružství toužil. Teď chtěl domů. Stiskne třikrát za sebou tlačítko na discmanu a MI-6 si pro něj přijde. Ale nemohl to udělat, dokud nezíská nějaké informace.

Alex věděl, co musí podniknout. Vstal a odešel z jídelny.

Objevil tu cestu včera v noci, když se schovával v krbu. Komín se cestou vzhůru zatáčel a kroutil – přesto zezdola viděl paprsek světla. Měsíčního světla. Cihly na stěnách Akademie byly možná příliš hladké, aby se po nich dalo šplhat, ale v komíně byly popraskané a nerovné, se spoustou úchytů pro ruce a výstupků pro nohy. Snad bude ve druhém a třetím pochodí krb. A i kdyby nebyl, dostane se komínem na střechu a – pokud tam na něj nebudou čekat strážní – nějakou cestu dolů už najde.

Alex došel ke krbu se dvěma kamennými draky. Podíval se na hodinky. Devět hodin. Vyučování potrvá do oběda a nikdo se nebude zajímat, kde je. Oheň konečně vyhasl, i když popel byl stále teplý. Nepřijde ho strážný vybrat? Nezbývalo mu než doufat, že to nechá na odpoledne. Když se podíval nahoru do komína, spatřil kousek

modrého nebe. Obloha se zdála nekonečně daleko a komín byl užší, než se domníval. Co když v něm uvízne? Vypudil tu myšlenku z hlavy, natáhl ruku ke spáře mezi cihlami a vytáhl se nahoru.

V komínu to páchlo spáleninou. Ve vzduchu se vznášely saze a vnikaly mu při každém nádechu do plic. Podařilo se mu najít oporu pro nohu, odstrčil se a posunul se asi o metr výš. Teď byl zaklíněný uvnitř, chodidly se opíral o jednu stěnu, zády o druhou a nohy a hýždě se mu vznášely ve vzduchu. Vůbec nemusel používat ruce. Aby se dostal výš, stačilo jen napnout nohy a tlakem chodidel na stěnu se udržel na místě. Odstrčit se a posunout se vzhůru. Musel postupovat opatrně, protože se při každém pohybu sypaly dolů další saze. Cítil je ve vlasech, ale neodvážil se podívat nahoru. Kdyby mu spadly do očí, oslepily by ho. Odstrčit se a posunout se vzhůru a zase znovu. Ne moc rychle. Kdyby mu sjela noha, zřítil by se dolů. Byl už hodně vysoko nad krbem. Jak daleko se dostal? Měl za sebou minimálně jedno poschodí… což znamenalo, že se blíží k druhému. Kdyby spadl z téhle výšky, zlomil by si obě nohy.

Komín byl čím dál tmavší a užší. Alexovi připadalo, že se světlo nahoře nepřibližuje. Zjistil, že pohyb v úzkém otvoru je čím dál obtížnější, a špatně se mu dýchalo. Celé hrdlo měl pokryté sazemi. Znovu se odstrčil a tentokrát praštil koleny do zdi. Chodidly mu projela křečovitá bolest. Zastavil se, natáhl ruce nad sebe a snažil se zjistit, kde je. Nad hlavu mu sahala zeď ve tvaru L. Koleny narazil do její spodní části, ale hlavu měl za vzpřímeným dílem. Ať byla ta překážka cokoli, bránila mu v cestě vzhůru, protože mezi ní a stěnou komína zbývala jen tak úzká mezera, že se mu do ní ramena a trup sotva vešly.

Opět mu bleskla hlavou děsivá myšlenka, že se v otvoru zaklíní. Nikdo ho nenajde. Udusí se ve tmě.

Zalapal po dechu a spolkl saze. Poslední pokus! Opět se odstrčil a natáhl paže nad hlavu. Ucítil, jak mu záda kloužou po stěně a tričko se mu zachytává o drsné cihly. Pak se rukama chytil za něco, co, jak si uvědomil, musí být vršek L. Vytáhl se nahoru a zjistil, že se dívá do druhého krbu, který ústil do hlavního komína. Ten byl tou překážkou, kolem které se právě protáhl. Alex se vyhoupl nahoru a

neohrabaně se vrhl dopředu. Jeho pád ztlumila další polena a popel. Dostal se do druhého poschodí!

Vyčerpaně se vyplazil z krbu. Před pár týdny četl v Brooklandu o viktoriánských kominících; jak byli asi šestiletí chlapci nuceni do prakticky otrocké práce. Nikdy ho nenapadlo, že jejich pocity zažije na vlastní kůži. Zakašlal a plivl si do dlaně. Sliny byly černé. Napadlo ho, jak asi vypadá. Než ho někdo uvidí, musí se osprchovat.

Vstal. Druhé poschodí bylo stejně tiché jako přízemí a první patro. Z vlasů se mu řinuly pramínky sazí, na okamžik neviděl. Zatímco si otíral oči, opřel se o sochu. Pak se opět rozhlédl. Opíral se o kamenného draka, stejného jako byl ten v přízemí. Zadíval se na krb. Byl také úplně stejný. Vlastně –

Alexe napadlo, jestli neudělal nějakou příšernou chybu. Stál v hale, která byla do poslední maličkosti stejná jako hala v přízemí. Byly tu stejné chodby, stejné schodiště, stejný krb – ze stěn dokonce utrápeně zíraly stejné hlavy zvířat. Jako by lezl do kruhu a vrátil se zpátky tam, odkud začal. Otočil se. Ne. Byla tu jedna odlišnost. Nespatřil hlavní vchod. Podíval se z okna na přední nádvoří; o zeď se opíral strážný a kouřil cigaretu. Tohle je druhé patro. Ale vypadalo jako dokonalá replika přízemí.

Alex se po špičkách plížil dopředu, protože se bál, že ho možná někdo slyšel vylézat z krbu. Nikde však nikoho nespatřil. Došel chodbou k prvním dveřím. V přízemí by to byla knihovna. Opatrně, centimetr po centimetru, dveře otevřel. Vedly do druhé knihovny – opět jako by z oka vypadla té první. Byly tu stejné stoly a židle, stejné brnění střežící stejný výklenek. Přejel očima po policích. Byly tu dokonce i stejné knihy.

Ale jedna odlišnost tu byla – přinejmenším jedna odlišnost, které si Alex všiml. Měl pocit, jako by zabloudil do jednoho z těch hlavolamů, které občas otisknou v komiksech nebo časopisech. Dva stejné obrázky. Ale deset úmyslných odlišností. Najdeš je? Tady spatřil velký televizní přijímač zavěšený na konzole zapuštěné do zdi. Televize byla zapnutá. Alex se díval na obraz další knihovny. Začínala se mu točit hlava. Co je to na té televizní obrazovce za knihovnu? Tahle to být nemůže, protože sebe Alex neviděl. Takže to musí být knihovna v přízemí.

Dvě totožné knihovny. Člověk sedí v jedné a dívá se na druhou. Ale proč? Jaký to má smysl?

Trvalo mu asi deset minut, než pochopil, že celé druhé poschodí je kopií přízemí, se stejnou jídelnou, společenskou místností a hernou. Alex přistoupil ke kulečníkovému stolu a položil doprostřed kouli. Skutálela se do otvoru v rohu. Podlaha byla stejně křivá jako ta dole. Na televizní obrazovce viděl hernu o patro níž. Bylo to stejné jako v knihovně; jedna místnost špehovala druhou.

Vrátil se zpátky do hlavní haly a vyšel po schodišti do třetího patra. Chtěl se podívat do svého pokoje, ale nejdřív navštívil Jamesův. Další dokonalá kopie; stejné scifi plakáty, stejný model sluneční soustavy nad postelí, stejná lávová lampa na stejném nočním stolku. Dokonce i stejné oblečení poházené po podlaze. Takže tyhle místnosti nepostavili jen proto, aby byly stejné. Pečlivě je udržovali. Všechno, co se stalo dole, stalo se i nahoře. Znamená to snad, že tu někdo žije, sleduje každičký pohyb Jamese Sprintze, dělá všechno, co dělá on? A pokud to je pravda, napodobuje někdo jiný i jeho samotného?

Alex se vydal vedle. Jako by vešel k sobě do pokoje. Opět tu byla stejná postel, stejný nábytek – a stejná televize. Zapnul ji. Na obrazovce se objevil jeho pokoj v prvním patře. Na posteli ležel discman. Uviděl mokré oblečení ze včerejší noci. Pozoroval ho někdo, když se protáhl oknem ven do noci? Alex ucítil záchvěv paniky, ale pak se uklidnil. Tenhle pokoj – kopie jeho pokoje – byl jiný. Nikdo tu zatím nebydlel. Stačilo se rozhlédnout. V posteli ještě nikdo nespal a menší detaily také neodpovídaly. Ve zkopírovaném pokoji nebyl discman. Ani tu neležely mokré šaty. Dveře skříně nechal otevřené. Tady byly zavřené.

Celé to vypadalo jako nevysvětlitelná záhada. Alex se ji snažil rozluštit. Každého chlapce, který přijel na Akademii, sledovali. Každý jeho čin okopírovali. Když si pověsil na zeď v pokoji plakát, stejný plakát pověsili v druhém pokoji. V tomhle pokoji bude někdo bydlet a dělat všechno, co dělá Alex. Vzpomněl si na postavu, kterou zahlédl předchozího dne… někoho s bílou maskou na obličeji. Třeba se sem nastěhuje právě on. Všechno ale nasvědčovalo tomu, že tu zatím z nějakého důvodu nebydlí.

Nicméně stále neznal odpověď na klíčovou otázku. Jaký to má smysl? Špehovat chlapce je jedna věc, ale kopírovat všechno, co dělají?

V tu chvíli bouchly dveře a Alex uslyšel hlasy; po chodbě se blížili dva muži. Alex se připlížil ke dveřím a vykoukl ven. Zahlédl doktora Griefa, jak s dalším mužem, malou, baculatou postavou v bílém plášti, vchází do prádelny. Alex vyklouzl z kopie svého pokoje a vydal se za nimi.

„…jste dokončil práci. Jsem vám nesmírně vděčný, pane Baxtere."

„Děkuji, doktore Griefe."

Nechali dveře otevřené. Alex se přikrčil a nakoukl dovnitř. Tahle část třetího patra prvnímu neodpovídala. Tady žádné pračky ani žehlicí prkna nebyly. Místo toho spatřil Alex místnost s řadou umyvadel a skrz další dveře dokonale vybavený operační sál, přinejmenším dvakrát tak velký jako prádelna v prvním podlaží. Uprostřed sálu stál operační stůl. Zdi lemovaly police s chirurgickými nástroji, chemikáliemi a – na stole – ležely černobílé fotografie.

Operační sál! Jakou roli v téhle prapodivné ďábelské skládačce hraje? Muži vešli dovnitř a stále se bavili. Grief měl jednu ruku v kapse. Alex vklouzl do předpokoje a skrčil se vedle jednoho umyvadla. Odtud je mohl vidět a slyšet, co si povídají.

„Takže doufám, že jste byl s poslední operací spokojen," pronesl pan Baxter. Byl pootočený ke dveřím, takže Alex viděl jeho kulatý, povadlý obličej se žlutými vlasy a tenkým knírkem. Baxter měl pod bílým pláštěm motýlka a kostkovaný oblek. Alex toho muže ještě nikdy neviděl. Tím si byl jistý. A přesto měl současně dojem, že ho zná. Další záhada!

„Bezvýhradně," odpověděl doktor Grief. „Viděl jsem ho hned po tom, co jste mu sundal obvazy. Odvedl jste skvělou práci."

„Vždycky jsem byl nejlepší. Ale za to jste mi platil." Baxter se tiše zasmál a úlisným hlasem dodal: „Když už o tom mluvíme, asi bychom si měli promluvit o poslední platbě."

„Dostal jste už milion amerických dolarů."

„Jistě, doktore Griefe.“ Baxter se usmál. „Ale napadlo mě, jestli bych si nezasloužil menší… prémii?“

„Myslel jsem, že jsme se domluvili.“ Doktor Grief velice pomalu otočil hlavu. Červené brýle se upřely na druhého muže jako reflektory.

„Ano, domluvili jsme se na odměně za práci. Ale moje mlčení je jiná věc. Představoval jsem si ještě tak čtvrt milionu. Vzhledem k velikosti a rozsahu projektu Blíženci to zas není tolik. Pak se uchýlím do své vilky ve Španělsku a už nikdy o mně neuslyšíte.“

„Už o vás nikdy neuslyším?“

„Slibuju.“

Doktor Grief přikývl. „Myslím, že je to dobrý nápad.“

V tu chvíli vytáhl ruku z kapsy. Alex spatřil, že drží automatickou pistoli s objemným tlumičem, který trčel z hlavně. Když Grief muže zasáhl, přímo doprostřed čela, Baxter se stále ještě usmíval. Potom zavrávoral, zřítil se na operační stůl a zůstal nehybně ležet.

Doktor Grief sklonil pistoli. Přistoupil k telefonu, zvedl sluchátko a vytočil číslo. Několik vteřin čekal, než na druhé straně zvednou sluchátko.

„Tady Grief. Mám na operačním sále nějaký odpad, kterého se potřebuju zbavit. Mohl byste prosím informovat úklidovou četu?“

Potom zavěsil, naposledy se zadíval na nehybnou postavu na operačním stole a zamířil na opačnou stranu místnosti. Alex si všiml, že stiskl tlačítko. Část stěny se odsunula a za ní se objevil výtah. Jakmile do něj doktor Grief nastoupil, dveře se potichu zavřely.

Alex se napřímil, příliš ohromený, aby dokázal jasně uvažovat. Doklopýtal do operačního sálu. Věděl, že musí jednat rychle. Úklidová četa, kterou doktor Grief zavolal, je na cestě. Chtěl ale vědět, jaký druh operací se tu konal. Pan Baxter byl zřejmě chirurg. Ale za jakou práci dostal zaplaceno milion dolarů?

Alex se rozhlédl a snažil se vyhnout pohledu na mrtvé tělo. Na jedné polici ležela sada skalpelů, nejděsivější věc, jakou kdy v životě viděl, s čepelemi tak ostrými, že téměř cítil jejich dotek, už když se na ně podíval. Byly tu balíčky gázy, injekční stříkačky, láhve s

různými tekutinami. Ale nic, co by mu naznačovalo, proč doktor Grief Baxtera zaměstnal. Alex si uvědomil, že je to marné.

O medicíně nic nevěděl. Tuhle místnost mohli využívat k čemukoli od obříznutí zarostlých nehtů na nohou po složitou operaci srdce.

A pak mu padl zrak na fotografie. Poznal sám sebe, jak leží na posteli, kterou také znal. Bylo to v Paříži! Pokoj číslo třináct v hotelu Du Monde. Pamatoval si to černobílé povlečení stejně jako oblečení, které měl tu noc na sobě. Na většině snímků byl nahý. Vyfotografovali každý centimetr jeho těla, někdy z bezprostřední blízkosti, jindy z větší vzdálenosti. Na všech snímcích měl zavřené oči. Když se na sebe Alex díval, pochopil, že ho omámili léky, a vzpomněl si, jak večeře s paní Stellenboschovou skončila.

Ty fotografie ho znechutily. Manipulovali s ním lidé, kteří si mysleli, že Alex nemá žádnou cenu. Neměl doktora Griefa a jeho zástupkyni rád od okamžiku, kdy se s nimi seznámil. Teď k nim cítil hlubokou nenávist. Stále nevěděl, co provádějí. Ale jsou zlí. Musí je zastavit.

Z myšlenek ho vytrhl zvuk kroků, které stoupaly nahoru po schodišti. Úklidová četa! Ohlédl se a zaklel. Nestihl vyjít ven a v místnosti nebylo kam se schovat. Pak si vzpomněl na výtah. Došel k němu a netrpělivě stiskl tlačítko. Kroky se rychle blížily. Slyšel hlasy. Vtom se panel odsunul a Alex nastoupil do malé stříbrné kabiny. Bylo tam pět tlačítek: S, R, 1, 2, 3. Stiskl R. Uměl francouzsky natolik, aby věděl, že R musí znamenat *rez-de-chaussée* neboli přízemí. Doufal, že ho výtah odveze zpátky na místo, odkud svou výpravu zahájil.

Dveře se zavřely několik vteřin předtím, než do operačního sálu vešli strážní. Když se výtah rozjel, Alex cítil, že se mu zhoupl žaludek. Konečně kabina zpomalila. Alex si uvědomil, že se dveře můžou otevřít kdekoli. Možná se ocitne uprostřed stráží – nebo dalších chlapců ve škole. Jenže už bylo na všechno pozdě. Rozhodl se. Ať se stane cokoli, bude to muset zvládnout.

Ale měl štěstí. Když se dveře odsunuly, objevila se za nimi knihovna. Alex usoudil, že jde o skutečnou knihovnu a ne o další kopii. Místnost byla prázdná. Vystoupil z výtahu a otočil se. Stál

naproti výklenku. Dveře výtahu tvořily jeho stěnu. Byly skvěle maskované brněním, které teď bylo rozříznuté přesně uprostřed, každá polovina na jedné straně. Když se dveře automaticky zavřely, brnění se opět spojilo dohromady a otvor zakrylo. Alex musel proti své vůli ten jednoduchý nápad obdivovat. Celá tahle budova připomínala úžasnou skříňku plnou kouzel.

Alex se podíval na ruce. Měl je pořád špinavé. Zapomněl, že je celý od sazí. Vyplížil se z knihovny a snažil se nezanechat na koberci černé otisky. Pak chvatně zamířil do svého pokoje. Když vešel dovnitř, musel si připomenout, že jde skutečně o jeho pokoj a ne o kopii o dvě patra výš. Ale byl tu discman – a ten potřeboval ze všeho nejvíc.

Věděl dost. Byl nejvyšší čas zavolat záchrannou jednotku. Třikrát rychle za sebou stiskl nouzové tlačítko a šel se osprchovat.

TAKTICKÉ VYČKÁVÁNÍ

V Londýně pršelo a vypadalo to, že nikdy nepřestane.

V podvečerním provozu se auta choulila k sobě a nehýbala se. Alan Blunt stál u okna a díval se na ulici, když vtom někdo zaklepal na dveře. Neochotně se otočil, jako by ho pohled na vlhké, bezútěšné město fascinoval. Do kanceláře vešla paní jonesová. V ruce držela list papíru. Když se Blunt posadil za stůl, všiml si, že nahoře jsou červeně natištěná slova Naléhavé.

„Ozval se nám Alex," oznámila paní jonesová.

„Ano?"

„Smithers mu dal eurosatelitní vysílačku, kterou zabudoval do přenosného CD přehrávače. Alex nám dnes ráno vyslal signál… v deset hodin dvacet sedm minut jeho času."

„Což znamená?"

„Že má buď potíže, nebo zjistil dost informací. Ať tak nebo tak, musíme pro něj."

„Tak mě napadá…" Blunt se opřel do křesla a hluboce se zamyslel. V mládí získal na Cambridgi nejvyšší univerzitní pocty za studium matematiky. O třicet let později stále viděl život jako řadu složitých výpočtů. „Jak dlouho je Alex v Point Blanc?" zeptal se.

„Týden."

„Pokud si vzpomínám, nechtěl tam odjet. Podle sira Davida Frienda bylo jeho chování v Haverstock Hall mírně řečeno asociální. Víte, že zneškodnil Friendovu dceru paralyzující šipkou? Zřejmě kvůli němu taky málem zahynula v železničním tunelu."

„Hrál svou roli," namítla paní Jonesová. „Přesně, jak jste mu přikázal."

„Zdá se, že ji hrál až příliš dokonale," ucedil Blunt. „Alex už možná není na sto procent spolehlivý."

„Poslal vzkaz." Paní Jonesová nedokázala ovládnout podrážděnost v hlase. „Zřejmě má vážné potíže. Dali jsme mu to zařízení pro případ nouze. Aby nám dal vědět, kdyby potřeboval pomoc. Použil je. Nemůžeme sedět s rukama v klíně a nechat ho v tom."

„Nic takového neříkám.“ Alan Blunt se na ni zvědavě podíval. „Snad vám nepřirostl k srdci?“ zeptal se.

Paní Jonesová uhnula pohledem. „Nebuďte směšný.“

„Připadá mi, že si o něj děláte starosti.“

„Je mu teprve čtrnáct, Alane! Je to dítě, proboha!“

„Vy jste kdysi měla děti.“

„Ano.“ Paní Jonesová se k němu otočila. „Možná v tom je ten rozdíl. Ale i vy musíte připustit, že je výjimečný. Žádného dalšího agenta, jako je on, nemáme. Čtrnáctiletý kluk! Dokonalá tajná zbraň. Moje city k němu s tím nemají nic společného. Nemůžeme si dovolit o něj přijít.“

„Jen nechci vpadnout do Point Blanc bez konkrétních informací,“ namítl Blunt. „Za prvé, jde o Francii – a víte, jací Francouzi jsou. Když zjistí, že jsme vnikli na jejich území, udělají nám ze života peklo. Za druhé, Grief má v rukou chlapce z nejbohatších rodin na světě. Jestli tam vpadneme se SAS, celá záležitost by mohla přerůst ve vážný mezinárodní incident.“

„Chtěl jste důkaz, že je škola spojená s Roscoeovou a Ivanovovou smrtí,“ namítla paní Jonesová. „Alex ho zřejmě má.“

„Možná ano, možná ne. Čtyřiadvacetihodinový odklad by neměl hrát velkou roli.“

„Čtyřiadvacet hodin?“

„Jednotka bude v pohotovosti. Můžou celou záležitost zpovzdálí sledovat. Pokud má Alex potíže, brzy to zjistíme. Kdyby se mu podařilo dát věci do pohybu, mohlo by to hrát v náš prospěch. Přesně to bychom potřebovali. Přinutit Griefa, aby vyložil karty na stůl.“

„A jestli nás Alex opět zkontaktuje?“

„Pak se pustíme do akce.“

„Možná dorazíme pozdě.“

„Pokud jde o Alexe?“ Blunt nedal najevo jedinou emoci. „Jsem přesvědčený, že si o něj nemusíte dělat starosti, paní Jonesová. Dokáže se o sebe postarat.“

Telefon zazvonil a Blunt zvedl sluchátko. Rozhovor byl u konce. Paní Jonesová vstala a odešla, aby připravila jednotku SAS k odletu do Ženevy. Blunt má samozřejmě pravdu. Taktické vyčkávání by se jim mohlo vyplatit.

Domluví se s Francouzi. Zjistí, co se děje. A jde o pouhých čtyřiadvacet hodin.

Nezbývalo jí než doufat, že Alex dokáže tak dlouho přežít.

Alex seděl při snídani u stolu sám. James Sprintz se poprvé rozhodl připojit k ostatním chlapcům. Najednou bylo všech šest nejlepšími přáteli. Alex si chlapce, který byl kdysi jeho kamarádem, důkladně prohlížel a snažil se zjistit, co se na něm změnilo. Odpověď dobře znal. Všechno a nic. James byl úplně stejný a současně naprosto jiný.

Když Alex dojedl a vstal, James na něj zavolal: „Co kdybys s námi šel dneska na vyučování, Alexi? Máme latinu."

Alex zavrtěl hlavou. „Latina není k ničemu."

„Opravdu si to myslíš?" zeptal se James tak pohrdavě, až to Alexe na okamžik zaskočilo. V tu chvíli nemluvil James. James pohyboval ústy, ale slova pronesl doktor Grief.

„Dobře se bav," odpověděl Alex a chvatně vyšel z jídelny.

Od chvíle, kdy stiskl nouzové tlačítko na discmanu, uplynulo téměř čtyřiadvacet hodin. Alex si nebyl jistý, co čekal. Letka helikoptér s britskou vlajkou by ho uklidnila. Ale zatím se nic nestalo. Dokonce ho napadlo, jestli nouzový signál vůbec zachytili. Současně se na sebe zlobil. Viděl, jak doktor Grief zastřelil na operačním sále muže jménem Baxter, a zpanikařil. Věděl, že je Grief vrah. Věděl, že Akademie je mnohem víc než internátní škola, jak předstírali. Ale stále neznal všechny odpovědi. Co přesně doktor Grief dělá? Je zodpovědný za smrt Michaela J. Roscoea a Viktora Ivanova? A pokud ano, proč?

Faktem bylo, že nevěděl dost. A než dorazí MI-6, Baxterovo tělo bude pohřbené někde v horách a důkaz o tom, co se stalo, nenávratně zmizí. Alex bude vypadat jako hlupák. Téměř si dokázal představit, jak doktor Grief vypráví svou verzi příběhu…

„Ano, je tady operační sál. Byl vybudován před mnoha lety. Druhé a třetí poschodí nikdy nepoužíváme. Je tady výtah, ano. Instalovali ho dávno předtím, než jsme sem přišli my. Vysvětlili jsme Alexovi, proč tady máme ozbrojené strážné. Jsou tu na jeho ochranu. Ale jak sami vidíte, pánové, nic špatného se tu neděje. Ostatní

chlapci jsou spokojení. Baxter? Ne, nikoho s tímhle jménem neznám. Alex si zřejmě něco vymyslel. Překvapuje mě, že jste ho sem poslali, aby nás špehoval. Až budete odcházet, byl bych rád, kdybyste ho vzali s sebou…“

Musí zjistit víc – a to znamená, že se musí vrátit do druhého poschodí. Nebo se možná podívat dolů. Alex si vzpomněl na písmena v tajném výtahu. R jako *rez-de- chaussée*. S musí znamenat *sous-sol*. To je francouzský výraz pro suterén.

Došel do třídy, kde probíhala hodina latiny, a nakoukl pootevřenými dveřmi dovnitř. Doktora Griefa neviděl, ale slyšel jeho hlas.

„*Felix quipotuit rerum cognoscere causas…*“

Ozvalo se zaskřípání; křída na tabuli. A ve třídě bylo šest chlapců, kteří seděli v lavicích a pozorně poslouchali. James seděl mezi Hugem a Tomem a dělal si poznámky. Alex se podíval na hodinky. Budou tu ještě hodinu. Je sám.

Vrátil se po chodbě a vklouzl do knihovny. Když se probudil, stále cítil zápach sazí a neměl chuť znovu absolvovat cestu komínem. Místo toho došel k brnění. Věděl už, že výklenek maskuje dveře výtahu. Když se daly otevřít zevnitř, zřejmě tedy bude nějaké tlačítko i zvenčí.

Najít ho mu trvalo pouhých pár minut. V náprsním krunýři byla zabudována tři tlačítka. I zblízka vypadala jako součást brnění – něco, na co středověký rytíř upevňoval jakousi věc. Ale když Alex stiskl to prostřední, brnění se pohnulo. Vzápětí se opět v polovině rozestoupilo a Alex spatřil čekající výtah.

Tentokrát stiskl spodní tlačítko. Připadalo mu, že výtah jede nekonečně dlouho, jako by se suterén budovy nacházel hluboko pod zemí. Konečně se dveře opět otevřely a Alex se díval do zahýbající chodby s vykachlíkovanými stěnami, které mu trochu připomínaly londýnskou stanici metra. Byla tu zima. Chodbu osvětlovaly holé žárovky, zašroubované v pravidelných rozestupech do stropu.

Vykoukl ven, ale okamžitě couvl. Na konci chodby spatřil strážného, jak sedí u stolu a čte noviny. Slyšel, že se dveře výtahu otevřely? Alex se opět naklonil dopředu. Strážný byl zabraný do sportovní přílohy. Nepohnul se. Alex vyklouzl z výtahu a plížil se

chodbou opačným směrem. Když dorazil na roh, zahnul do druhé chodby, kterou lemovaly ocelové dveře. Nikde nikoho nespatřil.

Kde je? Něco tu musí být, jinak by tu ten strážný neseděl. Alex došel k nejbližším dveřím. Vepředu byla špehýrka a Alex skrz ni spatřil holou, bíle vymalovanou celu se dvěma pryčnami, záchodem a umyvadlem. V cele seděli dva chlapci. Jednoho ještě nikdy neviděl, ale druhého okamžitě poznal. Byl to zrzavý chlapec jménem Tom McMorin. Ale před několika minutami viděl Toma na hodině latiny! Co tu dělá?

Alex se přesunul k vedlejší cele. V ní také spatřil dva chlapce. Jeden byl plavovlasý, s atletickou postavou, modrýma očima a pihami. Druhého opět poznal. Byl to James Sprintz. Alex dveře prozkoumal. Objevil na nich dvě zástrčky, ale, pokud se dobře díval, žádný zámek. Odsunul je a stiskl kliku. Když se dveře otevřely, Alex vešel dovnitř.

James vstal a ohromeně na něj vytřeštil oči. „Alexi! Co tady děláš?“

Alex zavřel dveře. „Nemáme moc času,“ pronesl. Mluvil šeptem, i když existovala jen malá pravděpodobnost, že by ho někdo slyšel. „Co se ti stalo?“

„Předevčírem v noci pro mě přišli,“ vysvětlil James. „Vytáhli mě z postele a odvlekli do knihovny. Je tam nějakej výtah –“

„Za brněním.“

„Jo. Nevěděl jsem, co se mnou udělají. Myslel jsem si, že mě chtějí zabít. Ale odvedli mě sem.“

„Jsi tady celý dva dny?“

„Jo.“

Alex potřásl hlavou. „Před patnácti minutama jsi snídal v jídelně.“

„Vyrobili naše kopie.“ Poprvé promluvil druhý chlapec. „Všech! Nevím, jak to dělají ani proč. Ale je to tak.“

Rozzlobeně se zadíval na dveře. „Jsem tu už celý tejdny. jmenuju se Paul Roscoe.“

„Roscoe? Tvůj táta –“

„Michael Roscoe.“

Alex zmlkl. Nedokázal mu říct, co se stalo jeho otci, a uhnul pohledem, protože se bál, že mu to Paul vyčte z očí.

„Jak ses sem dolů dostal?“ zeptal se James.

„Poslechněte,“ pronesl Alex. Mluvil teď mnohem rychleji. „Poslalo mě sem MI-6. Nejmenuju se Alex Friend. Jsem Alex Rider. Všechno dobře dopadne. Pošlou sem svý lidi a všechny vás vysvobodí.“

„Ty jsi… *špion?*“ Jamese to očividně překvapilo.

Alex přikývl. „Něco takovýho,“ přisvědčil.

„Otevřel jsi dveře. Můžeme odsud vypadnout!“ Paul Roscoe vstal a chystal se k odchodu.

„Ne!“ Alex zvedl ruce. „Musíte počkat. Do údolí nevede žádná cesta. Zatím tu zůstaňte a já se vrátím s pomocí. Slibuju. Je to jediná šance.“

„Nemůžu –“

„Musíš. Věř mi, Paule. Teď vás zase zamknu, takže se o mojí návštěvě nikdo nedozví. Ale nebudu pryč dlouho. Vrátím se!“

Alex nečekal na další námitky. Zamířil zpátky ke dveřím a otevřel je.

Venku stála paní Stellenboschová.

Stačil si jen uvědomit šok z toho, že ji spatřil. Snažil se zvednout ruku na obranu, zaujmout pozici pro karatistický kop. Ale už bylo pozdě. Její paže vystřelila a hrana ruky ho zasáhla do obličeje. Měl pocit, jako by narazil do cihlové zdi. Cítil, že se mu všechny kosti v těle otřásly. Před očima mu vybuchlo bílé světlo. Pak ztratil vědomí.

JAK OVLÁDNOUT SVĚT

„Otevři oči, Alexi. Doktor Grief s tebou chce mluvit.“

Slova k němu přicházela z nesmírné dálky. Alex zasténal a pokusil se zvednout hlavu. Seděl na židli a paže měl spoutané za opěradlem. Cítil, že má polovinu obličeje pohmožděnou a oteklou, a v ústech měl pachuť krve. Otevřel oči a čekal, až se mu podaří zaostřit. Před ním stála paní Stellenboschová a v jedné ruce volně svírala druhou pěst. Vzpomněl si, jak byla rána, kterou ho knokautovala, prudká. Ve spáncích mu tepalo. Přejel si jazykem po zubech, aby zjistil, jestli mu nějaký nechybí. Měl štěstí, že ho úder odhodil dozadu. Jinak by mu možná zlomila vaz.

Doktor Grief seděl ve svém zlatém křesle a pozoroval Alexe se zvědavostí či znechucením, nebo možná tak trochu s obojím. Nikdo jiný v místnosti nebyl. Venku stále sněžilo a v krbu hořel malý oheň, ale plameny nebyly zdaleka tak červené jako oči doktora Griefa.

„Způsobil jsi nám spoustu potíží,“ pronesl.

Alex zvedl hlavu. Pokusil se pohnout rukama, ale měl je spoutané za opěradlem.

„Nejmenuješ se Alex Friend. Nejsi synem sira Davida Frienda. Jmenuješ se Alex Rider a pracuješ pro britskou tajnou službu.“ Doktor Grief prostě konstatoval fakta. Hlas měl zcela bezvýrazný.

„Máme v celách ukryté mikrofony,“ vysvětlila paní Stellenboschová. „Někdy je užitečné slyšet, co si naši mladí hosté povídají. Všechno, co jsi řekl, vyslechl strážný, který mě přivolal.“

„Plýtval jsi naším časem a penězi,“ pokračoval doktor Grief. „Za to tě teď potrestáme. Ten trest nepřežiješ.“

Ta slova byla chladná a definitivní a v Alexovi vyvolala strach. Proudil krevním oběhem a blížil se k srdci. Zhluboka se nadechl a snažil se dát opět dohromady. Vyslal MI-6 nouzový signál. Už jsou na cestě do Point Blanc. Určitě se každou minutu objeví. Musí hrát o čas.

„Nemůžete mi nic udělat,“ prohlásil.

Paní Stellenboschová švihla rukou. Hřbetem ruky ho ze strany udeřila do hlavy tak prudce, až mu odletěla dozadu. Neupadl jen díky

židli. „Když mluvíš s ředitelem, oslovuj ho ‚doktore Griefe‘,“ zasyčela.

Alex se opět otočil. Oči měl zalité slzami. „Nemůžete mi nic udělat, doktore Griefe,“ pronesl. „Všechno vím. Vím o projektu Blíženci. Už jsem veškeré informace nahlásil do Londýna. Jestli mi něco uděláte, zabijou vás. Jsou už na cestě sem.“

Doktor Grief se usmál a v tu chvíli Alexovi došlo, že nic, co řekne, neovlivní to, co se s ním stane. Ten muž si je příliš jistý sám sebou. Je jako hráč pokeru, kterému se nejen podařilo spatřit všechny karty, ale navíc ukradl všechna čtyři esa pro sebe.

„To je možné, že jsou tvoji přátelé na cestě,“ pronesl. „Ale podle mě jsi jim nic neřekl. Prohledali jsme ti zavazadla a objevili jsme vysílací zařízení ukryté v discmanu. Všiml jsem si také, že je to důmyslná elektrická pila. Ale pokud jde o tu vysílačku, může vyslat signál, ale ne vzkaz. Jak ses o projektu Blíženci dozvěděl, to mě nezajímá. Domnívám se, že jsi ten název zaslechl, když jsi špehoval za dveřmi. Měli jsme být opatrnější – ale to, že sem britská rozvědka vyšle dítě… to jsme opravdu nečekali.

Takže předpokládejme, že tvoji přátelé každou chvíli dorazí. Nic nenajdou. A zmizíš i ty sám. Řeknu jim, že jsi utekl. Řeknu, že tě moji lidé hledají, ale velmi se obávám, že někde ve sněhu zemřeš na podchlazení. Nikdo neuhodne, co tu provádím. Projekt Blíženci bude úspěšný. Už *ted*’ je úspěšný. A i kdyby se mě tví přátelé rozhodli zabít, nic by se nezměnilo. Mě zabít nemůžou, Alexi. Svět už je můj.“

„Tím myslíte, že patří dětem, které jste najal, aby se chovaly jako dvojníci?“ zeptal se Alex.

„Najal?“ Doktor Grief prohodil tvrdým hrdelním jazykem pár slov k paní Stellenboschové. Alex usoudil, že jde o afrikánštinu. Zástupkyně roztáhla odulé rty do úsměvu a odhalila silné zuby pokryté skvrnami. „To si myslíš?“ zeptal se doktor Grief. „Tomu věříš?“

„Viděl jsem je.“

„Nevíš, cos viděl. Nechápeš mou genialitu! Tvůj mozeček by nedokázal vstřebat, čeho jsem dosáhl.“ Doktor Grief si hluboce vzdychl. Zdálo se, že dospěl k rozhodnutí. „Je pro mě vzácné stát

tváří v tvář nepříteli," pronesl. „Vždycky jsem litoval, že se svět nedozví, jak geniální věc jsem vykonal. No, když už tě tu mám – nedobrovolné publikum, abych tak řekl –, dovolím si ten luxus a vysvětlím ti, o co v projektu Blíženci jde. A až budeš v mukách umírat, pochopíš, že jsi nikdy neměl sebemenší šanci. Ze jsi neměl šanci postavit se člověku, jako jsem já, a vyhrát. Možná se ti pak bude umírat snáz."

„Zakouřím si, jestli vám to nebude vadit, doktore," pronesla paní Stellenboschová. Vytáhla doutníky a jeden si zapálila. Před očima jí tančil kouř.

„Pocházím, jak jistě víš, z Jihoafrické republiky," začal doktor Grief. „Všechna zvířata v hale a této místnosti jsou moje trofeje z doby, kdy jsem tam žil; zastřelil jsem je na loveckých výpravách. Moje vlast mi stále chybí. Je to nejkrásnější místo na téhle planetě.

Ale asi nevíš, že jsem byl mnoho let jedním z nejlepších jihoafrických biochemiků. Zastával jsem místo šéfa katedry biologie na johannesburské univerzitě. Později jsem vedl Cyclops, což je ústav pro genetický výzkum v Pretorii. Ale vrchol mé kariéry nastal v šedesátých letech, kdy, přestože mi ještě nebylo třicet, mě John Vorster, ministerský předseda Jihoafrické republiky, jmenoval ministrem pro vědu –"

„Už jste mi řekl, že mě zabijete," přerušil ho Alex, „ale netušil jsem, že mě chcete k smrti unudit."

Paní Stellenboschová se zakuckala a se sevřenou pěstí přistoupila k Alexovi. Doktor Grief ji však zastavil. „Jen mu ty žertíky dopřejte," pronesl. „Brzy už bude vřískat bolestí."

Zástupkyně ředitele Alexe nenávistně pozorovala.

Doktor Grief pokračoval. „Vyprávím ti to, Alexi, jen proto, abys všechno lépe pochopil. Možná o Jihoafrické republice nic nevíš. Angličtí školáci jsou, jak jsem zjistil, ti nejlenivější a nejhloupější na světě. A to se brzy změní! Ale nejdřív ti řeknu něco o své zemi, jaká byla, když jsem byl mladý.

Všechno ovládali bílí obyvatelé Jihoafrické republiky. Podle zákonů, které svět znal pod názvem apartheid, nesměli žít černoši blízko svých bílých spoluobčanů. Nesměli se s bělochy ženit ani vdávat. Nesměli používat jejich toalety, restaurace, sportovní haly

ani bary. Museli nosit propustky. Zacházelo se s nimi jako se zvířaty.“

„To bylo odporné,“ poznamenal Alex.

„To bylo báječné!“ utrousila paní Stellenboschová.

„Bylo to skutečně dokonalé,“ přisvědčil doktor Grief. „Ale s postupem času jsem si začal uvědomovat, že to nebude mít dlouhého trvání. Vzhledem k povstání v Sowetu, sílícímu hnutí odporu a tomu, jak se proti nám celý svět – včetně té tvé vlastní země – spojil, jsem pochopil, že bílá Jihoafrická republika je odsouzená k záhubě, a dokonce jsem předvídal den, kdy bude moc předána někomu, jako je Nelson Mandela.“

„Zločinci!“ dodala paní Stellenboschová. Z nozder jí vycházel kouř.

Alex mlčel. Bylo jasné, že doktor Grief i jeho zástupkyně jsou šílení. Jak moc šílení jsou, bylo jasnější z každého dalšího slova, které pronesli.

„Díval jsem se na ten svět,“ pokračoval doktor Grief, „a začalo mi docházet, že je slabý a ubohý. Jak se mohlo stát, že se moje vlast dostala do rukou lidem, kteří nemají tušení, jak ji řídit? A proč to zbytek světa tak podporuje? Rozhlédl jsem se a zjistil jsem, že Američané a Evropané zhloupli a stali se z nich slaboši. Pád Berlínské zdi celou situaci ještě zhoršil. Vždycky jsem obdivoval Rusy, ale i oni se brzy nakazili stejnou chorobou. A mě napadlo, oč silnější by svět byl, kdybych mu vládl já. O kolik lepší –“

„Snad pro vás, doktore Griefe,“ přerušil ho Alex. „Ale už pro nikoho dalšího.“

Grief se ho nevšímal. Oči za červenými skly mu zářily nadšením. „Ovládnout celý svět bylo snem několika málo mužů,“ pokračoval. „Jedním z nich byl Hitler. Dalším Napoleon. Třetím možná Stalin. Velcí muži! Výjimeční muži! Ale ovládnout svět v jednadvacátém století vyžaduje něco víc než vojenskou sílu. Svět je teď mnohem složitější. Kde leží skutečná moc? V politice. Ministerští předsedové a prezidenti. Ale také najdeš moc v průmyslu, ve vědě, ve sdělovacích prostředcích, v ropě, v internetu… Moderní život je velká tapiserie, a pokud ho chceš ovládnout, musíš se zmocnit všech vláken.

Přesně to jsem se rozhodl udělat, Alexi. A mohl jsem se o to pokusit díky svému jedinečnému postavení na jedinečném místě, kterým byla Jihoafrická republika.“ Grief se zhluboka nadechl „Co víš o transplantaci buněčného jádra?“ zeptal se.

„Nic,“ odpověděl Alex. „Ale jak jste říkal, jsem anglický školák. Lenivý a hloupý.“

„Existuje pro to ještě jeden název. Slyšel jsi o klonování?“

Alex málem vyprskl smíchy. „Myslíte… jako ta ovce Dolly?“

„Ty se tomu možná směješ, Alexi. Připadá ti to jako něco z vědecko-fantastické literatury. Ale vědci hledají způsob, jak vytvořit své vlastní kopie, už víc než sto let. To slovo je řecký výraz pro ‚ratolest‘. Přemýšlej, jak ratolest začne jako jedna větev, ale pak se rozdvojí. Přesně toho vědci dosáhli u ještěrek, ježovek, pulců a žab, myší, a samozřejmě, pátého července 1996 u ovce. Ta teorie je velice jednoduchá. Transplantace buněčného jádra. Vyjmout jádro z vajíčka a nahradit je buňkou dospělého jedince. Nebudu tě unavovat podrobnostmi, Alexi. Ale není to vtip. Dolly byla dokonalou kopií ovce, která zemřela šest let předtím, než se Dolly narodila. Byla završením stovky let experimentů. A celou tu dobu měli vědci jediný společný sen. Naklonovat dospělého člověka. Mně se ten sen podařilo uskutečnit!“

Odmlčel se.

„Jestli chcete, abych vám zatleskal, budete mi muset sundat pouta,“ utrousil Alex.

„Nechci potlesk,“ ušklíbl se Grief. „Od tebe ne. Od tebe chci tvůj život… a vezmu si ho.“

„Takže koho jste naklonoval?“ zeptal se Alex. „Paní Stellenboschovou snad ne. Řekl bych, že jedna úplně stačí.“

„Koho *myslíš*? Naklonoval jsem sebe!“ Doktor Grief sevřel opěrky u křesla a zřejmě si připadal jako král na trůně. „Začal jsem na tom pracovat před dvaceti lety,“ vysvětlil. „Jak jsem říkal – byl jsem ministrem pro vědu. Měl jsem k dispozici veškeré vybavení a peníze, které jsem potřeboval. Navíc – žil jsem v Jihoafrické republice! Pravidla, která ostatní vědce na světě omezovala, pro mě neplatila. Mohl jsem ke svým experimentům používat lidské bytosti – politické vězně. Všechno probíhalo tajně. Pracoval jsem bez

oddechu dvacet let. A pak, když jsem byl hotov, jsem ukradl obrovské množství peněz, které patřily jihoafrické vládě, a přestěhoval se sem.

To bylo v roce 1981. A o šest let později, téměř celých deset let předtím, než anglický vědec ohromil svět klonováním ovce, jsem – tady v Point Blanc – dosáhl něčeho mnohem, mnohem výjimečnějšího. Naklonoval jsem sám sebe. Ne jen jednou! Šestnáctkrát. Šestnáct mých naprosto stejných kopií. S mým vzhledem. S mým mozkem. S mými ambicemi. A s mým odhodláním."

„Jsou všichni stejně šílení jako vy?" zajímal se Alex, ale když ho paní Stellenboschová opět udeřila, tentokrát do žaludku, zmlkl. Nicméně je chtěl vytočit. Jestli je vytočí, možná udělají chybu.

„Nejdřív to byly děti," pokračoval doktor Grief. „Šestnáct dětí od šestnácti matek – které nebyly biologicky příbuzné. Vyrostly z nich mé kopie. Musel jsem čekat čtrnáct let, než se z dětí stali chlapci a z chlapců teenageři. Tady Eva se o ně o všechny starala. Už ses s nimi setkal – s některými z nich."

„Tom, Cassian, Nicolas, Hugo, Joe. A James…" Konečně Alex pochopil, proč mu připadali všichni stejní.

„Chápeš, Alexi? Máš tušení, co jsem dokázal? Nikdy neumřu, protože i když bude tohle tělo u konce, budu dál žít v nich. Jsem oni a oni jsou já. Jsme jeden a týž člověk."

Opět se usmál. „Celou dobu mi s tím vším pomáhala Eva Stellenboschová, která se mnou také pracovala v jihoafrické vládě. Pracovala v SASS – naší tajné službě. Byla jedním z hlavních vyšetřovatelů."

„Šťastné dny!" usmála se Eva Stellenboschová.

„Společně jsme založili Akademii. To byla totiž druhá část mého plánu. Stvořil jsem šestnáct svých kopií. Ale to nestačilo. Vzpomínáš si, co jsem ti říkal o vláknech tapiserie? Musel jsem je dostat sem, shromáždit je –"

„Abyste je nahradil svými kopiemi!" Najednou Alex všechno pochopil. Bylo to naprosto šílené. Ale byl to jediný způsob, jak vysvětlit všechno to, co viděl.

Doktor Grief přikývl. „Všiml jsem si, že bohaté a mocné rodiny mívají často děti, které jsou… problematické. Rodiče nemají čas na své syny. Synové nemilují své rodiče. Tyhle děti se staly mým cílem, Alexi. Protože, víš, jsem chtěl to, co tyhle děti měly.

Vezmi si třeba Huga Vriese. Jednoho dne mu otec přenechá padesátiprocentní kapitálový podíl ve světovém obchodu s diamanty. Nebo Tom McMorin; jeho matka vlastní noviny po celém světě. Nebo Joe Canterbury, jeho otec pracuje v Pentagonu, matka je senátorkou. Jaký lepší začátek pro politickou kariéru? A co víc, jaký lepší začátek pro budoucího prezidenta Spojených států? Patnáct nejslibnějších dětí, které přijely do Point Blanc, jsem nahradil svými kopiemi. Samozřejmě chirurgicky upravenými, aby vypadaly naprosto stejně jako originály.“

„Baxter, ten muž, kterého jste zastřelil –“

„Vidím, že jsi nezahálel, Alexi.“ Poprvé za celou dobu vypadal doktor Grief překvapeně. „Nebožtík Baxter byl plastickým chirurgem. Objevil jsem ho na Harley Street v Londýně. Měl hráčské dluhy. Snadno jsem ho ovládl a jeho úkolem bylo operovat mé děti, změnit jim obličej, barvu kůže – a kde to bylo nutné, i tělo –, aby vypadaly přesně jako chlapci, které nahradí. Od okamžiku, kdy do Point Blanc přijeli skuteční chlapci, je pozorovaly –“

„Ze stejných pokojů ve druhém a třetím patře.“

„Ano. Moji dvojníci mohli sledovat své objekty na televizních monitorech. Kopírovat každý jejich pohyb. Naučit se jejich způsobům. Jíst jako oni. Mluvit jako oni. Zkrátka, stát se jimi.“

„To by nikdy nefungovalo!“ Alex se na židli zazmítal a snažil se z pout nějak uvolnit, ale želízka byla příliš těsná. Nemohl se pohnout. „Rodiče by zjistili, že děti, které jste jim vrátili, jsou padělky!“ trval na svém. „Každá matka by poznala, že to není její syn, dokonce i kdyby vypadal stejně.“

Paní Stellenboschová se zachichotala. Dokouřila doutník a právě si zapalovala další.

„Jsi naprosto vedle, Alexi,“ namítl doktor Grief. „Za prvé, mluvíme o zaměstnaných, zaneprázdněných rodičích, kteří mají na své děti málo času nebo vůbec žádný. A zapomněl jsi, že sem ti lidé poslali své syny, protože *chtěli*, aby se změnili. To je důvod, proč

všichni rodiče posílají syny do soukromých škol. Samozřejmě – domnívají se, že se tu jejich děti stanou lepšími, chytřejšími, sebevědomějšími. Ve skutečnosti by je zklamalo, kdyby se vrátily domů stejné.

A příroda je také na naší straně. Čtrnáctiletý chlapec odjede na šest, sedm týdnů z domova. Než se vrátí, příroda se na něm podepíše. Chlapec vyroste. Zmohutní nebo zeštíhlí. Dokonce i hlas se mu změní. To vše je součástí puberty a rodiče, když ho uvidí, řeknou: ‚No ne, Tome, ty jsi ale velký – a tak vyspělý!' A tím to skončí. Naopak by je znepokojilo, kdyby se chlapec *nezměnil*."

„Ale Roscoe to poznal, nebo ne?" Alex věděl, že odhalil pravdu, že zná důvod toho, proč ho sem MI-6 poslalo. Věděl, proč Roscoe s Ivanovem zemřeli.

„Ve dvou případech rodiče neuvěřili tomu, co spatřili," připustil doktor Grief. „Michael J. Roscoe z New Yorku a generál Viktor Ivanov z Moskvy. Ani jeden z nich neuhodl, co se stalo. Ale trápilo je to. Neustále se se syny hádali. Kladli jim příliš mnoho otázek."

„A ti synové vám řekli, co se stalo."

„Dalo by se říct, že jsem si to řekl sám. Ti synové jsou koneckonců já. Ale ano. Michael Roscoe tušil, že se něco děje, a zavolal MI-6 do Londýna. Domnívám se, že tímhle způsobem ses do toho bohužel zapletl ty. Musel jsem zaplatit za zabití Roscoea, stejně jako jsem zaplatil za smrt Ivanova. Ale dalo se čekat, že se objeví potíže. Dva ze šestnácti není taková katastrofa a moje plány se tím samozřejmě nemění. V mnoha směrech mi to dokonce pomáhá. Michael J. Roscoe zanechal veškerý svůj majetek synovi. A jak jsem se dozvěděl, o Dimitrije Ivanova se po smrti jeho otce osobně zajímá ruský prezident.

Stručně řečeno, projekt Blíženci je mimořádně úspěšný. Za několik dní opustí Point Blanc poslední studenti a zaujmou místo v rodinách. Jakmile získám dojem, že je rodiny přijaly, obávám se, že budu muset odstranit originály. Zemřou bezbolestně.

To se o tobě říct nedá, Alexi Ridere. Způsobil jsi mi velké mrzutosti. Proto navrhuji, abys byl exemplárně potrestán." Doktor Grief sáhl do kapsy a vytáhl přístroj, který vypadal jako pager. Měl

jediné tlačítko, které stiskl. „Čím začíná zítřejší dopolední vyučování, Evo?“ zeptal se.

„Dvěma hodinami biologie,“ odpověděla paní Stellenboschová.

„Jak jsem si myslel. Zřejmě jsi byl na hodinách biologie, kde se pitvala žába nebo krysa, Alexi,“ pokračoval. „Moje děti už nějakou dobu touží vidět pitvu člověka. Nepřekvapuje mě to. Já sám jsem se pitvy člověka poprvé zúčastnil ve čtrnácti letech. Zítra ráno v půl desáté se jim jejich přání splní. Přivedeme tě do laboratoře, otevřeme tě a podíváme se do tebe. Nepoužijeme anestetika a bude zajímavé sledovat, jak dlouho přežiješ, než ti přestane bít srdce. A pak, samozřejmě, ti srdce vyřízneme.“

„Jste nemocný!“ vykřikl Alex. Zmítal se teď zoufale na židli a snažil se ji zlomit, snažil se zbavit pout na rukou. Ale bylo to marné. Kov se mu zařízl do zápěstí, židle se zakymácela, ale nerozpadla se. „Jste blázen!“

„Jsem vědec!“ vyplivl doktor Grief. „A proto ti poskytnu vědeckou smrt. Alespoň mi budeš v posledních minutách svého života nějak užitečný.“ Zadíval se za Alexe. „Odveďte ho a důkladně ho prohledejte. Pak ho na noc zamkněte. Hned ráno ho chci zase vidět.“

Alex viděl, že doktor Grief přivolal strážné, ale neslyšel je vejít. Přistoupili k němu, sundali mu pouta a pozadu ho odvlekli z místnosti. Když se naposledy podíval na doktora Griefa, natahoval ruce k ohni, aby si je zahřál, a na brýlích se mu odrážely plameny. Paní Stellenboschová se usmála a vyfoukla kouř.

Pak se dveře zabouchly a strážní táhli Alexe po chodbě vstříc jeho osudu. Věděl, že Blunt a tajná služba musí být na cestě – ale přemítal, jestli dorazí dřív, než bude pozdě.

ČERNÁ SJEZDOVKA

Cela měřila dva krát čtyři metry a byla v ní pryčna bez matrace a židle. Dveře byly z pevné oceli. Když se zavřely, Alex slyšel, jak se v zámku otočil klíč. Nedostal nic k jídlu ani k pití. V cele byla zima, ale na posteli neležely přikrývky.

Alespoň že mu strážní znovu nenasadili pouta. Zkušeně Alexe prohledali a sebrali mu všechno, co mu našli v kapsách. Vzali mu i pásek a tkaničky z bot. Možná si doktor Grief myslel, že by se oběsil. Na hodinu biologie potřeboval Alexe čerstvého a živého.

Byly asi dvě hodiny v noci, ale Alex nespal. Snažil se zapomenout na všechno, co mu doktor Grief vykládal. Teď to nebylo důležité. Věděl, že se odtud musí do půl desáté dostat, protože – ať se mu to líbilo nebo ne – to vypadalo, že ho MI-6 nechalo ve štychu. Od chvíle, kdy stiskl nouzové tlačítko na CD přehrávači od Smitherse, uplynulo už víc než třicet šest hodin – a nic se nestalo. Buď přístroj nefungoval, nebo se MI-6 z nějakého důvodu rozhodlo nedorazit. Samozřejmě existovala možnost, že se do zítřejšího rána něco stane. Ale Alex nebyl ochoten riskovat. Musí utéct. Dnes v noci.

Podvacáté došel ke dveřím, klekl si a pozorně naslouchal. Strážní ho dovlekli dolů do suterénu. Nacházel se v chodbě izolované od ostatních vězňů. Přestože se všechno seběhlo velice rychle, Alex se snažil vzpomenout si, kam ho odtáhli. Ven z výtahu a doleva. Za roh a pak druhou chodbou ke dveřím na konci. Je sám. A když poslouchal za dveřmi, byl si téměř jistý, že venku nestojí stráž.

Musí to udělat teď – v noci. Když ho strážní prohledávali, nesebrali mu všechno. Ani jeden z nich si nevšiml zlaté pecky v uchu. Co to Smithers říkal? „Je to malé, ale velice silné výbušné zařízení. Když ty dva dílky rozpojíš, aktivuješ ji. Až napočítáš do deseti, udělá otvor do čehokoli…“

Nastal čas to vyzkoušet.

Alex zvedl ruku a pecku rozšrouboval. Pak si ji vytáhl z ucha, vložil oba dílky do klíčové dírky, couvl a počítal do deseti.

Nic se nestalo. Copak se pecka porouchala stejně jako vysílačka v discmanu? Právě když to chtěl vzdát, spatřil záblesk, silný

oranžový plamen. Naštěstí se neozval výbuch. Plamen hořel asi pět vteřin a pak zhasl. Alex se vrátil ke dveřím. Pecka do nich vypálila otvor o velikosti dvoulibrové mince. Roztavený kov se stále leskl. Zvedl ruku a lehce do dveří šťouchl. Hladce se otevřely.

Ucítil příliv vzrušení, ale ovládl se. Možná se dostal z cely, ale stále je v suterénu Akademie. Všude jsou stráže. Je bez lyží na vrcholku hory, z níž nevede úniková cesta. Dosud není v bezpečí. Má před sebou ještě spoustu práce.

Vyklouzl z místnosti a zamířil chodbou k výtahu. Byl v pokušení najít ostatní chlapce a osvobodit je, ale věděl, že je to nesmysl. Kdyby je dostal z cel, jen by je vystavil nebezpečí. Nějak se mu podařilo najít zpáteční cestu k výtahu. Všiml si, že strážní stanoviště, které viděl ráno, je prázdné. Buď si muž odešel uvařit kávu, nebo Grief bezpečnostní opatření v Akademii zmírnil. Má koneckonců Alexe i ostatní chlapce pod zámkem, není koho hlídat. Nebo si to alespoň myslí. Alex spěchal kupředu. Zdálo se, že štěstí stojí na jeho straně.

Vyjel výtahem do prvního podlaží. Věděl, že jediné, co mu pomůže dostat se z kopce dolů, se nachází v jeho pokoji. Grief zaručeně prozkoumal všechno, co si s sebou Alex na Akademii přivezl. Ale co by s tím dělal? Alex se doplížil tlumeně osvětlenou chodbou do svého pokoje. A tam to všechno leželo na hromadě na posteli. Lyžařská kombinéza, brýle, dokonce i discman s cédéčkem Beethovena. Ulehčené si oddychl. Bude to všechno potřebovat.

Už vymyslel, co udělá. Nemůže ze svahu sjet na lyžích. Stále neměl tušení, kde jsou zamčené. Ale po sněhu se dá cestovat více způsoby. Když po chodbě před dveřmi prošel strážný, Alex strnul. Takže ne všichni v budově spí! Musí si přichvátnout. Jakmile někdo objeví rozbité dveře cely, spustí poplach.

Počkal, dokud strážný nezmizel, a pak se vkradl do prádelny, která se nacházela o několik dveří dál. Když vyšel ven, držel v ruce dlouhý, plochý předmět, vyrobený z odlehčeného hliníku. Přinesl si ho do pokoje, zavřel dveře a rozsvítil lampičku. Bál se, že kdyby se strážný vrátil, mohl by světlo uvidět. Ale ve tmě pracovat nemohl. Musel to riziko podstoupit.

Ukradl žehlící prkno.

Alex jezdil na snowboardu jen třikrát v životě. Poprvé většinu dne padal nebo seděl na zadku. Naučit se na snowboardu je mnohem obtížnější než zvládnout lyže – ale jakmile člověk pochopí princip, dělá rychlé pokroky. Za tři dny se Alex naučil jezdit, hranit a zahýbat na svazích pro začátečníky. Teď snowboard potřeboval. Žehlicí prkno bude muset stačit.

Zvedl discman a zapnul ho. Cédéčko s Beethovenem se začalo otáčet a pak vyjelo jeho diamantové ostří dopředu. Alex si to důkladně promyslel a začal řezat. Žehlící prkno bylo širší, než chtěl. Věděl, že čím bude prkno delší, tím rychleji pojede, ale kdyby bylo příliš dlouhé, nedokázal by je ovládat. Žehlicí prkno bylo ploché. Bez zahnutí vpředu – nebo nosu, jak se tomu říkalo – bude vydán na pospas každému hrbolu nebo vyčnívajícímu kořenu. Ale s tím nemohl nic dělat. Přitiskl discman k prknu a sledoval, jak se otáčející se disk prokousává kovem. Alex ho opatrně vedl, aby vytvořil oblouk. Asi polovina žehlícího prkna odpadla. Zvedl druhou polovinu. Sahala mu téměř k hrudníku, na jednom konci byla zašpičatělá a na druhém zaoblená. Dokonalé.

Nyní odřízl podpěry a nechal z nich trčet asi šesticentimetrové pahýly. Věděl, že jezdec může ovládat prkno jedině v případě, když k němu má upevněné nohy, a on neměl nic; boty, řemínky ani zvýšenou oporu pod patu. Bude muset improvizovat. Utrhl z prostěradla dva pruhy látky a natáhl si lyžařskou kombinézu. Bude si muset přivázat sportovní botu k tomu, co zbylo z podpěr žehlícího prkna. Bylo to příšerně nebezpečné. Pokud spadne, určitě si vykloubí nohu.

Ale byl už skoro hotový. Rychle si zapnul lyžařskou kombinézu. Smithers tvrdil, že je neprůstřelná, a Alexe napadlo, že se mu to bude pravděpodobně hodit. Na krk si pověsil lyžařské brýle. Okno zatím nikdo neopravil. Vyhodil žehlící prkno ven a vyšplhal se za ním.

Měsíc nesvítil. Alex našel v brýlích spínač a stiskl ho. Uslyšel tiché hučení, jak se aktivovaly ukryté baterie, a najednou na svah dopadlo strašidelné zelené světlo a Alex spatřil stromy a liduprázdnou sjezdovku.

Přenesl žehlicí prkno na místo, kde začínal sníh, a pruhem prostěradla si je připevnil k noze. Opatrně se na prkno postavil,

pravou nohu natočil do úhlu čtyřiceti stupňů, levou do úhlu dvaceti. Vypadal legračně. To by mu řekl instruktor. Měl mít nohy umístěné jinak. Ale nebyl čas zabývat se technikou jízdy. Alex stál na místě a uvažoval, co udělá. Vždycky jezdil jen po zelených a modrých sjezdovkách – tyhle barvy označují svahy pro začátečníky a mírně pokročilé. Od Jamese věděl, že tahle hora je až dolů značená jako černá – pro závodníky. Před brýlemi se mu srážely zelené obláčky dechu. Dokáže to? Může si věřit?

Za jeho zády se rozječel alarm a v Akademii se rozzářila světla. Alex se odstrčil, rozjel se a každou vteřinou nabíral rychlost. Rozhodnutí bylo učiněno za něj. Ať se teď stane cokoli, není cesty zpátky.

Doktor Grief, oblečený v dlouhém stříbrném županu, stál u otevřeného okna v Alexově pokoji. Paní Stellenboschová byla také v županu – byl z růžového hedvábí, a jak jí visel na neforemném těle, vypadal obzvlášť ohavně. Zpovzdálí je pozorovali tři strážní a čekali na pokyny.

„Kdo toho chlapce prohledal?“ zeptal se doktor Grief. Viděl už dveře cely s vypáleným kruhovým otvorem v zámku.

Nikdo ze strážných neodpověděl, ale byli bledí jako stěna.

„Na tu otázku mi odpovíte ráno,“ pokračoval doktor Grief. „Teď ho musíme najít a zabít.“

„Musí jít z kopce po svých!“ pronesla paní Stellenboschová. „Nemá lyže. Nezvládne to. Můžeme počkat do rána a vyzvednout ho helikoptérou.“

„Podle mě je ten chlapec vynalézavější, než si myslíme.“ Doktor Grief zvedl zbytky žehlicího prkna. „Vidíte? Vyrobil si něco jako sáně nebo boby. Dobře…“ Dospěl k rozhodnutí. Paní Stellenboschová byla šťastná, když si všimla, že se mu do pohledu vrátila jistota. „Chci, aby se za ním vydali dva muži na sněžných skútrech. Okamžitě!“ Jeden ze strážných vyběhl beze slova z místnosti.

„Co ta hlídka dole?“ zeptala se paní Stellenboschová.

„Máte pravdu.“ Doktor Grief se usmál. Vždycky nechával na konci posledního údolí strážného a řidiče pro případ, že by se někdo

pokusil z Akademie utéct na lyžích. Snad se mu ta prozíravost konečně vyplatí. „Alex Rider bude muset dorazit do Vallée de Fer. Ať už použije na cestu dolů cokoli, přes železniční trať se nedostane. Bude tam na něj čekat kulomet. Za předpokladu, že se mu podaří dostat tak daleko, bude snadným terčem."

„Skvělé," zavrněla paní Stellenboschová.

„Byl bych ho rád viděl umírat. Ale co naplat. Ten Riderovic kluk nemá šanci. A my se můžeme vrátit do postele."

Alex ztratil pevnou půdu pod nohama a zdánlivě se řítil vstříc jisté smrti. Ve snowboardingovém slangu chytal vzduch – což znamená, že se odrazil od země. Po každých deseti metrech, které urazil, svah klesl o dalších pět metrů dolů. Cítil, jak se kolem něho otáčí země. Vítr mu šlehal do obličeje. Pak se nějak srovnal s dalším úsekem srázu do přímky, dopadl na zem a kormidloval žehlicí prkno dál od Point Blanc. Pohyboval se šílenou rychlostí a stromy a skalnaté útvary se mu míhaly přes brýle s nočním viděním jako světelná zelená šmouha. Svým způsobem to bylo díky příkřejším svahům snazší. Jednou se pokusil přistát na ploché části kopce – na rovném plácku –, aby se zpomalil. Narazil na zem tak prudce, že se mu zatmělo před očima a dalších dvacet metrů jel téměř poslepu.

Žehlicí prkno se divoce klepalo a třáslo a na každý oblouk musel vynaložit veškerou svou sílu. Snažil se sledovat přirozené svahy hory, ale v cestě se vyskytovalo příliš mnoho překážek. Nejvíc ze všeho se bál roztátého sněhu. Kdyby prkno v téhle rychlosti najelo na rozbahněnou plochu, vyletěl by do vzduchu a zabil by se.

A Alex věděl, že čím níž se dostane, tím bude to nebezpečí větší.

Nicméně ujížděl pět minut a do té doby spadl jen dvakrát – pokaždé do vysokých sněhových závějí, které ho ochránily. Jak daleko od Point Blanc se dostal? Snažil se vzpomenout si, co mu řekl James Sprintz, ale v téhle rychlosti se myslet nedalo. Každou špetku vědomí musel využívat k tomu, aby se udržel na nohou.

Dorazil k malému plácku s vodorovným povrchem, zařízl hranu prkna do sněhu a smykem se zastavil. Země před ním příkře klesala.

Téměř si netroufal podívat se dolů. V dálce viděl jen zelenou šmouhu. Dál s brýlemi nedohlédl.

A pak za zády uslyšel hluk. Řev přinejmenším dvou – možná více – motorů. Alex se ohlédl. Chvíli nic neviděl, ale pak je spatřil – černé mouchy, které mu plavaly v zorném poli. Byly dvě a mířily přímo k němu.

Griefovi muži řídili speciálně upravené sněžné skútry Yamaha Mountain Max, vybavené motory se třemi válci o obsahu 700 kubických centimetrů. Skútry se vznášely nad sněhem na 14 palců širokých pásech a bez jakékoli námahy se pohybovaly pětkrát rychleji než Alex. Třistawattové reflektory ho už našly. Teď se k němu muži rychle blížili a vzdálenost mezi nimi se každou vteřinu zkracovala.

Alex vyrazil dopředu a vrhl se z dalšího srázu. Současně se ozvalo rachocení, série vzdálených prásknutí, a sníh kolem něho začal odletovat. Griefovi muži měli na skútrech kulomety! Když se Alex spustil ze svahu, vykřikl, protože měl co dělat, aby hliníkovou desku pod nohama uřídil. Provizorní vázání se mu zarývalo do kotníku a celý ten krám zběsile vibroval. Neviděl. Řítil se poslepu dolů, snažil se udržet rovnováhu a doufal, že mu nestojí nic v cestě.

Reflektory nejbližší yamahy vyšlehly dopředu a Alex spatřil, jak se před ním na sněhu protáhl jeho vlastní stín. Z kulometu se ozvalo další zarachocení a Alex se sehnul, protože téměř cítil, jak se mu nad hlavou rozprostřel vějíř kulek. Druhý skútr zavyl. Ujížděl rovnoběžně s ním. Musí se dostat dolů z kopce, jinak ho zastřelí nebo přejedou. Nebo obojí.

Přenesl váhu na hranu prkna a udělal oblouk. Spatřil totiž mezi stromy mezeru. Zamířil přímo k ní. Nyní uháněl lesem a větve a kmeny se kolem něho míhaly jako šílená animace v počítačové hře. Pojedou sněžné skútry za ním? Na tu otázku mu odpověděla další dávka z kulometů, která se prodrala listím a větvemi. Alex pátral po užší cestě. Prkno se zatřáslo a málem ho vymrštilo dopředu. Sněhová pokrývka byla stále tenčí! Zahranil a zamířil ke dvěma stromům, které stály těsně u sebe. S milimetrovou přesností se mezi nimi protáhl. Tak – teď jsem na vás zvědavý!

Sněžný skútr neměl na vybranou. Cesta končila. Řidič ujížděl příliš rychle, než aby stačil zastavit. Pokusil se Alexe následovat mezi stromy, ale skútr byl moc široký. Alex zaslechl náraz. Ozvala se děsivá rána, pak výkřik a nakonec výbuch. Nad stromy vyskočila oranžová ohnivá koule a černé stíny se divoce roztančily. Alex před sebou spatřil další kopeček a za ním průjezd mezi stromy. Nejvyšší čas les opustit.

Vyjel na kopeček a opět vyletěl do vzduchu. Když nechal stromy za zády a vznášel se dva metry nad zemí, zahlédl další skútr. Právě ho dostihl. Jednu dvě vteřiny se řítili vedle sebe. Pak se Alex naklonil dopředu a chytil prkno za nos. Stále ve vzduchu strhl špičku bokem, takže se konec prkna pootočil. Skvěle si to načasoval. Konec udeřil druhého řidiče do hlavy a téměř ho vyhodil ze sedadla. Řidič vyjekl a ztratil kontrolu nad strojem. Sněžný skútr uhnul prudce stranou, jako by se snažil na místě otočit. Potom se zvedl ze země a udělal ve vzduchu několik přemetů. Řidič vyletěl ze sedadla, a když skútr dokončil poslední přemet a přistál na něm, hlasitě vykřikl. Muž a stroj se odrazili od svahu a zůstali nehybně ležet. Alex se zabořil do sněhu a smykem zastavil. Před očima mu stoupal zelený dech.

O vteřinu později se opět odrazil. Před sebou viděl, že se všechny sjezdovky sbíhají v jediném údolí. To je jistě průsmyk zvaný Vallée de Fer. Takže to skutečně dokázal! Dostal se z hory dolů. Ale teď je v pasti. Nedá se to obejít. V dálce viděl světla. Město. Bezpečí. Ale viděl také železniční trať, která se táhla přímo přes údolí, zleva doprava, a z obou stran ji obklopoval násep a plot z ostnatého drátu. Všechno osvětlovala záře z města. Na jedné straně vycházela trať z ústí tunelu. Asi sto metrů vedla rovně a pak v prudké zatáčce zahýbala kolem druhé strany údolí a mizela z dohledu.

Dva muži v šedivé dodávce si všimli, že se k nim Alex blíží. Parkovali na silnici na opačné straně železnice a čekali jen pár minut. Neviděli výbuch a přemítali, co se stalo se dvěma strážnými na sněžných skútrech. Ale to nebyla jejich starost. Měli rozkaz chlapce zabít. A teď byl tady, přímo na volném prostranství, a zkušeně sjížděl poslední část černé sjezdovky skrz údolí. Každou vteřinu se k nim přibližoval. Neměl se kam schovat. Kulomet byl belgický FN MAG a přeřízne ho na dvě poloviny.

Alex dodávku uviděl. Uviděl i kulomet, který na něj mířil. Nemohl se zastavit. Na to, aby změnil směr, bylo pozdě. Dostal se tak blízko k cíli, ale teď je vyřízený. Cítil, že z něho vyprchává síla. Kde je MI-6? Proč musí umřít tady a sám?

A najednou se ozvala píšťala a z tunelu se vyřítil vlak. Byl to nákladní vlak a jel rychlostí asi dvacet mil v hodině. Měl minimálně třicet vagónů, táhla ho dieselová lokomotiva a vytvořil mezi Alexem a kulometem pohyblivou zeď, která ho chránila. Ale bude tam jen několik vteřin. Musí si pospíšit.

Alex, téměř aniž věděl, co dělá, našel poslední hromadu sněhu, použil ji jako odrazový můstek a vymrštil se do vzduchu. Ocitl se na úrovni vlaku… a pak nad ním. Přenesl váhu a přistál na střeše jednoho vagónu. Povrch pokrýval led a Alex si chvilku myslel, že na opačné straně spadne dolů, ale podařilo se mu otočit, takže ujížděl na snowboardu po střechách vagónů, přeskakoval z jednoho na druhý a současně ho vlak v poryvu mrazivého vzduchu odvážel s sebou – pryč od kulometu.

Dokázal to! Unikl! Stále klouzal dopředu a pohyb vlaku jeho rychlost ještě násobil. Žádný snowboardista se nikdy nepohyboval tak rychle. Ale pak vlak dorazil k ohybu na trati. Prkno nemělo na zledovatělém povrchu záchytný bod. Jakmile se vlak vřítil do levotočivé zatáčky, odstředivá síla odmrštila Alexe doprava. Opět letěl vzduchem, ale tentokrát neměl pod sebou sníh.

Dopadl na zem jako hadrová panenka. Snowboard se mu oderval z nohou. Alex dvakrát nadskočil, pak narazil na drátěný plot a s hlubokou ránou na hlavě, z níž se valila krev, přistál na zemi. Oči měl zavřené.

Vlak dál uháněl tmou.

Alex ležel a nehýbal se.

PO POHŘBU

Záchranka se řítila Avenue Marquis de Grésivaudan v severním Grenoblu a mířila k řece. Bylo pět hodin ráno a dosud nebyl provoz, takže nepotřebovala sirénu. Těsně před řekou zabočila do uzavřeného areálu ošklivých moderních budov. Šlo o druhou největší nemocnici ve městě. Ambulance zastavila před *Service des Urgences*. Jakmile se otevřely zadní dveře, rozběhli se k ní lékaři.

Paní Jonesová vystoupila z pronajatého vozu a sledovala, jak nakládají ochablé, bezvládné tělo na nosítka, přenášejí je na vozík a odvážejí dvoukřídlými dveřmi do budovy. K paži už mělo připojenou infuzi, obličej mu zakrývala dýchací maska. V horách sněžilo, ale tady dole jen jemně mrholilo. Nad nosítky se skláněl lékař v bílém plášti. Povzdychl si a potřásl hlavou. Paní Jonesová si toho všimla. Přešla vozovku a vydala se za nosítky do budovy.

Nemocnici sledoval také štíhlý muž s nakrátko ostříhanými vlasy, oblečený v černém svetru a prošívané vestě. Viděl paní Jonesovou, i když netušil, kdo ta dáma je. Viděl také Alexe. Vytáhl mobilní telefon a vytočil číslo. Doktor Grief bude chtít vědět…

O tři hodiny později vyšlo nad městem slunce. Grenoble je nesmírně moderní a i při svém dokonalém horském prostředí se snaží být atraktivní. V tento vlhký, pošmourný den se mu to očividně nedařilo.

Před nemocnicí zastavil automobil, z něhož vystoupila Eva Stellenboschová. Měla na sobě stříbrně a bíle kostkovaný kostým a na ryšavých vlasech jí trůnil klobouk. Nesla koženou kabelku a pro tentokrát se nalíčila. Chtěla působit elegantně, nicméně vypadala jako muž převlečený za ženu.

Vešla do nemocnice a našla hlavní recepci. Za řadou telefonů a počítačových obrazovek seděla mladá zdravotní sestra. Paní Stellenboschová ji oslovila plynnou francouzštinou.

„Promiňte,“ pronesla. „Prý sem ráno přivezli poraněného chlapce. Jmenuje se Alex Friend.“

„Okamžik, prosím.“ Sestra vyťukala jméno do počítače. Přečetla si údaje na obrazovce a její tvář zvážněla. „Smím se zeptat, kdo jste?“

„Jsem zástupkyně ředitele na Akademii Point Blanc. Alex je jedním z našich studentů.“

„Víte, jak závažná jsou jeho poranění, madam?“

„Slyšela jsem, že měl nehodu na snowboardu.“ Paní Stellenboschová vytáhla kapesníček a osušila si oči.

„Pokusil se v noci sjet na snowboardu do údolí. Srazil se s vlakem. Má velice vážná zranění, madam. Právě teď je na operačním sále.“

Paní Stellenboschová přikývla a polkla slzy. „Jmenuji se Eva Stellenboschová,“ představila se. „Mohu počkat na další zprávy?“

„Samozřejmě, madam.“

Paní Stellenboschová se posadila do recepce. Další hodinu sledovala přicházet a odcházet lidi, někteří se pohybovali po svých, jiní na kolečkovém křesle. Další lidé čekali na informace o jiných pacientech. Jedním z nich, jak si všimla, byla přísně vyhlížející žena s černými, špatně ostříhanými vlasy a velmi černýma očima. Byla z Anglie – tu a tam pohlédla do výtisku londýnských Timesů.

Pak se dveře otevřely a vyšel z nich lékař. Když lékaři přicházejí oznámit špatné zprávy, nasadí jistý výraz. Tento doktor ho teď měl na tváři. „Paní Stellenboschová?“ zeptal se.

„Ano?“

„Vy jste ředitelkou Akademie…?“

„Zástupkyní ředitele, ano.“

Lékař si sedl vedle ní. „Je mi to nesmírně líto, madam. Alex Friend před několika minutami zemřel.“ Čekal, než tu informaci vstřebá. „Měl mnohočetné zlomeniny. Paže, klíční kost, noha. Navíc proraženou lebku. Operovali jsme ho, ale bohužel došlo k masivnímu vnitřnímu krvácení. Upadl do komatu, ze kterého se nám ho už nepodařilo probudit.“

Paní Stellenboschová přikývla. Zápasila se slovy. „Musím o tom informovat jeho rodinu,“ zašeptala.

„Pochází z naší země?“

„Ne, je Angličan. Jeho otec… sir David Friend… budu mu to muset říct.“ Paní Stellenboschová vstala. „Děkuji, doktore. Jsem přesvědčená, že jste udělali všechno, co bylo ve vašich silách.“

Paní Stellenboschová si koutkem oka všimla, že žena s černými vlasy také vstala a nechala noviny spadnout na zem. Určitě jejich rozhovor zaslechla. Vypadala ohromeně.

Obě ženy opustily nemocnici současně. Ani jedna z nich nepromluvila.

Letadlo, které stálo na ranveji, byl Lockheed Martin C-130 Hercules. Přistálo těsně po poledni. Čekalo pod zataženou oblohou a mířily k němu tři automobily. Jeden byl policejní vůz, další džíp a poslední ambulance.

Letiště Saint-Geoirs v Grenoblu mnoho mezinárodních letů nepřijímá, ale to letadlo přiletělo ráno z Anglie. Z druhé strany obvodového plotu ho silným dalekohledem pozorovala paní Stellenboschová. Viděla malou vojenskou eskortu. Čtyři muži ve francouzských uniformách zvedli rakev, která vypadala žalostně malá, když jim balancovala na širokých ramenou. Rakev byla jednoduchá. Borové dřevo se stříbrnými úchyty. Uprostřed ležela do čtverce složená anglická vlajka.

Pochodovým krokem odnesli rakev k čekajícímu letadlu. Paní Stellenboschová zaostřila dalekohled a spatřila ženu z nemocnice. Přijela v policejním voze. Vystoupila a sledovala, jak nakládají rakev do letadla, pak nastoupila zpátky do auta a odjela. Paní Stellenboschová už věděla, kdo to je. Doktor Grief měl rozsáhlý archiv a rychle ji identifikoval jako paní Jonesovou; zástupkyni Alana Blunta, šéfa speciálních operací MI-6.

Paní Stellenboschová zůstala až do konce. Dveře letadla se zavřely. Džíp a sanitka odjely. Vrtule se začaly otáčet a letadlo se pomalu rozjelo po ranveji. O pár minut později se odlepilo od země. Zatímco stoupalo do vzduchu, obloha se roztáhla, jako by je chtěla přijmout do své náruče, a na okamžik jeho stříbrná křídla zalilo jasné sluneční světlo. Pak se mraky vrátily na původní místo a letadlo zmizelo.

Paní Stellenboschová vytáhla mobilní telefon. Vytočila číslo a čekala na spojení. „Ten hajzlík je pryč," oznámila.

Po těch slovech nasedla do auta a odjela.

Paní Jonesová opustila letiště, vrátila se do nemocnice a vyšla po schodišti do druhého patra. Došla k dvoukřídlým dveřím, které střežil policista. Ten přikývl a nechal ji projít. Na opačné straně byla chodba, která vedla do soukromého křídla. Paní Jonesová přistoupila ke dveřím, u nichž stál další policista. Nezaklepala. Vešla rovnou dovnitř.

Alex Rider stál u okna a díval se na Grenoble na protějším břehu řeky Isère. Venku, vysoko nad ním, se na kabelu pomalu pohybovalo pět kabin z oceli a skla, které vezly turisty nahoru na Fort de la Bastille. Když paní Jonesová vešla dovnitř, otočil se. Kolem hlavy měl obvaz, ale jinak vypadal v pořádku.

„Máš štěstí, že jsi to přežil," pronesla.

„Myslel jsem, že jsem mrtvý," odpověděl Alex.

„Doufejme, že si to myslí i doktor Grief." Paní Jonesová proti své vůli nedokázala potlačit starostlivý výraz v očích. „Je to skutečně zázrak," přisvědčila. „Ani nemáš nic zlomeného."

„Zachránila mě ta lyžařská kombinéza," vysvětlil Alex. Snažil se vybavit si ten pád, děsivý okamžik, kdy ho odstředivá síla shodila z vlaku. „Bylo tam křoví. A zachytil mě ten plot." Přejel si po noze a škubl sebou. „I když byl z ostnatého drátu."

Vrátil se k posteli a posadil se. Když ho francouzští lékaři prohlédli, nechali mu přinést nové šaty. Vojenské oblečení, jak si všiml. Maskáčová bunda a kalhoty. Alex doufal, že se mu tím nesnaží něco naznačit.

„Mám tři otázky," pronesl. „Ale začněme tou nejdůležitější. Před dvěma dny jsem volal o pomoc. Kde jste byli?"

„Moc se omlouvám, Alexi," odpověděla paní Jonesová. „Měli jsme… logistické potíže."

„Fakt? Jenže zatímco vy jste měli logistický potíže, doktor Grief se mě chystal rozřezat!"

„Nemohli jsme vzít Akademii útokem. Mohl jsi přijít o život. Všichni jste mohli přijít o život. Museli jsme postupovat pomalu. Pokusit se zjistit, co se děje. Jak myslíš, že jsme tě tak rychle našli?“

„To je moje druhá otázka.“

Paní Jonesová pokrčila rameny. „Od chvíle, kdy jsme dostali tvůj signál, jsme měli v horách své lidi. Blížili se k Akademii. Když tě pronásledovaly sněžné skútry, slyšeli výstřely z kulometů a vydali se za tebou na lyžích. Viděli, co se stalo s vlakem, a přes vysílačku zavolali pomoc.“

„Dobře. Tak proč ta šaškárna s pohřbem? Proč chcete, aby si doktor Grief myslel, že jsem mrtvý?“

„To je jednoduché, Alexi. Podle toho, co jsi nám řekl, vězní na Akademii patnáct chlapců. Jsou to ti chlapci, které hodlá nahradit.“ Potřásla hlavou. „Musím říct, že je to ta nejneuvěřitelnější věc, jakou jsem kdy slyšela. A kdyby mi to řekl někdo jiný než ty, neuvěřila bych tomu vůbec.“

„To je od vás milé,“ zamumlal Alex.

„Kdyby si doktor Grief myslel, že jsi včera v noci přežil, nejdřív ze všeho by těch patnáct chlapců zabil. Nebo by je možná použil jako rukojmí. Máme šanci jen v případě, když ho překvapíme. Musí věřit, že jsi mrtvý.“

„Vy ho chcete překvapit?“

„V noci se k tomu chystáme. Řekla jsem ti, že jsme sem do Grenoblu dopravili zásahovou jednotku. Včera v noci se vydali do hor. Jakmile se setmí, hodlají zaútočit. Jsou ozbrojení a zkušení.“ Paní Jonesová zaváhala. „Chybí jim jen jedna věc.“

„A to je?“ zeptal se Alex a náhle se ho zmocnil stísněný pocit.

„Potřebují někoho, kdo zná budovu,“ odpověděla paní Jonesová. „Knihovnu, tajný výtah, rozmístění stráží, cestu k celám –“

„Ani omylem!“ vykřikl Alex. Už chápal, proč to vojenské oblečení. „Na to zapomeňte! Tam se už nevrátím! Když jsem se odtud snažil dostat, málem jsem přišel o život! Myslíte si, že jsem cvok?“

„Alexi, postarají se o tebe. Naprosto nic ti nehrozí –“

„Ne!“

Paní Jonesová přikývla. „Dobře. Chápu tvoje pocity. Ale je tu někdo, kdo by se s tebou rád setkal.“

Jakoby na narážku někdo zaklepal na dveře, a když se otevřely, stál v nich mladý muž v maskáčovém oblečení. Měl vypracovanou postavu, černé vlasy, široká ramena a snědou, ostražitou tvář. Bylo mu necelých třicet. Když spatřil Alexe, potřásl hlavou. „To se podívejme. To je ale překvapení,“ pronesl. „Jak se vede, Vlčku?“

Alex ho okamžitě poznal. Byl to ten voják, kterého znal pod krycím jménem Vlk. Když ho MI-6 poslalo na jedenáctidenní výcvik SAS do Walesu, Vlk velel jeho oddílu. Jestli byl výcvik peklem, Vlk celou situaci ještě zhoršoval, od začátku se po Alexovi vozil a téměř ho kvůli němu vyhodili. Na konci však sám Vlk téměř přišel o místo u SAS a Alex ho zachránil. Alex si přesto nebyl jistý, jak si u něj stojí, a druhý muž nedával nic najevo.

„Vlku!“

„Slyšel jsem, že sis to odskákal,“ Vlk pokrčil rameny. „To mě mrzí. Zapomněl jsem ti přinýst kytky a hroznový víno.“

„Co tady děláš?“ zeptal se Alex.

„Zavolali mě, abych vyčistil ten svinčík, kterej jsi za sebou nechal.“

„Tak kde jsi byl, když mě pronásledovali z kopce dolů?“

„Zdá se, že sis s tím poradil sám.“

Paní Jonesová se ujala slova. „Alex až dosud odvedl skvělou práci,“ pronesla. „Faktem však je, že nahoře v Point Blanc je patnáct mladých vězňů a my je musíme zachránit. Podle toho, co nám Alex řekl, víme, že uvnitř a kolem školy je asi třicet strážných. Jedinou šancí pro ty chlapce je, že dovnitř vnikne jednotka SAS. Dojde k tomu dnes v noci.“ Otočila se k Alexovi. „Jednotku povede Vlk.“

Příslušníci SAS nikdy nepoužívají v aktivní službě svou hodnost. Paní Jonesová si dávala pozor, aby používala pouze Vlkovo krycí jméno.

„Co s tím má ten kluk společnýho?“ chtěl vědět Vlk.

„Zná tu školu. Zná stanoviště stráží a umístění vězeňských cel. Může vás dovést k výtahu –“

„Všechno, co potřebujeme vědět, nám může říct hned teď,“ přerušil ji Vlk. Otočil se k paní Jonesové. „Děcko s sebou

nepotřebujeme," prohlásil. „Bude nám jenom překážet. Pojedeme na lyžích. Možná dojde k přestřelce. Nemůžu si dovolit, aby jeden z mejch mužů držel za ruku –"

„Nepotřebuju, aby mě někdo držel za ruku," odsekl naštvaně Alex. „Paní Jonesová má pravdu. Vím o Point Blanc víc než vy všichni dohromady. Byl jsem tam – a dostal jsem se odtud, ne díky vám. Navíc jsem se s některýma z těch kluků setkal. Jeden z nich je můj kamarád. Slíbil jsem mu, že mu pomůžu, a taky to udělám."

„Jestli tě zabijou, tak sotva."

„Dokážu se o sebe postarat."

„Takže dohodnuto," uzavřela debatu paní Jonesová. „Alex vás tam zavede, ale pak se operace nezúčastní. A pokud jde o jeho bezpečnost, Vlku, jste za něj osobně zodpovědný."

„Osobně zodpovědný. Dobře," zavrčel Vlk.

Alex nedokázal ovládnout úsměv. Neustoupil a vrátí se se SAS zpátky. Pak mu to došlo. Před chvilkou se přesně tomuhle zarputile bránil. Vrhl na paní Jonesovou letmý pohled. Samozřejmě, zmanipulovala ho tím, že přivedla do pokoje Vlka. A věděla to.

Vlk přikývl. „Dobře, Vlčku," pronesl. „Zdá se, že jdeš s námi. Tak jdeme na to."

„Jistě, Vlku," povzdychl si Alex. „Jdeme na to."

NOČNÍ PŘEPAD

Sjížděli na lyžích z kopce. Bylo jich sedm a velel jim Vlk. Alex jel vedle něho. Ostatních pět mužů je následovalo. Převlékli se do bílých kalhot, bund a kukel – maskování, díky kterému nebudou na sněhu vidět. Helikoptéra je vysadila dva kilometry na sever od Point Blanc a dvě stě metrů nad něj. Nasadili si brýle s nočním viděním a okamžitě se rozjeli dolů. Počasí se opět uklidnilo. Na obloze svítil měsíc. Alex si proti své vůli jízdu užíval, šustění lyží, které se zařezávaly do sněhu, prázdný svah zalitý bílým světlem. A byl součástí zásahové jednotky SAS. Cítil se v bezpečí.

Ale pak se pod ním objevila Akademie a opět se roztřásl. Než odjeli, požádal o zbraň – ale Vlk zavrtěl hlavou. „Je mi líto, Vlčku. To je rozkaz. Zavedeš nás dovnitř a pak se někam uklidíš."

* * *

V budově byla tma. Helikoptéra se krčila na heliportu jako lesknoucí se hmyz. Na jedné straně se tyčil skokanský můstek, temný a zapomenutý. Nikde nikoho neviděli. Vlk zvedl ruku a všichni se zastavili.

„Strážní?" zašeptal.

„Dva na obchůzce. Jeden na střeše."

„Toho si vezmeme na starost jako prvního."

Paní Jonesová jim dala jasné pokyny. Pokud to nebude nezbytně nutné, k žádnému krveprolití nedojde. Cílem mise je zachránit chlapce. O doktora Griefa, paní Stellenboschovou a strážné se postarají později.

Teď zvedl Vlk ruku a jeden z mužů mu něco podal. Byl to luk – ne středověký, ale důmyslná supermoderní zbraň s hliníkovou hlavní a laserovým zaměřovačem. Vložil do něj uspávači šipku, zvedl ho a zamířil. Alex si všiml, že se usmál. Pak ohnul ukazovák a šipka se rychlostí sto metrů za vteřinu řítila tmou. Ze střechy Akademie se ozval tichý zvuk, jako by někdo zakašlal. Vlk nechal ruku s lukem klesnout.

„Jednoho máme za sebou."

„Jistě,“ zamumlal Alex. „A asi dvacet devět před sebou.“

Vlk jim dal znamení a pokračovali v cestě, tentokrát pomaleji. Když byli asi dvacet metrů od školy, uviděli, že se hlavní vchod otevřel. Ven vyšli dva muži se samopaly na ramenou. Příslušníci SAS jako jeden muž prudce zahnuli doprava a zmizeli za rohem školy. Zastavili se u zdi a vrhli se na břicho. Dva z nich se posunuli o kousek dopředu. Alex si všiml, že jakmile zastavili, zbavili se lyží.

Blížila se dvojice strážných. Jeden z nich tiše hovořil německy. Alex měl obličej napůl zabořený do sněhu. Věděl, že jsou díky bílému oblečení neviditelní. Trochu zvedl hlavu právě v okamžiku, kdy se jako duchové z hrobu zvedly ze země dvě postavy. V měsíčním světle se mihly dva obušky a strážní se zhroutili. Muži je během několika vteřin svázali a zacpali jim ústa roubíkem. Tu noc už nikam nepůjdou.

Vlk jim dal opět znamení. Muži vstali a rozběhli se k hlavnímu vchodu. Alex si chvatně sundal lyže a vydal se za nimi. V řadě za sebou dorazili ke dveřím a zády se přitiskli ke zdi. Vlk nahlédl do budovy, aby zjistil, jestli je čistý vzduch. Když přikývl, neslyšně vklouzli dovnitř. Ocitli se v hale s kamennými draky a hlavami zvířat. Alex stál vedle Vlka, rychle mu vysvětloval, kde se co nachází, a ukazoval na různé místnosti.

„Knihovna?“ zašeptal Vlk. Byl teď zcela vážný a Alex viděl v jeho očích napětí. „Tudy.“

Vlk udělal krok dopředu, pak se přikrčil a jednou rukou pleskl do kapsy na bundě. Spodní chodbou procházel další strážný. Doktor Grief už neriskoval. Vlk počkal, až muž projde kolem, a pak kývl. Jeden z členů SAS se vydal za ním. Alex uslyšel tlumený úder a rachot, jak spadla zbraň na zem. „Doteď dobrý,“ sykl Vlk.

Vešli do knihovny. Alex Vlkovi předvedl, jak přivolat výtah, a když se brnění hladce rozestoupilo, Vlk tiše hvízdl. „To je teda podnik,“ utrousil. „Pojedete nahoru nebo dolů?“

„Dolů. Musíme se ujistit, že jsou děti v pořádku.“

Ve výtahu bylo dost místa pro všech sedm. Alex Vlka upozornil na hlídače za stolem, který byl na dohled od výtahu, a Vlk nic neriskoval – vypálil, jen co vyskočil z výtahu. Ve skutečnosti tam byli dva strážní. Jeden držel šálek kávy a druhý si zapaloval cigaretu.

Vlk dvakrát vystřelil. Chodbou se mihly další dvě uspávací šipky a našly svůj cíl. Opět se vše odehrálo téměř v naprostém tichu. Oba strážní se zhroutili na zem a zůstali nehybně ležet. Příslušníci SAS vstoupili do chodby.

Najednou si Alex vzpomněl. V duchu si vyčítal, že se o tom nezmínil dřív. „Do cel nemůžete," zašeptal. „Odposlouchávají je."

Vlk přikývl. „Ukaž mi je!"

Alex ukázal Vlkovi chodbu s ocelovými dveřmi. Vlk namířil ukazovák na jednoho z mužů. „Ty tu zůstaneš. Kdyby nás objevili, tohle je první místo, kam Grief půjde."

Muž přikývl. Pochopil. Zbytek jednotky opět nastoupil do výtahu, vyjeli do knihovny a vrátili se do haly.

Vlk se otočil k Alexovi. „Budeme muset vypojit alarm," vysvětlil. „Nemáš tušení –?"

„Tudy. Griefovo soukromý apartmá je na opačný straně…"

Ale než to stačil dořící, objevili se na chodbě další tři strážní. Vlk jednoho z nich zasáhl – další uspávači šipka – a jeden z jeho mužů zneškodnil další dva. Ale tentokrát byli o zlomek vteřiny pomalejší. Alex viděl, jak jeden strážný zvedl zbraň. Byl v bezvědomí pravděpodobně dřív, než se mu podařilo vystřelit, ale na poslední chvíli stiskl spoušť. Do vzduchu vyletěly kulky, zaryly se do stropu a na podlahu se sesypala sprška omítky a třísek. Nikdo nebyl zraněn, ale škoda se už nedala odčinit. Rozzářila se světla a rozhoukal se alarm.

O dvacet metrů dál se otevřely dveře a vyřítili se z nich další strážní. „K zemi!" vykřikl Vlk.

Vytáhl granát, vytrhl pojistku a mrštil ho před sebe. Alex se vrhl na zem. O vteřinu později se ozval tlumený výbuch a vzdálený konec chodby zaplnil slzný plyn. Strážní, oslepení a bezmocní, byli snadnou kořistí. Příslušníci SAS je rychle přemohli.

Vlk chytil Alexe za ruku a přitáhl si ho k sobě. „Někde se schovej!" vykřikl. „Zavedl jsi nás dovnitř. Zbytek už zvládneme sami."

„Dej mi pistoli!" Trochu plynu ho zasáhlo a cítil, že ho pálí oči.

„Ne. Dostal jsem rozkazy. Při první známce potíží se uklidíš do bezpečí. Někam se schovej. Pozdějc tě vyzvedneme."

„Vlku…!“

Ale Vlk byl už na nohou a utíkal pryč. Alex slyšel odněkud zezdola střelbu ze samopalu. Takže Vlk měl pravdu. Poslali do suterénu jednoho strážného, aby se postaral o vězně – ale tam na něj čekal člen SAS. A teď se pravidla změnila. Příslušníci SAS si nemohli dovolit riskovat životy vězňů. Dojde ke krveprolití. Alex si bitvu, která se tam odehrávala, mohl jen představovat. Ale neměl se jí zúčastnit. Jeho úkolem bylo se schovat.

Další výbuchy. Další výstřely. Když Alex zamířil zpátky ke schodišti, měl v ústech hořkou pachuť. To je pro MI-6 typické. Polovinu doby by ho klidně nechali zabít. Druhou polovinu se k němu chovají jako k dítěti.

Najednou se objevil strážný a běžel k místu, odkud se ozývala střelba. Alexe stále štípaly oči od plynu a teď toho využil. Zvedl si ruku k obličeji a předstíral, že brečí. Strážný spatřil čtrnáctiletého chlapce v slzách. Zastavil se. V tu chvíli se Alex otočil na levé noze a vrazil mu horní část pravé nohy do žaludku – kop se širokým rozmachem neboli *mawaši geri*, který se naučil na karate. Strážný ani nestačil vykřiknout. Obrátil oči v sloup a zhroutil se na zem. Po tomhle se Alex cítil trochu lépe.

Ale pořád neměl co na práci. Ozvala se další dávka ze samopalu, pak tlumený výbuch druhého granátu se slzným plynem. Alex vešel do jídelny. Odtud z oken viděl bok budovy a heliport nahoře. Všiml si, že se vrtule helikoptéry otáčejí. Někdo byl uvnitř. Přistoupil blíž k oknu. Doktor Grief! Musí to oznámit Vlkovi.

Otočil se.

Před ním stála Eva Stellenboschová.

Ještě nikdy nevypadala míň lidsky. Celou tvář měla staženou hněvem, vyceněné zuby a oči se jí divoce blýskaly.

„Tys neumřel!“ vykřikla. „Pořád žiješ!“ Její hlas téměř připomínal kvílení, jako by nic z toho nebylo fér. „Přivedl jsi je sem. Všechno jsi zničil!“

„To je moje práce,“ namítl Alex.

„Jak mě jen napadlo se sem podívat?“ Paní Stellenboschová se pro sebe zachichotala. Alex viděl, že zbytek zdravého rozumu, který

jí dosud zůstal, se pomalu vytrácí. „Alespoň tuhle věc dotáhnu do konce.“

Alex se napjal, byl rozkročený, s těžištěm nízko nad zemí. Přesně jak ho učili. Ale nebylo to k ničemu. Paní Stellenboschová se na něj děsivou rychlostí vrhla. Měl pocit, jako by ho přejel autobus. Ucítil prudký náraz jejího těla, a když ho uchopily dvě obrovské ruce a hlavou napřed ho mrštily na opačný konec místnosti, zoufale zaječel. Narazil do stolu, převrhl ho a odkulil se stranou právě v okamžiku, kdy po něm paní Stellenboschová opět skočila a švihla nohou tak silně, že by mu urazila hlavu, kdyby ji o necelý centimetr neminula.

Vyškrábal se na nohy a namáhavě lapal po dechu. Chvilku viděl rozmazaně. Z koutku úst mu tekla krev. Paní Stellenboschová na něj opět zaútočila. Alex se vrhl dopředu a použil další stůl k odrazu. Opřel se o něj, vykopl nohy do vzduchu a oběma patami ji zasáhl do týlu. Každého jiného člověka by ten úder knokautoval. Ale přestože Alex cítil, jak mu ten otřes projel celým tělem, paní Stellenboschová sotva zakolísala. V okamžiku, kdy se stolu pustil, máchla rukama dolů a přerazila tenkou dřevěnou desku vejpůl. Stůl se rozpadl, paní Stellenboschová ho překročila a opět Alexe chytila, tentokrát za krk. Alex cítil, jak se zvedá do vzduchu. Se zavrčením jím mrštila na zeď. Vykřikl a blesklo mu hlavou, jestli nemá přeraženou páteř. Potom se svezl na podlahu. Nedokázal se pohnout.

Paní Stellenboschová se zastavila a namáhavě oddychovala. Podívala se z okna. Vrtule helikoptéry se teď otáčely plnou rychlostí. Helikoptéra se zhoupla dopředu a pak se vznesla do vzduchu. Byl čas jít.

Sehnula se a zvedla kabelku. Vytáhla z ní pistoli a namířila ji na Alexe. Alex na ni bezmocně zíral. Nemohl nic dělat.

Paní Stellenboschová se usmála. „A tohle je *moje* práce,“ pronesla.

Dveře jídelny se rozlétly dokořán.

„Alexi!“ Byl to Vlk. V ruce držel samopal.

Paní Stellenboschová zvedla zbraň a vypálila tři rány. Každá z nich zasáhla cíl. Vlk dostal kulku do ramene, paže a hrudníku. Ale i v pádu stačil sám vystřelit. Do paní Stellenboschové se zaryly těžké

kulky. Náraz ji odhodil na okno, které pod její vahou prasklo a vysypalo se. S výkřikem zmizela ve tmě a sněhu, hlava napřed, silné nohy v punčochách za ní.

Ohromení z toho, co se stalo, dodalo Alexovi novou energii. Vstal a rozběhl se k Vlkovi. Příslušník SAS nebyl mrtvý, ale byl vážně raněný a chrčivě oddychoval.

„Jsem v pořádku," podařilo se mu vyslovit. „Přišel jsem pro tebe. Jsem rád, že jsem tě našel."

„Vlku…"

„V pořádku." Poklepal si na hrudník a Alex si všiml, že má pod bundou neprůstřelnou vestu. Z paže mu tekla krev, ale další dvě kulky mu neublížily. „Grief…," pronesl.

Vlk zvedl ruku a Alex se otočil. Helikoptéra se vznesla z heliportu. Letěla nízko nad zemí a Alex zahlédl na sedadle pilota doktora Griefa. Měl zbraň. Vystřelil. Ozval se výkřik a odněkud seshora se zřítilo tělo. Byl to jeden z příslušníků SAS.

Najednou dostal Alex vztek. Grief je blázen, zrůda. Za všechno tohle může on – a právě odlétá. Aniž věděl, co udělá, vytrhl Vlkovi zbraň, proskočil rozbitým oknem, vyhnul se mrtvému tělu paní Stellenboschové a zmizel ve tmě. Snažil se zamířit. Vrtule helikoptéry zvedaly do vzduchu sníh, který ho oslepoval, ale stiskl spoušť a vypálil. Nic se nestalo. Znovu zmáčkl spoušť. Zase nic. Buď Vlk vypotřeboval veškeré náboje, nebo se zbraň zasekla.

Doktor Grief zatáhl za knipl a helikoptéra se začala vzdalovat. Kopírovala spád svahu. Bylo už pozdě. Nic ho nemohlo zastavit.

Leda že by…

Alex odhodil zbraň a rozběhl se dopředu. Několik metrů odsud stál sněžný skútr, jehož motor stále běžel. Muž, který ho řídil, ležel ve sněhu, obličejem dolů. Alex naskočil na sedadlo a prudce přidal plyn. Skútr vyrazil s řevem vpřed, smýkl se po ledě a rozjel se za helikoptérou. Když ho doktor Grief spatřil, helikoptéra zpomalila a obrátila se. Grief zvedl ruku – pozdrav na rozloučenou.

Alex zachytil záblesk červených brýlí, štíhlé prsty zvednuté v posledním vzdorném gestu. Zatímco pevně svíral řídítka, vztyčil se na stupačkách a připravoval se na to, co musel udělat. Helikoptéra se rychle vzdalovala a nabírala výšku. Před Alexem se tyčil skokanský

můstek. Jel rychlostí sedmdesát osmdesát kilometrů v hodině a kolem něho svištěl sníh a vítr. Před ním se objevily dřevěné zátarasy ve tvaru kříže. Alex je rozrazil a vyletěl ze sedadla. Motor zaječel a sněžný skútr se dál řítil dolů. Alex se kutálel po sněhu, oči a ústa měl plné ledu a třísek. Podařilo se mu vztyčit na kolena právě v okamžiku, kdy sněžný skútr dorazil na hranu skokanského můstku. Sledoval, jak urychlený obrovskou kovovou klouzačkou vyletěl do vzduchu.

Doktor Grief v helikoptéře stačil zaregistrovat, jak se na něj tmou řítí 225 kilogramů pevné oceli s rozsvícenými reflektory a burácejícím motorem. Ohromeně vytřeštil jasně červené oči a to už celý kopec ozářila exploze. Sněžný skútr se změnil v torpédo, které s naprostou přesností zasáhlo cíl. Helikoptéra zmizela v obrovské ohnivé kouli a pak se zřítila dolů. Když dopadla na zem, stále hořela.

Alex si uvědomil, že střelba za jeho zády ustala. Boj skončil. Pomalu se vracel k Akademii a náhie se ve studeném nočním vzduchu roztřásl. Když dorazil k budově, v rozbitém okně se objevil muž a zamával mu. Byl to Vlk. Opíral se o zeď, ale byl živý. Alex k němu došel.

„Co se stalo s Griefem?“ zeptal se Vlk.

„Sáňkuje,“ odpověděl Alex.

Když začalo vycházet slunce, na svazích se stále mihotal a plápolal vrak helikoptéry.

DVOJNÍK

O několik dní později seděl Alex proti Alanu Bluntovi v anonymní kanceláři na Liverpool Street a paní Jonesová v prstech obracela další bonbon. Byl první květen, v Anglii den pracovního volna – ale nějak tušil, že v budově, která se jmenovala Královská všeobecná banka, volno nikdy nemají. Dokonce i jaro jako by se zastavilo za oknem. Venku svítilo slunce, uvnitř byl jen stín.

„Zdá se, že ti opět dlužíme poděkování," říkal Blunt.

„Nedlužíte mi nic," odpověděl Alex.

Blunt vypadal rozpačitě. „Pravděpodobně jsi změnil budoucnost téhle planety," pokračoval. „Samozřejmě, Griefův plán byl zrůdný, šílený. Ale faktem je, že jeho…," hledal slovo, kterým by označil výtvory ze zkumavek, jež vznikly v Point Blanc, „…jeho potomci mohli světu nadělat mnoho problémů. Přinejmenším by měli peníze. Bůh ví, co by způsobili, kdyby je nikdo neodhalil."

„Co se s nimi stalo?" zeptal se Alex.

„Všech patnáct jsme našli a držíme je pod zámkem," odpověděla paní Jonesová. „Tajná služba každé země, ve které žili, je nenápadně zatkla. Postaráme se o ně."

Alex se zachvěl. Měl dojem, že ví, co těmi posledními slovy paní Jonesová mínila. A byl přesvědčený, že těch patnáct Griefových kopií už nikdy neuvidí.

„Opět jsme to museli ututlat," pokračoval Blunt. „Celá ta věc… klonování… veřejnost hluboce zneklidňuje. Ovce jsou jedna věc – ale lidi!" Odkašlal si. „Rodiny, kterých se ta záležitost týkala, netouží po publicitě, takže budou mlčet. Jsou rády, že mají své skutečné syny zpátky. Totéž, samozřejmě, platí pro tebe, Alexi. Podepsal jsi prohlášení o mlčenlivosti. Jsem přesvědčen, že se můžeme spolehnout na tvou diskrétnost."

Na okamžik se rozhostilo ticho. Paní Jonesová se na Alexe upřeně zadívala. Musela si přiznat, že si o něj dělala starosti. Věděla všechno, co se v Point Blanc dělo – jak málo ho dělilo od strašlivé smrti –, a pak ho poslali do Akademie podruhé. Chlapec, který se vrátil z francouzských Alp, byl jiný než ten, který tam odjel. Čišel z něj chlad stejně hmatatelný jako horský sníh.

„Zvládl jsi to skvěle, Alexi,“ pronesla.

„Jak je Vlkovi?“ zeptal se Alex.

„Bude v pořádku. Ještě je v nemocnici, ale lékaři tvrdí, že se úplně uzdraví. Doufáme, že za pár týdnů ho budeme moct opět nasadit do akce.“

„To je dobře.“

„Při přepadení Point Blanc jsme přišli pouze o jediného muže. Toho, který spadl ze střechy. Vlk a ještě jeden člen oddílu jsou ranění. Jinak byla akce úspěšná.“ Odmlčela se. „Chceš se ještě na něco zeptat?“

„Ne.“ Alex zavrtěl hlavou a vstal. „Nechali jste mě tam,“ pronesl. „Volal jsem o pomoc a vy jste nepřijeli. Grief mě chtěl zabít, ale vám to bylo jedno.“

„To není pravda, Alexi!“ Paní Jonesová se podívala na Blunta, aby ji podpořil, ale ten se jejímu pohledu vyhnul. „Měli jsme potíže…“

„To je fuk. Jen chci, abyste věděli, že toho mám plné zuby. Už nechci být špionem, a jestli se na mě znovu obrátíte, odmítnu. Vím, že si myslíte, že mě můžete vydírat. Ale už toho o vás dost vím, takže se vám to nepodaří.“ Zamířil ke dveřím. „Myslel jsem si, že být špionem bude vzrušující a zvláštní… jako ve filmech. Ale zneužili jste mě. Svým způsobem jste vy dva stejně špatní jako Grief. Uděláte všechno pro to, abyste dostali, co chcete. Jenže já se chci vrátit do školy. Příště si budete muset poradit beze mě.“

Po Alexově odchodu se rozhostilo dlouhé ticho. Nakonec Blunt promluvil. „Vrátí se,“ pronesl.

Paní Jonesová vytáhla obočí. „Opravdu si to myslíte?“

„V tom, co dělá, je příliš dobrý… je z něj už profík. Má to v krvi.“ Vstal. „Je to zvláštní,“ pokračoval. „Většina studentů sní o tom, že se stane špionem. Alex je špionem, který sní o tom, že bude studentem.“

„Opravdu ho znovu nasadíme?“ zeptala se paní jonesová.

„Samozřejmě. Dnes ráno dorazila složka. Zajímavá situace v Iráku, v Zagroských horách. Alex asi bude naše jediná šance.“ Usmál se na svou zástupkyni. „Dáme mu chvíli čas, aby se uklidnil, a pak ho zavoláme.“

„Odmítne.“

„Uvidíme,“ prohlásil Blunt.

Alex šel od autobusové zastávky pěšky a vstoupil do elegantního domu v Chelsea, v němž bydlel se svou hospodyní a nejbližší přítelkyní jack Starbrightovou. Už jí řekl, kde byl a co dělal, ale měli dohodu, že se o jeho spolupráci s MI-6 nikdy bavit nebudou. Nelíbilo se jí to a bála se o něj. Ale nakonec oba věděli, že k tomu není co dodat.

Když ho uviděla, vypadala překvapeně. „Myslela jsem, že jsi právě odjel,“ pronesla.

„Ne.“

„Tys nenašel vzkaz na záznamníku?“

„Jaký vzkaz?“

„Pan Bray chce, aby ses dneska odpoledne zastavil ve škole. Ceká tě ve tři hodiny v ředitelně.“

Henry Bray byl ředitelem Brooklandu. Alexe pozvání do školy nepřekvapilo. Bray byl z těch ředitelů, kteří zvládají řízení střední školy, a přesto si najdou čas osobně se zajímat o každého žáka, který ji navštěvuje. Alexovy dlouhé absence mu dělaly starosti, a tak mu chtěl promluvit do duše.

„Chceš obědvat?“ zeptala se Jack.

„Ne, díky.“ Alex věděl, že bude muset zase předstírat, že byl nemocný. MI-6 mu v patřičný čas nepochybně obstará další omluvenku od lékaře. Ale pomyšlení na to, že bude svému řediteli lhát, mu zkazilo chuť k jídlu.

Vyrazil o hodinu později, na kole, které mu domů přivezla putneyská policie. Pomalu se opíral do pedálů. Bylo fajn být zpátky v Londýně, být obklopen normálním životem. Odbočil z King’s Road a ujížděl vedlejší ulicí, kudy – připadalo mu to jako před měsícem – sledoval muže v bílé škodovce. Za pár minut se před ním vynořila škola. Byla teď prázdná a zůstane taková do letního trimestru.

Cestou si Alex všiml, že přes školní dvůr míří k vstupní bráně postava, a poznal pana Leeho, zdejšího školníka.

„Zase ty!“

„Zdravím, Bernie,“ řekl Alex. Tak mu říkali všichni.

„Jedeš na schůzku k panu Brayovi?“

„Jo.“

Školník potřásl hlavou. „Neřekl mi, že tu dneska bude. Ale on mi nikdy nic neřekne! Jdu právě nakupovat. V pět se vrátím zamknout – takže ať jsi do té doby pryč!“

„Jasně, Bernie.“

Hřiště bylo opuštěné. Byl to divný pocit, jít po makadamu úplně sám. Škola vypadala větší, když tu nikdo nebyl, dvůr se táhl mezi budovami z červených cihel příliš daleko. Slunce pálilo a odráželo se od oken. Alexe to fascinovalo. Ještě nikdy neviděl to místo tak prázdné a tiché. Tráva na hřišti mu připadala téměř až moc zelená. Každá škola bez dětí působí zvláštně a Brookland nebyl výjimkou.

Pan Bray měl ředitelnu v bloku D, který se nacházel hned vedle laboratoří. Alex došel k létacím dveřím a otevřel je. Na stěnách tu obvykle visely plakáty, ale na konci trimestru všechny zmizely. Všechno bylo pusté, šedivé. Na jedné straně byly otevřené další dveře. Bernie uklízel hlavní laboratoř. Když odešel na nákup – pro cigarety, jak Alex usoudil –, postavil kbelík s koštětem k jedné stěně. Ten člověk celý život náruživě kouřil a Alex věděl, že umře s cigaretou mezi rty.

Jak stoupal po schodišti nahoru, podpatky mu na kamenném povrchu hlasitě klapaly. Dorazil na chodbu – vlevo se nacházely biologické laboratoře, vpravo fyzikální – a pokračoval rovně. Druhá chodba, s okny na obou stranách, která sahala od podlahy ke stropu, vedla do bloku D. Přímo před ním se objevila ředitelna. Zastavil se u dveří a blesklo mu hlavou, jestli se neměl hodit na tu schůzku do gala. Bray se na kluky vždycky zlobil, když uviděl vykasanou košili nebo kravatu nakřivo. Alex měl na sobě džínovou bundu, tričko, džíny a sportovní boty Nike – stejné oblečení jako dopoledne na schůzce v MI-6. Vlasy měl pořád moc krátké na to, aby se panu Brayovi účes líbil, i když už začaly dorůstat. Celkem vzato, pořád vyhlížel jako mladistvý delikvent – ale teď už bylo pozdě. A na druhé straně, Bray s ním nechtěl mluvit o tom, jak vypadá. Podstatnější byly jeho absence ve škole.

Zaklepal na dveře.

„Dále!“ zavolal hlas.

Alex je otevřel a vešel do ředitelny, přecpané místnosti s výhledem na hřiště. Spatřil stůl zavalený štosy lejster a černé kožené křeslo otočené zády ke dveřím. U jedné stěny stála vitrína s poháry. Ostatní zdi lemovaly převážně police s knihami.

„Chtěl jste se mnou mluvit," pronesl Alex.

Křeslo se pomalu otočilo.

Alex ztuhl.

Za stolem neseděl Henry Bray.

Byl to on sám.

Zíral na čtrnáctiletého chlapce se světlými, velice nakrátko ostříhanými vlasy, hnědýma očima a úzkou, bledou tváří. Chlapec byl dokonce stejně oblečený jako on. Alexovi trvalo celou věčnost, než pochopil, na co se dívá. Stál v místnosti a díval se sám na sebe, jak sedí v křesle. Ten chlapec *byl* on.

S jedním rozdílem. Ten chlapec držel pistoli.

„Sedni si!" nařídil mu.

Alex se nepohnul. Věděl, kdo sedí proti němu, a zlobil se sám na sebe, že s tím nepočítal. Když ho na Akademii spoutali, doktor Grief se mu pochlubil, že se šestnáctkrát naklonoval. Ale to ráno mu paní Jonesová řekla, že jich našli „všech patnáct". Jeden zbýval – jeden chlapec, který měl zaujmout jeho místo v rodině sira Davida Frienda. Alex ho během pobytu na Akademii zahlédl. Vzpomněl si teď na postavu s bílou maskou, která ho sledovala z okna, když kráčeli s Jamesem ke skokanskému můstku. Ta bílá maska, to byly obvazy. Špehoval ho nový Alex, který se zotavoval z plastické operace, díky níž se stal jeho kopií.

A dokonce i dneska měl před sebou jasné stopy. Možná za to mohlo pálící slunce – nebo to byl důsledek schůzky v MI-6 –, ale byl příliš zamyšlený, aby je viděl: Jack, když se vrátil domů – „Myslela jsem, že jsi právě odjel"; Bernie v bráně – „Zase ty!" Oba měli dojem, že ho před chvilkou viděli. A v jistém slova smyslu to byla pravda. Viděli chlapce, který teď seděl naproti němu. Chlapce, který mu mířil pistolí na srdce.

„Na tohle jsem se těšil," pronesl druhý chlapec. Přes nenávist v jeho hlase se Alex neubránil údivu. Ten hlas byl jiný než jeho. Chlapec neměl čas se ho dobře naučit. Ale jinak byl jeho dvojníkem.

„Co tady děláš?“ zeptal se Alex. „Je konec. Projekt Blíženci skončil. Měl bys to zabalit i ty. Potřebuješ pomoct.“

„Potřebuju jen jednu věc,“ ušklíbl se druhý Alex. „Potřebuju tě zabít. Zastřelím tě. A udělám to hned teď. Zabil jsi mého otce!“

„Tys měl místo táty zkumavku,“ namítl Alex. „Nikdy jsi neměl rodiče. Seš zrůda. Vyrobená v Alpách… jako hodiny s kukačkou. Co uděláš, až mě zabiješ? Nahradíš mě? Dávám ti maximálně tejden. Možná vypadáš jako já, ale spousta lidí ví, o co se Grief snažil. A je mi líto, ale je na první pohled jasný, že seš podvodník.“

„Mohli jsme mít všechno! Mohli jsme mít celý svět!“ Alexův dvojník ta slova téměř vykřikl a Alex měl na okamžik pocit, že slyší, jak ho doktor Grief obviňuje z hrobu. Ale nakonec to stvoření před ním byl doktor Grief… nebo jeho část. „Je mi jedno, co se mnou bude,“ pokračoval, „hlavně když umřeš.“

Natáhl ruku s pistolí. Hlaveň mířila na něj. Alex se díval chlapci přímo do očí.

A všiml si, že váhá.

Falešný Alex se nedokázal přimět, aby stiskl spoušť. Byli příliš stejní. Stejná výška, stejná postava – stejná tvář. Pro druhého chlapce to bylo, jako by měl zastřelit sám sebe. Alex dosud nezavřel dveře. Skočil dozadu, ven na chodbu. Současně se ozval výstřel. Kulka mu prosvištěla několik milimetrů nad hlavou a zaryla se do protější zdi. Alex dopadl na záda a odkulil se ze dveří právě v okamžiku, kdy se do podlahy zavrtal druhý náboj.

A pak se rozběhl a snažil se dostat od svého dvojníka co nejdál.

Zatímco prchal, chodbou zaduněl třetí výstřel. Okno vedle něho se roztříštilo a vysypalo se z něj sklo. Alex doběhl ke schodům a po třech najednou je bral dolů. Celou tu dobu se bál, že klopýtne nebo si zlomí kotník. Ale konečně byl v přízemí a řítil se k hlavnímu vchodu. Změnil směr až v okamžiku, kdy mu došlo, že cestou přes hřiště by byl příliš snadným cílem. Místo toho se vrhl do laboratoře, kde téměř přepadl přes Bernieho kbelík s koštětem.

Laboratoř byla dlouhá, obdélníkovitá, rozdělená na pracovní stanoviště s Bunsenovými kahany, baňkami a desítkami lahviček s chemikáliemi rozmístěnými na policích, které se táhly po celé délce místnosti. Na opačném konci se nacházely další dveře. Alex skočil za

nejvzdálenější pracovní stůl. Viděl jeho dvojník, že sem vběhl? Nehledá ho teď třeba na školním dvoře?

Alex opatrně vystrčil hlavu nad stůl, ale okamžitě se sehnul, protože kolem něj prolétly čtyři kulky, zaryly se do dveří a roztříštily jednu plynovou trubku. Alex zaslechl syčení unikajícího plynu, pak se ozval další výstřel a výbuch, který ho odmrštil dozadu na podlahu. Poslední kulka plyn zapálila. Okamžitě se objevily plameny a začaly olizovat strop. Pak se spustil kropicí systém a stříkal po celé místnosti. Alex se po rukou a nohou sunul dozadu a hledal za clonou ohně a vody úkryt v naději, že ho druhý Alex nevidí. Když narazil rameny na dveře, vyškrábal se na nohy. Práskl další výstřel. Ale to už byl za nimi – a před sebou měl další chodbu a druhé schodiště.

Ty schody nikam nevedly. Vzpomněl si na to, teprve když byl v polovině. Na konci se nacházela jediná třída, která se používala k výuce biologie. Bylo v ní točité schodiště vedoucí na střechu. Škola měla tak malý pozemek, že se vedení rozhodlo vybudovat střešní zahradu. Pak jim došly peníze. Stačily na dva skleníky. Na nic víc.

Zpátky nemohl! Alex se ohlédl a spatřil, jak druhý Alex míří nahoru a vkládá do pistole další zásobník. Neměl na vybranou. Musel pokračovat, i když věděl, že se brzy ocitne v pasti.

Dorazil do třídy a zabouchl za sebou dveře. Neměly klíč a všechny stoly byly přišroubované k podlaze, takže se uvnitř nemohl zabarikádovat. Přímo nad sebou měl točité schodiště. Bez zastavení ho vyběhl, proletěl dalšími dveřmi a byl na střeše. Tam zůstal stát, aby chytil dech a rozmyslel si, co podnikne dál.

Nacházel se na široké, ploché střeše obehnané kolem dokola plotem. Spatřil několik terakotových květináčů naplněných hlínou. Trčelo z nich pár rostlin, které vypadaly víc mrtvé než živé. Zhluboka nasál vzduch. Z oken o dvě poschodí níž se valil kouř a Alex si uvědomil, že se kropícímu systému nepodařilo oheň uhasit. Vzpomněl si na plyn, který proudil do místnosti, a chemikálie na policích. Možná stojí na časované bombě! Musí se odsud za každou cenu dostat!

Ale vtom zaslechl hlasitý dusot a došlo mu, že jeho dvojník dorazil na vrchol točitého schodiště. Sotva se skrčil za jedním skleníkem, dveře se s prásknutím rozlétly.

Spolu s falešným Alexem dorazil na střechu kouř. Když udělal krok dopředu, Alex se mu ocitl přímo za zády.

„Kde jsi?“ zahulákal dvojník. Vlasy měl mokré a obličej stažený hněvem.

Alex věděl, že přišla jeho chvíle. Lepší šance se mu nikdy nenaskytne. Rozběhl se dopředu. Druhý Alex se otočil a vypálil. Kulka se mu otřela o rameno. Měl pocit, jako by se mu do masa zařízl rozžhavený meč. Ale to už stál vedle svého dvojníka, jednou ruku ho chytil kolem krku, druhou mu sevřel zápěstí a snažil se mu zbraň vykroutit. Laboratoří se rozlehl hlasitý výbuch. Celá budova se otřásla, ale zdálo se, že si toho ani jeden z chlapců nevšiml. Stáli v objetí, dva zrcadlové odrazy s pistolí nad hlavou, které se do sebe zaklesly a bojovaly kdo s koho.

Budovou se šířil požár. Plameny, sycené nejrůznějšími chemickými látkami, prohořely střechou a začaly rozpouštět asfalt. Prosluněný vzduch v dálce prořízlo houkání požárních vozů. Alex nasadil všechny své síly a snažil se zbraň stáhnout dolů. Druhý Alex na něj s nadávkou – ne anglickou, ale afrikánskou – zaútočil. Konec přišel nečekaně.

Pistole mu vyklouzla z ruky a dopadla na asfalt. Jeden Alex švihl paží, srazil druhého na zem a skočil po zbrani.

Ozval se další výbuch a do výšky vyrazila ohnivá clona. Ve střeše se zničehonic vytvořil kráter, který zbraň pohltil. Chlapec si ho všiml příliš pozdě. Propadl jím a s výkřikem zmizel v kouři a plamenech.

Jeden Alex Rider došel k otvoru a podíval se skrz něj.

O dvě patra níž ležel na zádech druhý Alex. Nehýbal se. Plameny ho pomalu obkličovaly.

Ke škole dorazil první požární vůz a vysunul ke střeše žebřík.

Chlapec s krátkými světlými vlasy a hnědýma očima, oblečený v džínové bundě, tričku a džínách, došel na kraj střechy a začal po něm šplhat dolů.

ALEX RIDER, „NEZLETILÝ JAMES BOND“. SE VRACÍ!

Jen co s nasazením života zmařil pekelné plány Heroda Sayla, chodí opět do školy a snaží se zvládnout nový dvojí život… a dvojitou porci úkolů za zameškanou dobu. MI-6 s ním však má jiné plány. Na vrcholku alpského štítu Point Blanc se nachází exkluzivní škola, v níž speciální personál pod vedením hrozivého doktora Griefa napravuje mravy vzpurným synkům boháčů. Když jejich otcové začnou náhle umírat, britská zpravodajská služba okamžitě vytuší, že se děje něco nekalého.

Vyšle do Point Blanc Alexe, vybaveného falešnou identitou a další várkou důmyslně maskovaných technických pomůcek, aby jako její žák zjistil, co se ve škole děje. Dokáže však varovat svět před tím, co odhalil, dřív než bude pozdě?

ROMÁN ANTHONYHO HOROWITZE

Akademie Point Blanc, který je po románu Stormbreaker druhým dílem série se stejným chlapeckým hrdinou, čerpá z tradice špionážních románů a thrillerů.

Neubráníme se srovnání s Jamesem Bondem především proto, že hlavní hrdina stojí proti všem padouchům sám a bojuje s nimi za pomoci své kondice, chladné mysli a důmyslných „udělátek“.

Nikdy samozřejmě nepoužívá střelné zbraně – a hlavně je to kluk se vším všudy, ne dospělý muž, a podle toho také jedná a uvažuje.

Horowitz se jako autor chová přesně tak, jak se autor špionážního thrilleru chovat má: napíná nervy drásající děj na hranici uvěřitelnosti tak, aby lehce balancoval mezi hrdinským patosem a ironií, ale nikdy nesklouzl do směšnosti. Jeho příběh „nezletilého Jamese Bonda“ má skvěle vymyšlenou zápletku, rychle plynoucí děj a rozhodně patří k tomu nejlepšímu, co v chlapecké dobrodružné literatuře v posledních letech vzniklo.

Anthony Horowitz o knihách Stormbreaker (česky: Albatros 2003) a Akademie Point Blanc tvrdí: „Vždy jsem chtěl napsat moderní příběh o teenagerovi, který zachraňuje svět. Když jsem chodil do školy, neustále jsem si představoval (zejména při hodinách zeměpisu), že nejsem znuděný třináctiletý kluk, který trčí v příšerné soukromé škole v severním Londýně, ale agent MI-6. Současně jsem chtěl, aby mé příběhy působily věrohodně, a tak jsem prostudoval všechno od transplantace buněčného jádra přes moderní jeřáby po jízdu na snowboardu.“

ANTHONY HOROWITZ je oblíbeným a plodným spisovatelem pro děti, jehož knihy se nyní prodávají ve více než deseti zemích po celém světě. Za své knihy získal nespočet cen. Často také píše pro televizi, mimo jiné i pro oblíbené seriály, jako jsou Vraždy v Midsomeru, Poirot nebo Foylova válka. Žije v severním Londýně. Má psa, dvě děti a velice půvabnou ženu.